

ÄRKAMINE ALGAB MINUST...

LUDMILLA PLETT

LUDMILLA PLETT

**ÄRKAMINE
ALGAB
MINUST...**

Elektrooniline versioon lugemiseks

Ludmilla Plett

ÄRKAMINE ALGAB MINUST...

Kasutades võimaiust, tahan avaldada sügavat ja tõsist tänulikust ning tunnustust oma kallile mehele Heinrichile, sõpradele ja tuttavatele, kes ühel või teisel viisil on osutanud mulle hindamatut abi selle raamatu väljaandmisel.

L. Plett

Sisukord

Eessõna.....	4
Sissejuhatus	5
Sissejuhatav palve	8
1. Lapsepõlv Esimene tõeline pöördumine.....	9
2. Kutse tööle ja sõnakuulmatuse hind.....	16
3. Kaksteist aastat kõrberännakut.....	22
4. Sõna muutub elavaks.....	38
5. Ärkamine algab minust.....	59
6. Pimedusest valguse kätte.....	76
7. Ärkamise vaenlased.	98
8. Jumal on ärahävitav tuli.....	109
9. Proovige ja uurige iseendid	118
10. Tõuse ja tunnista üles oma patud!.....	130
11. Mida Jumal mulle suulude läbi õpetas	141
12. Kuidas saada Jumalale tarvitavaks riistaks.....	161
13. Tee, mis on püha tee	171
14. Suur algab väikesest.....	189
15. Koht kus inimesi aidataks	206

Eessõna

See raamat kujutab endest Lõuna-Aafrika evangelisti ja misjonäri Erlo Stegeni isiklikeks meenutusi. Tema kaudu kinkis Issand julma ja sõjaka suulude hõimu keskel suure vaimuliku ärkamise. Suulu suguharusse kuulub umbes 7 miljonit inimest, ja see on suurim ning tsiviliseeritud neegrihõim Lõuna-Aafrika Vabariigis.

Ärkamine algas 1966. aastal ja põleb üha edasi, haarates kaasa teisi rahvusi mitte ainult sel maal, vaid ka naabermaadeks. Tuli on leidnud tee isegi Lääne-Euroopasse ja maailma muudesse osadesse.

Raamatu abimaterjaliks on enam kui 20 magnetofonidelt Erlo Stegeni jutlustega saksa keeles, mis on lindistatud mitmes Sapsamata linnas ja vaimuliku ärkamise keskuses Kwa Sizabantus.

Raamatu' kirjutamise idee sain Issandalt, kui ma 1986/87 aastavahetusel mainitud misjonijaama külastasin. Tolleks ajaks oli ärkamise algusest möödunud täpselt 20 aastat. Jumala hää, millele oli võimatu vastu panna, rääkis üha uuesti ja uuesti mu südames, virgutades seda tööd ette võtma. See, mida ma vaimuliku ärikarnise paigas nägin ja läbi elasin, pani mind paljude asjade üle mõtlema uut moodi. Tänan Jumalat kõige eest, mis Ta minu heaks tegi, ja palvetan, et see, mis jättis mu südamesse nii kustumatuta jälje, võiks õnnistuseks saada veel paljudele.

Raamatu koostamisel ja tõlkimisel tuli lahendada mitmeid probleeme, et jutluse elav keel kirjandusteose jutustavas stiilis kaduma ei läheks. Peale selle on väljendusvormid saksa ja vene keerles tihti erinevad, mis tekitas kõneleja mõtete täpsel tõlkimisel raskusi. Ent loodan, et lugeja, kohates võimalikeks stiiliviga või muid puudujääke, suhtub neisse mõistvalt, pöörates rohkem tähelepanu sisule kui vormile.

L. Plett

„Kui nisuiva ei kuku mul-
lasse. ega sure, jääb ta üksi, ta
aga kui ta sureb, siis ta kannab
palju vilja.“

(Johannese 12:24)

Sissejuhatus

Enne põhiteema juurde asumist tahaksin pöörduda tagasi möödunud sajandisse.

Aastatel 1840-1850 elas Saksa põhjaosas Hermanns-
butgi linnas luterlik pastor, kelle nimi oli Louis Harms.
Tema jutluse peale Issand kinkis Lüneburgi ümbritseval
tasandikul ärkamise. Inimesi hakkas üha rohkem ja roh-
kem kirikusse tulema, kuni nad sinna enam ei mahtunud.
Sel ajal jäi ühest jumalateenistusest päevas väheseks. Tuli
määrata teine jumalateenistus pärastlõunale. Kuid ka sel-
lest ei piisanud. Siis hakkas Louis Harms jutlustama kolm
korda päevas, sest nii suur oli rahva janu Jumala sõna
kuulmise järele. Inimesed käisid jala kümneid kilomeet-
reid, et pühapäevasele jumalateenistusele jõuda.

Hermannsburgi elanikkond elas tollal suhteliselt vae-
selt. Talupoegade laste keskel valitses patune eluviis. Nad
jõid palju ja nautisid maailma lõbusid. Aga selle pastori
jutluste peale tuli muutus. Nad hakkasid pattu kahetsema,
hüljates joomise ja abielurikkumise, kavaluse ja pettuse.

Kord ütlesid nad Louis Harmsi juurde tulles: „Kuule,
pastor, me tahaksime paganaile evangeeliumi kuulutada!
Nad peavad samuti kuulma seda, mida meie oleme või-
nud kuulda!“

Pastor nõustus. Tekkis küsimus, kuidas nad võiksid
vaimulikku haridust saada. Otsustati, et noormehed sõi-
davad õppima Hamburgi ülikooli. Aga kahe nädala pärast
saabusid nad pettunult ja rõhutult koju tagasi. Selgus, et
professorid olid pidanud neid liiga rumalaks pastorile va-
jaliku hariduse saamiseks.

Sellele vaatamata ei tahtnud noored olukorraga lep-
pida ja Louis Harms saatis nad teise ülikooli, seekord

Bremeriisse. Ometigi kordus Bremenis sama lugu –jälle saadeti nad koju tagasi.

Ka teistkordne ebaõnn ei suutnud noormeeste soovi kõigutada. Nad tahtsid saada misjonäriks, ja nii ei jäänud Louis Harmsil üle muud, kui avada isiklikpiiblikool, et neid misjonitööks ette valmistada.

Kui esimene probleem oli lahendatud. kerkis esile teine – kuidas need evangelistid Aafrikasse pääsevad. Pastori enda suurimaks sooviks oli, et nad läheksid Ida-Aafrikasse – Etioopiasse, võimsa gala hõimu juurde, kes sõdis ja vaenas teisi hõime. Pastor oli kindel, et kui see rahvas meelt parandab, siis evangeelium läbib kogu Aafrika.

Lõpuks otsustati ehitada laev. Sellest sai usuküsimus. Kogudus ise oli vaene ega suutnud laeva ehitada. Nad palusid ehitusmaterjali Jumala käest.

Varsti leidis Hamburgis üks firmaomanik, kes lubas neile annetada metalli ja muud materjali laeva ehituse tarbeks. Teine omanik annetas vajaliku puidu ja nii ehitati väike laev, millele pandi Etioopia kuninganna auks nimeks „Kantlake“ (Ap 8:27).

1854. aastal, esimesi misjonäre Aafrikass saates, ütles Louis Harms neist igaühele: „Ma ei sooviks sind siin enam näha! Me lahkume kuni kohtumiseni taevas.“

Nii sündiski. Kodumaale need misjonärid tagasi ei saabunud. Nad surid kaugetes paganamaades. Elu poolmetsikute suguharude keskel oli raske. Nad ohverdasid end evangeeliumi kuulutamise heaks.

Saksamaalt lahkudes võeti kurss Ida-Aafrikale. Eesmärgile üsna lähedale jõudnud, tehti peatus Mombasis. Siin selgus, et kõik ukSED Etioopiasse olid suletud. Nad olid sunnitud tagasi pöörduma, olles pettunud, rõhutud ja murtud. Võib kujut'eda, millised tunded neid valdasid.

Tagasiteel tehti peatus Lõuna-Aafrika sadamas Durbanis. Välja võtnud oma trompetid, hakkasid nad laevalael seistes kohalikule rahvale mängima. Durbanis asus tollal misjonär nimega Merenski, kes oli hiljuti Natali provintsi

saabunud Berliini misjonist. Kuulnud trompetimängu, mõistis too otsekohe, et tegemist on sakslastega. Laevale tõustes kohtuski ta misjonäridega Hermannsburgist, kes talle oma kurva loo jutustasid. Saanud teada, et Etioopias ei antud neile luba misjonitööks, hakkas Merenski neid kohe lohutama ja julgustama: „Jääge siia suulu hõimu juurde! See suguharu pole vähem tugev ega sõjakas kui gala hõim. Viige neile evangeelium! Nead ka ei tea ju midagi Issandast!“

Tema nõuannet kuulda võttes misjonärid otsustasidki jääda Lõuna-Aafrikasse, ja sellest ajast peale on sakslased suuludele hästi tuntud. Nii algaski seal misjonitöö.

Möödus veel 10 aastat, enne kui meie esivanemad, kes kuulusid Stegenite suguvõsasse, samal laeval Durbanis sadamas randusid, et alaliseks Lõuna-Aafrikasse asuda. Nad ei saabunud siia misjonäridena, vaid farmeritena, kes põllutööga pidid misjonäre nende tegevuses abistama.

Nii tekkis Natali provintsi rida valgete kogudusi, kus paljud kõnelesid saksa keelt. Hakati ehitama saksa kirikuid ja koole. Inimesed kodunesid uuel maal ja mõnedki neist kaotasid esimese armastuse Jurmala vastu.

Aga Jumala teed on ettearvamatud ja Tema plaanid täituvad omal ajal. Saksa misjonärid arvasid, et nende esimesest ebaõnnestumisest peale kõik läheb tagurpidi. Nad ei osanud ette näha, et Jumal tegi teisiti. Ta sulges nende tee Etioopiasse ja avas ukSED hoopis Lõuna-Aafrikas. Jumala käes on ju kõik võtmed.

Väga sageli oleme veendunud, et kõik meie elus läheb ebaõigesti. See teadmine rõhub meid ja vaimulikult me lamame meeleheitel ja masendunult maas, mõeldes, et nüüd on kõik kadunud ja viltu läinud. Seejuures me ei tea, et kõik meiega toimuv on vaid Jumala ilmutuse algus. See on algus, kuid mitte niisugune algus, mida meie kujutlesime. Jumala poolt tulnud algus sünnib Tema tahtel ja Tema äranägemisel. Õnnis on see inimene, kes Issanda ette alandub ja on valmis Tema tahet täitma.

Sissejuhatav Palve

Oo Issand! Kuningate Kuningas! Sina, Kes Sa võitsid. 'pimeduse ja põrgu ja kõik rüvedad jõud! Sina, Kes Sa oled surnuist üles tõusnud ja Kellele on antud kõik meelevald taevas ja maa peal! Me palume Sind, meie Issandat ja Jumalat. Ole meiega ja meie sees! Sina muutsid vee veiniks. Muuda samuti need tunnid ja see koht, et need saaksid õnnistatud tundideks ja õnnistatud kohaks Sinu auks. Aamen.

I. Lapsepõlv Esimene tõeline pöördumine

Fakt, et me üldse jõudsim Lõuna-Aafrikasse ja kogu sealne misjonitegevuse ajalugu on Jumala ime. Meie esivanemad, kes 1869. aastal Lõuna-Aafrikasse saabusid, olid meie ema vanavanaisa ja vanavanaema. Isa esivanemad saabusid aastatel 1881-1883. Jutlustajaid meie suguvõsas kuni selle ajani pole olnud.

Käesoleva sajandi alguseks olid mu esivanematel katkenud kõik sidemed sugulastega Euroopas. Me ei teadnud neist enam midagi.

Aja jooksul mõned meie Aafrikas elavast suguvõsast eemaldusid kirikust, kuid meie isakodu jäi rangelt kristlikuks. Meid, lapsi, õpetati igal pühapäeval kirikus käima, mis meile muidugi eriti ei meeldinud. Poisikesena otsustasin, et kui suureks saan, hülgan kogu usu, sest usk näis ära võtvat hulga vaba aega. Me valetasime ja kavaldasime, et mitte koos vanematega pühapäeva hommikul kirikusse minna. Vahel kaebasime peavalu üle, sest pallimäng võlus rohkem. Kui aga vanemad olid kodust lahkunud, kogunesime kokku ja hakkasime jalgpalli mängima. „Peavalud“ olid muidugi otsekohe kadunud.

Vaatamata sellele, et meid koos vanematega kohalikus luterlikus kirikus loeti rangeteks kirikuinimesteks, olime me tõeliselt maailmas. Meie farmi õuel oli tantsuplats. Tervete päevade kaupa puhastati ja poleeriti seal maad, et oleks parem tantsida. Siin peeti pulmi, kihlusi ja teisi pidusid. Siia kogunesid kõik ümbruskonna noored. Vahel joodi ja lõbutseti kuni hommikuni. Kui pidu algas laupäeva õhtul, siis tihti helistasid rahutud vanemad pühapäeva hommikul meie koju ja küsisid, mis nende poegadega on juhtunud, sest aeg oli hakata kirikusse minema. Noored aga polnud veel õhtuselt peolt koju saabunud. Käisime neid otsimas ja sageli selgus, et noormehed niisugustelt õhtutelt koju minnes olid sedavõrd purjus,

et polnud võimelised koju jõudma, vaid jäid poolel teel magama. Aga poolpurjus olek ei seganud neid pühapäeva hommikul kõige õilsamal näoga kirikukooris laulmast või musitseerimast.

Nõnda jätkus see elu, kuni meie kirikus toimus sündmus mis etendas tähtsat osa paljude elus, sealhulgas ka isiklikult minu elus. Meie endine pastor ja jutlustaja viidi üle teise kohta ja meie saime endale uue. Uus pastor lõpetas mitmed vanad asjad. Varem võtsid lapsed kirikusse maiustusi kaasa ja jutlusi kuulates sõid hiljukesi kompvekke või tükke. Uus pastor jutlustas kõigist meile teadaolevaist pastoreist paremini. Ta jutlused olid sisukad, huvitavad ja küllalt lühikesed, ning see meeldis meile eriti.

Uus pastor suhtus lastesse väga mõistvalt. Näiteks kui ülestõusmispühade aegu toimus meile lähimas linnas Pietermaritzburgis motokross, siis läksime tema juurde ja rääkisime, et tahaksime pärast jumalateenistust motokrossi alguseks linna jõuda, kas ta on nõus seekord kiiremini lõpetama? Ta nõustus ja võis meie palve peale teenistuse lõpetada isegi 10-15 minutiga. Me olime vaimustuses ja ütlesime: „See on kogu maailma parim pastor, just niisugune, nagu meile vaja. Paremat ei oska soovida!“

Tõeliselt oli see pastor väga õnnetu. Ta tunnetas, et tema elus ja teenimises jääb midagi vajaka. Lapsepõlvest peale oli tal puudunud südamerahu. Täisealiseks saades otsustas ta õppida pastoriks ja jutlusta jaks, lootes, et siis jääb ka süda rahule. Nii sõitis ta Euroopasse ja õppis kaua Jumala sõna tundmist. Kuna ta oli väga hoolas ja andekas, läksid tal õpingud hästi korda. Pärast lõpetamist ei tahtnud professorid teda Aafrikasse tagasi lasta, vaid pakkusid pastoritööd Euroopas, et noormehe talent kaduma ei läheks. Too vastas neile naljatades: „Teate, minu kodumaal on üks probleem – kõik banaanid kasvavad millegipärast kõveraks. Ma tahaksin proovida neid sirgeks teha!“ Siis ütlesid nad

naerdes, et teda on lootusetu ümber veenda ja lubasid tal sõita oma Aafrikasse. Kodumaal sai temast misjonär ja mõne aja pärast tuli ta meie kirikusse.

Edaspidine tegevus, pastoritöö ja teenimine tema vaimulikke vajadusi siiski ei rahuldanud. Lootes abi leida, proovis ta isegi suurema koormusega töötada, pidades jumalateenistusi mitu korda nädalas. Tulemuseks oli üleväsimus. Ta polnud enam võimeline endale võetud koormat kandma. Varsti ilmnes neuroos, mille tõttu tuli arsti poole pöörduda.

Selles piirkonnas oli arstiks keegi ilmalik juut, kes oma elukutset hästi tundis. Pärast uuringuid ütles doktor jumalasalasele: „Härra pastor, mind paneb imestama see, et teie, kristlased nii väga surma kardate! Olen seda märganud mitmete patsientide juures, kes nimetavad end kristlasteks. Ma ei mõista, miks teie, kes usute Messiasse, nii värisete surma ees?“

Need sõnad olid meie pastorile mõruks pilliks. Et haiguse süvenemist peatada, soovitas doktor vähemalt kolmeks kuuks puhkust võtta ja isegi haiglaravile tulla.

Pastor, lükanud tagasi arsti pakkumise, saabus koju rõhutuna ja murelikuna. Arsti sõnad mõlkusid meele ega andnud rahu. Pärast mõningat kaalutlemist ütles ta naisele: „Ei või olla, et kogu maailmas ei leidu inimest, kes suudaks mind aidata. Ma tunnen oma hinges, et mul on midagi puudu. Mis see on, seda ma ei tea, aga peab ju leiduma keegi, kes mulle seda ütleb!“

Pärast seda, pakkinud kohvri, läks ta reisile ja otsustas enne mitte tagasi tulla, kuni leiab oma küsimusele vastuse.

Mõne aja möödudes jõudis pastor Lõuna-Aafrika pealinna Pretoriasse, kus kohtas üht meest, kes töötas selles piirkonnas evangelistina. Mees oli paljude silmis põlu all. Vaatamata tema halvale kuulsusele otsustas meie pastor, kes oli suures vaimulikus kitsikuses, abi saamiseks pöörduda tema poole. (Mõnikord on see isegi hea märk, kui kellegi st halba räägitakse, nagu loeme Luuka 6:26. „Häda teile, kui kõik inimesed teist räägivad head, sest nõndasamuti tegid nende isad valeprohvetitele!“ Saatan ei või vaikida, kui

mõne inimese läbi või mõnes paigas tegutseb Jumal. Nii oli ka antud juhtumil. See evangelist oli tõesti jumalalaps.)

Nende kohtumisel meie pastor kõigepealt pettus, kui märkas, et too evangelist oskas kreeka keelt halvemini kui ta ise ja heebrea keelt hoopis halvasti. Ta mõtles: „No, milles saab see inimene mind aidata, kui ta isegi evangelistile nii vajalikke keeli ei oska. Mis nõu võib mulle anda see pooliku haridusega inimene, kui mu oma teadmised on palju suuremad kui temal!“

Evangelist aga tundis tõeliselt Issandat ja oli mees, kes oskas palvetada. Külalist kuulates ta palvetas kogu südamest tema eest, öeldes: „Issand Jeesus! Palun kõrvalda vaheseinad ja vala oma valgus selle inimese südamesse, sest ta vajab Sind!...“

Lõpuks sõendas evangelist oma külalise palvele kutsuda. Põlvitanud maha, alustati palvet ja siis tundis meie pastor äkki, et valgus tungis tema südamesse. Kohe said talle mõistetavaks sõnad: „Vaata, Ma seisan ukse taga ja koputan: kui keegi Mu häält kuuleb ja ukse avab, selle juurde Ma lähen sisse ja söön õhtust ühes temaga ja tema Minuga“ (Ilm 3:20). Samal hetkel ta mõistis, et Issand oli kogu aeg seisnud temast väljaspool ega olnud asunud tema südames. Kuni siiani oli h Issandat omanud vaid mõistuses, aga mitte südames ja elus. Nii palus ta nüüd lapseliku usuga: „Issand, tule mu südamesse ja ellu!...“ Talle näis imena muudatus, mis sündi. Täis sisemist rahu tõusis ta põlvedelt. See päev sai tema elu kõige tähtsamaks päevaks.

Pärast läbielatut ta kiirustas koju tagasi ja kui ta järgmisel pühapäeval kantslisse tõusis, oli tema jutlus niivõrd erinev eelmistest, et me kuulasime teda nagu esimest korda. Mõistsime, et tema elus oli midagi juhtunud. Meie ees seisis hoopis teine mees, teistmoodi kristlane. Vana oli möödunud, kõik oli uueks saanud. Ka tema elus tuli nähtavale suur muudatus.

Kuuldu ja nähtu avaldas meile kõigile sügavat muljet. Mõistsin, et nimelt seda vajan ka mina, kuna ma ei suutnu pattu võita.

Meie peres kasvas 6 last, 5 venda ja õde, kes oli noorim. Armulaual käies me piinlesime oma patuse pärast. Kuigi

pärast pihti ja andestuse vastuvõtmist läksime rõõmsa kergendusega kodu poole, siis mõne kilomeetri järel hakkasime omavahel jagelema ja tülitsema – muidugi meie poisid. Igaüks meist püüdis tõestada, et temal on õigus. Meil oli sellest küll kahju, kuid südamerahu ja rõõm olid juba kadunud.

See kurvastas mu südant. Süda oli uuesti määritud ja tui jälle oodata kolm kuud, et oma pattudele andestust saada. Kui siis saabus oodatud päev, sain ma andestuse ning siiralt rõõmustusin sellest, kuid nagu varemgi, kaotasin selle vanematele sõnakuulmatuse tõttu. Kui nad mulle midagi ütlesid, ma tavaliselt rääkisin vastu.

Tollal mul polnud vajalikku austust isa vastu. Ütlesin talle alati, mida mõtlesin, ja tegin seda, mida ise tahtsin. Pärast niisuguseid juhtumeid tundsin igakord, et ma ei käitunud kui jumalalaps, vaid kui saatana sigitis. Südametunnistus piinas mind, sest olin rikkunud käsku „austa oma isa ja ema“ ning patustanud Jumala ees. See teadmine tegi mind õnnetuks ja ma ütlesin: „Oh Issand, ma enam nii ei tee! Ma ei taba nõnda teha!“ Aga mõne aja pärast kordus kõik uuesti. Meie pastor, elanud läbi kohtumise Jumalaga, ütles, et meiegi vajame Jeesust, muidu on patt meie üle peremees. Ilma Jeesuseta pole meil väge pattu võita ega pääseda hukatusest ja saatana võimusest.

Ühel päeval saabuski mu ellu silmapilk, mil ma nuttes ütlesin: „Issand Jeesus! Ma vajan Sind. Päästa ja vabasta mind sõnakuulmatusest. Aita meil vabaneda neist riidudest, sõnelemistest ja lahkmeelest!...“ Nii sündis mu pöördumine. Pärast uuestisündi polnud kellelgi vaja mulle rääkida, t pühapäeval tuleb kirikusse minna. Vastupidi, ma olin suuresti solvunud, kui ei võinud teistega koos kirikusse minna.

Issand hakkas tegutsema ka meie kodus ja varsti muutus tantsuplats jutluste pidamise ja Jumala sõna õppimise kohaks. Mõne aja möödudes täitus meie maja inimestega, kes tulid evangeeliumi kuulama. Kuulajaid kogunes jumalasõna juurde 400-600. Nüüd siin enam ei tantsitud, vaid viidi läbi jumalateenistusi ja piiblitunde.

Pärast minu patust pöördumist muutus Piibel mulle imetlusväärseks ja kõige kallimaks raamatuks. Varem ma ei

armastanud lugeda. Kui koolis tuli raamatuid lugeda, oli see mulle tõeliseks nuhtluseks. Aga nüüd, mil Jeesus oli mu ellu tulnud, olukord muutus. Nüüd võisin lugeda päeval ja ööl küll Piiblit, küll vaimulikke raamatuid ärkamise kohta. Mu südant täitis suur rõõm, kui kuulsin või lugesin, kuidas inimesed Jeesuse juurde tulid ja kuidas elav Jumal neid puudutas. See sai mu elu peamiseks huvialaks.

Nüüd, kui mu omaksed kuhugi külla läksid ja mind endaga kaasa kutsusid, ma loobusin, otsides põhjust koju jäämiseks. Ma ei ütelnud neile, et üksi jäädes ma võtan Piibli ja lauliku, et vaimulikke laule laulda. Kuni siiani ma polnud, üldse laulnud. Jeesus tõi ka selles muudatuse. Piiblit lugesin sageli põlvitades.

Aga ka kui teised kodus olid, võtsin märkamatult Piibli ja ütlesin, et lähen jalutama. Siis peitsin ennast kuusagile suhkrurootihnikusse või metsa, kus veetsin suurepäraselt aega kahekesi koos Jeesusega, andes Talle võimaluse minuga rääkida. Uus Testament oli mul alati kaasas, kus ma ka ei viibinud, olgu põllul, traktoril või farmis. Ma lugesin peatüki, peatüki järel ja õppisin neid pähe. Keegi ei sundinud mind selleks. Jumala sõna elas minus ja oli magus kui mesi.

Mu eakaaslased ja sõbrad veetsid aega lõbusalt, kura-meerisid ja puistasid pärast mulle südant. Nad ei suutnud mõista, iniks mina nõnda elan. Kas mul tõesti on nii palju aega Piibli jaoks? Kuid Jeesus oli nii imeline. Tema sai minu esimeseks armastuseks.

Eriti suurt rõõmu ja naudingut tõid mulle Jumala sõnas leiduvad töötused, näiteks Johannese 15:7 – „Kui te jääte Minusse ja Minu sõnad jäävad teisse, siis paluge, mis te iganes tahate ja see sünnib teile!“

Ütlesin endale, et kui see oleks ka ainus töötus kogu Piiblis, siis juba see üksi oleks suurim kogu maailmas leiduvatest aaretest. Kuid seal leidis veel palju teisi. Lugesin edasi: „Tänini ei ole te midagi palunud Minu nimel. Paluge, siis te saate, et teie rõõm võiks olla täielik“ (Jh 16:24).

Need sõnad täitsid mu südame hõiskamisega. Kooskõlas töötusega – kui Jumal on meis ja meie Temas – võib

Jumalalt paluda kõike, mida soovime. Rõõm aga, mille me leiame Tema sees olles, on eriline, suur ja tõeline.

Ja seal oli veel üks tõotus, mis alati mu südamele mõju avaldas: „Tõesti, tõesti Ma ütlen teile, et kes usub Minusse, see teeb ka neid tegusid, mida Mina teen ja teeb veel suur – maid kui need on, sest Mina lähen Isa juurde“ (Jh 14:12).

See toimus aastatel 1949-1951. Olin siis veel üsna noor ja võtsin kõike vastu sügavas lapseus. Lugeses Jeesuse poolt öeldud sõnu: „Tõesti, tõesti Ma ütlen teile“, uskusin siiralt, et kõik öeldu on tõde, sest Issand ei peta.

Lugeses Matteuse, Markuse, Luuka või Johannese evangeeliumist üksikasju Jeesuse tegevuse kohta, mõtlesin, et kosskõlas toodud tõotustega me võime teha samu asju ja veel rohkemgi kui Tema tegi. Ma ei oska teile öelda, mida see mu südamele tähendas. See oli minule kui avatud taevas. Arvan, et nüüd te mõistate, miks mul polnud aega tüdruku- tega kohtumiseks või muude ilmalike asjadega tegelemiseks. Jeesus ja Tema sõnad said minu jaoks ainsaks ja kõigeks.

2. Kutse tööle ja sõnakuulmatuse hind

Tol ajal, kui ma olin haaratud Piibli lugemisest, ei tulnud mulle isegi mõtet jutlusta jaks saada. Lugesin õpetaja elukutset kõige halvemaiks ja jutlusta jaks saamist viimaseks viletsuseks. (Andke need sõnad mulle andeks! Praegu ma olen ise jutlustaja ja ütlen ainult seda, mida nooruses mõtlesin.)

Ma tahtsin oma vanemate ja suguvõsa eeskujul saada farmeriks, sest mu unistuseks oli raha teha. Juba poisikesena istutasin hektari tubakat, et raha saada. Raha oli minu jumal. Rahateenimise nimel loobusin lõbutsemisest. Minu deviis oli: kõigepealt raha ja alles siis muud asjad.

Pärast kooli lõpetamist tulin kohe koju, et isale farmitöödel abiks olla. Ja nüüd, kui me kõik koos siin õnnelikult elasime ja töötasime, kuulsin ma esmakordselt Jumala kutset – tulla tööle Tema põllule.

Mõni aeg varem oli meie ema kinkinud igale lapsele ühe raamatu. Mina sain Werner Heukelbachi teose, milles räägiti mehest, kes oli oma elus läbi elanud suure muudatuse ja kellest hiljem sai evangelist. See oli nagu nimelt minule saadetud. Tundes oma südames Jumala kutset, vastasin kohe: „Jah, Issand, kui Sina seda soovid, siis ma olen valmis!“ Oma noorusetuhinas ma ei mõelnud, mis see mulle maksma läheb.

Läksin selle uudisega kohe vanemate ja vendade juurde. Isegi pastorile rääkisin, et Jumal kutsub mind oma riigi tööle. Too sai väga rõõmsaks ja kutsus mind kohe endaga kaasa Ida-Transvaali ühele konverentsile, kuhu pidid kogunema kogu maailmas tuntud parimad jutlustajad. Nõustusin heameelega, olles veendunud, et reis saab mulle suureks õnnistuseks.

Esmakordselt elus olin nüüd kodust nii kaugel, ilma farmitööta ja mulle jäi piisavalt aega järelemõtlemiseks. Siin mõistsin, mis mind ees ootab, kui jätan farmitöö ja teenin leiba pastorina. Misjonitööle ma ei mõelnudki, sest mustanahalisi tol ajal inimeseks ei peetud. Aafrikas on see valitsev mõtteviis. Sama suhtumine laienes ka teistele rahvustele, kes

musta rassi hulka ei kuulunudki. Meie jaoks olid nad nagu teisesordilised, meist alamad inimesed.

Samasugused olid meie vaated teistele kirikutele, kogudustele ja liikumistele. Meie silmis oli tõeliselt vaimulik ainult meie oma kirik ja ainult meil oli õige ja puhas õpetus – mis muidugi kaugeltki nõnda polnud. Teistele usklitele me vaatasime ülalt alla ja leidsime, et neil on viimane aeg usku reformida. Muidugi, Jumal on armuline ja mõned neist ehk isegi pääsevad, arvasime enesekindlalt. Endi taevasse pääsemine näis meile endastmõistetavana, selles polnud vähimatki kahtlust. (Taolist üleolekuhaigust põevad kahjuks peaaegu kõik kristlased. Kas pole nii, armsad sõbrad? Endi arusaamu peetakse kõrgemateks ja õigemateks kui teiste omi, tallates nii jalgade alla neid, kellede eest Kristus on surnud.)

Niisiis, Transvaalis viibides ja oma tuleviku üle mõtiskledes sai mulle selgeks, et farmitööle tuleb nüüd lõpp. Tuleb lahkuda vanematest, vendadest ja õest, tuleb elada vaesuses, nagu enamik selle töö tegijaid. Aga raha tähendab elus ju ka midagi... Mulle meenus meie pastori ja veel mõnede temataolistel elu. Leidsin, et ma ei suudaks nende sarnaselt pidevas vaesuses elada, jutlustada, ristida, matta ja muud taolist teha. Ja kas ma üldse tean, mis mulle elu veel toob?... Ei see pole minu jaoks. Nüüd olin valmis oma rutakast jahsõnast loobuma, sest mulle said selgeks tulevikuperspektiivid.

Konverentsile olid kogunenud tõeliselt head jutlustajad. Neid kuuldes mu süda pehmenes ja ma ütlesin: „Oh Issand! Ma siiski võtan Sinu kutse vastu! Ma olen valmis!“

Nii kordus mitu korda – päeva jooksul mu süda sulas, kuid hommikuks oli uuesti kalgistunud, kuni ühel päeval otsustasin lõplikult koju tagasi pöörduda ja farmeriks saad. Aga kohe kerkis küsimus, kuidas oma loobumisest pastorile teatada. Olin ju talle öelnud, et Issand kutsus mind tööle. Mida ma vastan, kui ta küsib, miks ma räägin kord ühte ja siis teist, miks ma hiljuti kinnitasin, et Issand on mind teenima kutsunud ja nüüd nii kiiresti tagasi pöördun? Neid küsimusi ma muidugi kuulda ei tahtnud. Koolis õpetati, et mees peab oma sõna pidama. Meil Aafrikas on kõnekäänd:

„Mehel on sõna ja naisel sõnastik.“ Tõsi küll, elus võib olla ka vastupidi. Aga nii või teisiti, ma ei tahtnud rohkem sellises rumalas olukorras viibida.

Teiseks erutas mind küsimus, mida emale oma meelemuutuse kohta kosta. Tõenäoliselt ta küsib, kuidas mõista mu toonaseid sõnu. Issanda kindla kutsumise kohta ja. nüüdset lausa vastupidist tegu.

Jätkasin. arutlemist, kuni tuli hea mõte; Konverentsil olin korduvalt kuulnud inimesi tunnistavat, kuidas Jumal oli neile läkitanud oma sõna Piiblist. Leidsin, et niisugune lahendus on mullegi hea raskest olukorrast välja pääsemiseks. Selle versiooniga võin rahulikult minna oma pastori juurde ja öelda talle, et tõenäoliselt ma eksisin, et Jumal lihtsalt proovis minu usku, nagu Ta omal ajal proovis Aabrahami usku: Ta tahtis veenduda, kas olen valmis oma elu Talle pühendama, ja kui olin nõus Issanda kutset järgima, siis Ta nägi mu südant ja veendus minu ustavuses, nii nagu Ta veendus ka Aabrahami ustavuses, ning nõnda nagu Ta lisaski tol korral ellu jättis, ega lubanud teda ohverdada, nii ei nõua Ta minultki enam jumalariigi tööle pühendumist. Tahtsin kinnitada, et sain Piiblist sellise sõna. Lootsin seda versiooni pakkuda ka emale. Sel juhul oleks kõik hästi ja õigesti tehtud, ning keegi ei saaks vastu vaielda. Jäi üle veel ainult palvele minna, et Issand mulle Piiblist vajaliku kirjakohta annaks.

Otsisin varjatud paiga, istusin kivile ja võtsin Piibli kätte. Hakkasin oma südames Jumalale rääkima, kuidas peaks kulgema minu edaspidine elu. Ma pöördun tagasi koju, minust saab farmer, ma hakkan materiaalselt toetama kirikut ja misjonäre. Mu kodu on alati avatud palve ja Jumala sõna uurimise kohana.

Nii selgitasin Jumalale oma tulevikuplaane kuni viimase üksikasjani ja siis ütlesin: „Issand, seda kõike ma tahan teha, kuid mitte ilma Sinuta, sest ilma Sinu õnnistusega pole mullelgi edu. Lase oma õnnistus tulla minu ettevõtmiste peale! Ja nüüd, Issand, kingi mulle oma sõna, mis oleks kui pitsersõna mu plaanide kinnituseks!“

Pärast seda avasin huupi Piibli, lootes näha jämedalt trükitud kirjakohta. Aga oh häda – mu pilk peatus tavalisel

tekstil. Ja ma ei tea, kuidas see nõnda võis olla, aga ma nägin vaid ühte salmi. Ning seal seisis sõnad: „Jeesus ütles neile: „Tulge Minu järele ja Ma teen teid inimeste püüdjaiks!“ (Mt 4:19).

Lõin Piibli vihaselt kinni, olles valmis seda kusagile kaugemale lennutama. Viha ja kurjus keesis mu hinges. Ütlesin: „Jumal, ma tõestan Sulle, et seda ma ei tee. Ma ei hakka inimeste püüdjaks. Ma pole Sinuga nõus ja elan parem kogu elu ilma Sinuta.“

Jõudnud peatuspaika tagasi, korjasin asjad kokku ja ütlesin pastorile lühidalt, et sõidan tagasi oma vanemate juurde Natalisse. Neid sõnu kuuldes jäi ta täiesti rahulikuks, kuid küsis mõne aja pärast: „Erlo, oled sa veendunud, et see on Jumala tahe sinu jaoks?“

Vastasin teravalt ja ilma pikemalt mõtlemata: „Jah!“ Ning kordasin veel: „Jah! Aga parem jätame selle jutuli!“

Nõnda valetasin talle. Hirmus, et kristlased võivad nii lihtsalt valetada! Sel päeval nägin, kui kuri võib olla kristlase süda. Olin ju siis juba jumalalaps.

Pastor viis mind jaama. Enne rongile istumist helistasin koju ja teatasin, et homme hommikul kell 6 saabun Pietermaritzburgi. Järgmisel hommikul olid isa ja mõned venna j mulle jaama vastu tulnud. Meie, venna d, armastasime üksteist. Üks vend tuli mu juurde ja ütles rõõmsalt: „Ah Erlo, kui hea, et sa tagasi tulid! Tõepoolest meie Jumal on armastav Jumal ja nüüd Ta andis sinu meile tagasi.“ Muidugi ei teadnud ta, mis tegelikult oli juhtunud. Mind ei saatnud ju tagasi mitte armastav Jumal. Olin hoopis Tema vastu mässu tõstnud ning Talle selja pööranud, olin öelnud, et seda teed mõõda ma ei saa minna koos Temaga.

Mõne aja pärast, kui olime emaga kahekesi jäänud, küsis ta: „Erlo, mis juhtus? Sa ju ütlesid meile, et Jumal on kutsunud sind jutlusta jaks ja töötajaks Tema põllul. Miks sa nüüd nii kiiresti tagasi tulid?“...

Mida võisin emale kosta? Ei midagi. Ainus, mida sain teha, oli tigetseda, kuigi sellest on kohe näha, et midagi on valesti. Ütlesingi pahaselt: „Ema, kui sa ei taha mind siin rohkem näha, siis ütle mulle seda otsekoheselt!“ Seepeale

väljusin toast ja lõin ukse paukudes kinni. Sellega tuli minu laulmisele ja piiblilugemisele lõpp. Enam ma neid ei puutunud.

Järgnevad poolteist aastat olid mulle tõeline põrgu maa peal. Mõtlesin, et sõnakuulmatus läheb tuhat korda kallimake; kui kuuletumine. Jumalale vastuhaku tee on raske. Ma ei taha seda enam iial korrata. Tihti öeldakse: „Ei, niisugust hinda ma ei ole võimeline maksma. See ohver on liiga suur minu jaoks, ma ei suuda seda kanda!“ Aga tea, sõber, et sõnakuulmatus läheb maksma tunduvalt rohkem!

Mainitud aja möödumisel läksin ükskord oma tuppa, laskusin põlvili, võtsin Piibli kätte ja üle hulga aja avasin selle. Mu pilk langes ridadele, mis rääkisid Jumala armastusest minu vastu. Raske on sõnades edasi anda, mis minuga nüüd juhtus – mu purunenud, piinatud südames. Nuttes hüüdsin: „Issand, kuidas see on võimalik?! Vaatamata sellele, et ma Sulle lõin näkku ja Sinust ära pöördusin, Sa ikka veel armastad mind?!...“

Ma ei suuda kirjeldada, mis minuga toimus. Võin ainult öelda, et Jumala armastus tungis mu kalestunud südamesse. Mu süda sulas nagu Jaa päikese paistel. Nutsin nagu väike laps ega suutnud mõista, miks Jumal mind veel armastab. Mille eest? Olin ju Teda nii tugevasti solvanud. Kuid sel hetkel ma kogesin, mida tähendab Jumala armastus. Kes ise pole seda läbi elanud, suudab vaevalt mind mõista.

Mõne päeva pärast võtsin taas Piibli kätte, avasin juhusliku koha ja lugesin: „Jeesus ütleb Siimon Peetrusele: „Siimon, Joona poeg, kas sa armastad mind rohkem kui need?“ (Jh 21:15). Neil minuteil oli mul tunne, et Jeesus on praegu siin, minu toas ja küsib minult: „Erlo, kas sa armastad Mind?“

Ma armastan väga oma vanemaid, vendi ja õde, isamaja, oma majapidamist... Aga nüüd kõlas Issanda küsimus: „Kas sa armastad MIND?...“ Jah, ma armastasin Teda! Ei saanud mitte armastada!

Peetrus vastas: „Jah, Issand, Sa tead, et Sa oled mulle armas!“ Jeesus ütleb talle: „Sööda mu tallekesi!“

Siis esitati sama küsimus teist korda, ja vastus oli sama. Nüüd öeldi Siimon Peetrusele: „Hoia Mu lambaid kui karjane!“ Nii kordus ka kolmandal korral.

Kolmanda küsimuse peale sai Peetrus kurvaks ja ka mina sain kurvaks. Nuttes ütlesin nagu Peetrus: „Issand, Sa tead, et ma Sind armastan!“ „Sööda mu lambaid!“ kõlas vastus.

See otsustas kõik. Tõusin põlvedelt, otsisin üles ema ja ütlesin: „Ema, nüüd algab uus elu!“

Seejärel läksin kohaliku pastori juurde ja teatasin, et mu kõikumised on lõppenud, möödunu on minu jaoks samahea kui surm.

Nii algaski täiesti uus elu. Astusin kohe vaimulikku kooli ja hiljem ei ole mul Issanda kutse suhtes enam mingeid kahtlusi tekkinud. Sageli kui kohtan Jumala lapsi, kes ei tea, milline on Jumala tahe nende jaoks, saan väga kurvaks. See on aga asi, mis peab meil täiesti selge olema! Mitte see, kes ütleb „Issand, Issand“, ei saa taevariiki, vaid see, kes täidab taevase Isa tahet. Mitte see ei saa kätte töotusi, kes teeb suuri imeid, vaid see, kes ära tunneb Jumala tahte ja on sellele kuulekas.

3. Kaksteist aastat kõrberännakut

1951. aastal, kui valmistusin teenistuseks evangelistina, ütlesin Issandale midagi niisugust, mis lõppkokkuvõttes tõi mulle palju raskusi. Ja see oli: „Issand! See samm läks mulle väga kalliks maksma. Selle pärast ma jätsin maha kõik: isamaja, pärandi, vanemad, vennad ja õe, kõik, mis mul oli ja oleks võinud olla. Nüüd palun Sind Sinu nimel, et kui ma nüüd hakkam käima Sinu järel, siis ei oleks see vaid kiriku mängimine. Kui mul tuleb Sinu evangeeliumi kuulutada, siis ma tahan seda teha nii, nagu Sina kunagi tegid! Ärgu sündigu see kuulutus mitte templites, vaid põldudel, heinamaadel, mägedes ja orgudes! Tahan kuulutada Sinu sõna täpselt nõnda, nagu see on kirjutatud! Tahan, Issand, töötada ja elada Sinu jaoks nii, et Sinu sõna ja töötused võiksid mu elus ja teenimises täituda! Tahan õppida ja kõnelda nii, nagu tegid seda Sina! Sa ju ütlesid: „Nagu Isa Mind on läkitanud, nõnda läkitan Mina teid.““

Pärast piiblikooli lõpetamist juhtus midagi, mida ma ei oodanud. Issand avas mulle tee suulu neegrite juurde, kellede keskel me elasime. Ma polnud kunagi arvestanud võimalust töötada mustadega, kõige vähem suuludega. Mul puudus keeleoskus ja ma ei mõistnud, miks Issand kutsub just mind. Olin ju valmistunud tööks valgete keskel. Aga Jumala plaan minu jaoks oli niisugune, ja kuna armastas inimesi, siis tahtsin täita Tema tahet. Nii sai minust misjonär.

Valgete hulgas olin alati sõnu valinud, olnud ettevaatlik, et mitte kedagi solvata, kuid mustade juures seda probleemi polnud. Seal ütlesin mõnele pikemalt kaalutlema ta: „Kuule, sa pead meelt parandama! Kui sa seda ei tee, siis lähed elusalt põrgusse!“

Möödus mõni aeg ja need mustad ütlesid mulle: „Jah, kristlus on hea, me oleme selle läbi palju head saanud. Meil on nüüd koolid ja haiglad, on võimalus õppida elukutset. Koos misjonäridega tuli meile tsivilisatsioon. Aga kõigele vaatamata jääb kristlus meile

millekski võõraks, mis pärineb valgetelt. See on valgete usk, nende traditsioon, milledes nad on kasvanud. Meil on oma religioon, oma traditsioonid. Teil on oma Jumalad: Jumal Isa, Jumal Poeg ja Jumal Püha Vaim, meil on oma iidolid ja jumalad, kellel on samuti nimed. Kuigi kristlus pole halb religioon, jääb meile sellest siiski väheks. See on nagu vesi, mida tulle visatakse. Ta kustutab küll tule, kuid eriti sügavale ei tungi, elu juuri ei puuduta. Seepärast vajame meie oma jumalaid ja me jätkame ohvrite toomist oma surnutele.“

Niisuguse suhtumise juures jäi nende usk poolikuks ja kaksipidiseks. Kristlasteks saades olid nad pooleldi kristlased ja pooleldi paganad. Kirikus palvetasid nad Kristuse poole, kodus aga teenisid kurje vaimu ja tõid ohvriande surnute hingedele.

Pean ütleva, et suuludele on suhtlemine pimedusejõududega, nõidus ja spiritism täiesti tavalised asjad, osa nende igapäevasest leivast. Juba emaihus satub laps nõiduse mõju alla. Sünnitus käib koos nõidumisega ja kogu järgnev elu samuti. Seepärast on nõidumine nagu midagi normaalset ja enesestmõistetavat ning suhtlemine surnute vaimudega – igapäevane tegevus. Kõige halvem on aga see, et nende suhtlemine vaimuilmaga pole pelk fantaasia, vaid nad tõepoolest tunnetavad ja kogevad endi peal pimeduseilma reaalsust. Kurjad vaimud räägivad nendega kuuldavalt. Maod ja metsloomad tulevad nende juurde. Olen ise võinud olla selle tunnistaja ja seepärast ei või neile öelda, et saatan ei saa tegutseda või ilmutada oma väge – nende jaoks on see ju tegelikkus.

Suulud ütlesid mulle veel: „Kristlus on muidugi hea, aga kahju, et te misjoneerite meid. Minge parem valgete juurde Parandage meelt kõigepealt teie, valged! Me töötame valgete juures ja tunneme neid. Valged on sageli kurjad ja ärritatud, oskavad tülitseda ja riielda. Tihti pole neil põrmugi armastust.“

Mõned mustad läksid isegi kaugemale, öeldes mulle otse; „Me ei taha sind! Kuuluta oma valgetele! Eks sa näe, mida nad kõik teevad – käivad kinos, suitsetavad, joovad ja

rikuvad abielu. Räägi meeleparandusest mitte meile, vaid neile! Las nemad teevad seda kõigepealt ja siis me vaatame, mida te selle all mõtlete!...”

Saate isegi aru, mida tunneb selle juures jutlusta ja süda, kes kuulutab pöördumist Jumala poole.

Kuus aasta.t pärast misjoniteenistuse algust olin kord palavas palves Issanda ees: „Jumal, kingi mulle tarkust ja Püha Vaimu väge, et ma suudaksin neid inimesi veenda, et Sa ei ole ainult valgete inimeste Jumal, vaid kõigist rahvustest inimeste Päästja, et Jeesus on Jumala Poeg ja et keegi ei või tulla Isa juurde muidu kui Tema läbi!”

Pärast palvet valmistusin kõneks suuludele eriti hoolikalt. Neid kogunes mõnisada inimest. Alustasin Vanast Testamendist, jutustasin, kuidas prohvetid olid Messia sündi ette kuulutanud ja kuidas Ta lõpuks imelisel viisil ilmale toodi neitsi Maarja poolt. Rääkisin, kuidas Jeesus 12-aastase poisina templit külastas. Seejärel kõnelesin Jeesuse ristimisest, kõrbekiusatustest ja edasisest teenimisest ning lõpuks ristisurmast Kolgatal. Jutustasin veel Tema surnuist ülestõusmisest, taevaminekust ja istumisest Jumal-Isa paremal käel, kes on andnud Tema valdusse kõik, kogu maailma. Seejuures rõhutasin mõtet, et neile, kes maa peal elavad, pole antud hukatusest pääsemiseks ühtki muud nime kui nimi Jeesus ja et Jeesus tuleb uuesti siia maa peale kui kohutõistja elavate ja surnute üle. Ja seepärast, kes Temasse ei usu, see kaotab igavese elu. Ütlesin kuulajaile, et ükski muu nimi pole püha ja et ainult Jeesus on Tee, Tõde ja Elu kõigile inimestele, sõltumata rahvusest. Lõpetasin kõne üleskutsega: „Jeesus Kristus on seesama eile, täna ja igavesti. Kõik muutub, kuid Jeesus jääb endiseks. Ta on täna sama, kes kaks tuhat aastat tagasi. Seepärast ärge minge enam nõidade ja võlurite juurde! Ärge pöörduge enam surnute poole, vaid tulge selle juurde, kes on surnuist üles tõusnud, kes on surnute ja elavate Issand! Tulge Jeesuse juurde koos kõigi oma pattude, vajaduste ja probleemidega! Hüljake surnud jumalad, tulge elava Jumala juurde!”

Nõnda jutlustades ma ei kujutanud ette, millele see viib. Üks kuulajaid, kes oli ahnelt mu sõnu neelanud, tuli

koosoleku lõppedes otsekohe minu juurde. Meie, jutlustajad, sageli seda ei ootagi. Rahuldume vahel tõsiasjaga, et meie jutlus kuulajatel kõrvust mööda läheb. Tulija oli elatanud neegrinaine. Ta küsis: „Ütle, jutlustaja, kas see on tõesti tõsi, mida sa meile rääkisid?“ Vastasin: „Muidugi! Ega ma seda ometi ise välja mõelnud! Jumalat teenides ei tohi valetada. Kõik, mida ma ütlesin, on selge tõsi.“

„Tähendab, Issand Jeesus, valgete Jumal, on elav Jumal?“

„Jah, Ta on elav Jumal!“

„Kas Ta võib täna teha sedasama, mida tegi kaks tuhat aastat tagasi?“

„Muidugi, endastmõistetavalt!“

„Kas sa võid Temaga rääkida?“

„Muidugi. Ka sina võid Temaga rääkida. Meie, kristlased, nimetame seda palveks. Igaüks võib palvetada.“

Naine hüüatas: „Oh, kui rõõmus ma olen, et lõpuks leidsin inimese, kes teenib elavat Jumalat! Mul on tütar, kes on hull. Kas sa ei paluks oma Jumalat, et tütar saaks terveks?“

„Jah!“ Öeldes seda oleks mul nagu või leiva pealt maha kukkunud. Kogu mu otsustavus ja mehisus kadus: „Oh, Erlo! Sa oled rumal eesel“, mõtlesin iseeneses, „nüüd sa oled lasknud ennast nurka suruda. Kuidas sa ometi ei jätnud endale taganemisteed? Mis sa nüüd kavatsed peale hakata? Kuidas sa sellest pudrust välja tuled?“ (Seda kõike tuli mul üle elada!) Mõtted sähvisid nagu välgud mu peas. „Mis oleks, kui küsiks, kas ta on kindel, et Jumal tahab ta tütre terveks teha?“ Ja siis: „Erlo, sa ise just praegu ütlesid, et nad kõigi oma vajadustega ja probleemidega läheksid Jeesuse juurde, aga mitte nõidade ja imearstide juurde.“ Ja jälle: „Aga see on võib-olla rist, mille Jumal ta peale on pannud! Ka see on võimalik! See võib olla Jumala tahe. Peale selle on Jumala plaanis iga asja jaoks oma aeg. Kas praegu on saabunud aeg, et ta tütar võib terveks saada?“

„Oh sa vaene, lihtsameelne emake“, ütlesin mõttes, „kui sa oleksid valge naine, eurooplanna, siis võiksite sinuga avameelselt sel teemal kõnelda. Kuid sa oled must aafrikalanna ja arutled nagu taipamatu laps!...“ (Nii mõtlesin neil

minuteil. Tegelikult oli see neegrinaine tulnud Jeesuse juurde kõige siirama lapseusuga, mille kohta Issand ütles kord: „Kes Jumala riiki vastu ei võta nagu lapsuke, see ei pääse sinna sisse.“ Mitte tema, vaid mina ise olin see taipamatu.)

Mida nüüd ikkagi teha? Ma ei tahtnud näidata, et olen ummikus. Jäin väliselt rahulikuks, et ehk aeg näitab, mis sellest asjast saab. Küsisin naiselt, kas tütar on temaga kaasas.

„Ei,“ vastas aafriklanna, „ta on kodus. Meie kodu on umbes kilomeetri kaugusel. Pool teed saab sõita autoga, pärast tuleb minna jalgsi.“ Lubasin pärast vabanemist naisega kaasa minna.

Teel jutustas naine, et ta on olnud neli aastat lesk. Poeg töötab suurlinnas Durbanis, minija elab koos temaga maal, tütar aga on ebanormaalne.

Kui kohale jõudsim, heitsin pilgu hütti ja hüüatasin kohkunult: „Ohoo... sa ei rääkinud mulle pooltki sellest, mis ma näen!“

Neegritel on hüti keskel tugipost, millele toetub õlgkatust. Selle posti külge oli traadiga seotud täiskasvanud neiu. Traat oli sügavalt õnnetu kehasse tunginud ja haavadest voolas verd. Kätel ja kehal oli loendamatu arv sisselõikeid ja haavu. Osa olid poolenisti paranenud, osa täiesti värsked. Sel nõdrameelsel oli üleinimlik, ebaloomulik jõud, ta rebis traati nii, et traat lõikus ta kätte nagu nuga. Seejuures rääkis ta vahetpidamata mingit arusaamatut keelt. (Suulude jaoks pole selles midagi ebaharilikku. Niisugustele vaimudele on nad andnud nime „zizuas“. Kui inimene on sellise vaimuga sõestunud, siis on tal võime kõnelda tundmatuid keeli. Aga võib juhtuda, et räägitakse ka saksa, inglise, hindi või muid võõrkeeli.)

„Kas ta on juba kaua niiviisi seotud?“ küsisin naiselt.

„Viimased kolm nädalat,“ vastas too, „ja kogu see aeg tl räägib vahet pidamata ööd ja päevad. Ta ei söö ega maga. Kui talle süüa tuua, siis ta viskab taldriku vastu seina.“

„Kuid miks te ei kasuta sidumiseks pehmemat, näiteks nõõri?“ küsisin.

„Sellest poleks kasu. Oleme kõike proovinud. Ta rebib ka kõige kõvemad nõõrid puruks ja kui ta välja pääseb, on

teda raske kinni püüda. Ta jookseb nagu metselajas ühe maja juurest teise juurde ja kisub naabrite põldudelt ja aedadest üles maisi, kapsad ja muud viljad. Ta lõhub ja hävitab kõik, mis talle teel ette jääb. Inimesed on vihased. Mehed ajavad teda taga kaigastega ja koertega ning peksavad meeletult. Kui ta on minema kihutatud, siis ta põgeneb mägedesse ega tule sealt hulgal ajal tagasi. Sajab vihma, lööb välku ja müristab, tulevad külmad, aga ema ei tea, kus ta tütar on.“

Naine vaatas mulle otsa ja küsis pisarsilmil: „Kas suudad ette kujutada, mida tähendab emasüdamele niisugune laps? Parem oleks tal surra kui elada!“ Pisut rahunenud, jätkas ta: „Mu tütar rebib tükkideks kõik oma kleidid ja muud riided, jookseb alasti mööda tänavaid. Seejuures on ta väga ohtlik ümbruskonnale. Ta hammustab, ja kui ta kord hambad sisse lööb, ei lase enne lahti, kui mõni ta ohvrile appi tuleb. Teda nähes inimesed poevad peitu oma maiadesse ja hüttidesse ning lukustavad uksed. Kui ta läheb koolimajja, siis hüppavad lapsed kabuhirmus akendest välja, et tema käest pääseda. Kooli direktor kutsus kokku komitee ja teatas, et nii see enam jätkuda ei tohi.“

Nuttes näitas õnnetu naine mulle tühja karjaaeda ja rääkis: „Mul pole enam ei lehma, lambaid ega kitsi. Need, mis vaimudele ohverdamisest üle jäid, ma müüsin maha, et maksta nõidadele. Nad nõuavad ju oma „kunsti“ eest palju raha. Aga lõpuks teatasid ka nemad, et meie jumalad ei suuda mind aidata. Olen omadega täiesti läbi. Mul pole enam raha ja pole enam jõudu. Mulle on sageli tulnud mõte võtta nuga ja oma käega tütrele kõri läbi lõigata, kuid alati on miski takistanud seda tegemast. Keegi oleks nagu öelnud, et see on suur patt. Olen tahtnud ka enese elu lõpetada, aga siis olen mõelnud, et mis sel juhul saab mu lapsest. Kes pärast minu surma tema eest hoolitseb? Oh, kui rõõmus ma olen, et lõpuks leidsin inimese, kes teenib Elavat Jumalat! Nüüd on mul lootus, et mu tütar saab päästetud ja terveks!“

Need sõnad tungisid mu südamesse nagu nuga. Lausa nutt tuli peale. Meenusid Giideoni sõnad, mis ta ütles Jumala inglile: „Kus on kõik imeteod, milledest meie vanemad meile on jutustanud?“ (Ko 6:13). Kisendasin südames

Jumala poole ja palusin: „Issand, kingi see ime! Sa oled vägev seda õnnetut tüdrukut vabastama ja tervendama!”

Lubades naisele, et tulen varsti tagasi, lahkusin ja läksin oma sõprade ja kaastööliste juurde ning jutustasin neile kogu loo. Küsisin, kas nad nõustuvad koos minuga haige tütarlapse eest palvetama. Nad olid meeleldi nõus jätma kõrvale oma igapäevased asjad ja ühinema minuga palvetöök. Ütlesin neile: „Teate, me palvetame juba kuus aastat ärkamise pärast, aga kuni tänase päevani pole see saabunud. Kes teab, võib-olla saab see sündmus vajalikuks sädemeks, et tuld süüdata. Selle tüdruku tervenemine võib saada ärkamise alguseks, sest terve suguharu – väikesest kuni suurteni – tunneb teda. See oleks suur võit meie Issandale! Siis peaksid kõik suulud tunnistama, et Jeesus uksi on tõeline Jumal!”

Pärast seda sõitsin oma vanemate juurde farmi ja palusin, kas nad loovutaksid ühe toa, kuhu võiksim paigutada hullumeelse tüdruku selleks ajaks, kui tema eest palvetatakse. Isa ja ema olid nõus. Nii toimetasin haige sõprade abiga vanemate majja. Kogu suguharu ümbruskonnas teadis ja rääkis meie ettevõtmistest.

Vaevalt jõudis tüdruk talle eraldatud tuppa siseneda, kui ta kohe purustas seal tooli ja lükkas kummuli laua. Nii tuli toast välja viia kogu mööbel. Jätsime sinna vaid voodi. Aga seestunu hakkas ka voodit lammutama, rebis lahti vedrud. Voodi tuli samuti ära viia. Asetasime tuppa vaid õlgmati ja teki. Meie hoolealuse järgmiseks rünnakuobjektiks sai aken. Ta purustas aknaklaasid ja raamid, painutas kõveraks raudresti. Mõne tunni pärast nägi tuba välja nagu sealaut, kus on viibinud üsna palju sigu.

Me paastusime ja palvetasime kolm nädalat päevad ja ööd, kuid seestunu ei saanud terveks. Kogu selle aja ta laulis saatanlikke laule, mida ise improviseeris.

Meile soovitati palve ajal pidevalt hüüda tema peale Issanda Jeesuse Kristuse nime ja verd, et saatan põgeneks, kuid ta ei põgenenud. Vastupidi – seestunu hakkas hoopis vanduma ja Jeesuse verd mõnitama, nõnda nagu vaid saatan seda teha võib. See oli hirmus ja eemaletõukav. Tüdruk istus alasti oma mustuse sees ja tagus jalgadega betoonpõrandat, nagu

oleks tal hiigelsuur haamer, mis on võimeline betooni purustama. Nii kestis tundide viisi õudne tagumine, hirmus naer ja Jumala pilkelaulud. Kõik see oli nagu põrgu eelhingus.

Kolme nädala pärast oli mu jõud lõppenud. Olin neuroosist kokku varisemas. Ma ei suutnud toimuvat mõista. Olime teinud kõik, mida Piibel õpetab, kuid see ei toiminud. Praktika läks lahku teooriast. Tundsin ennast selle maailma õpetatud meeste sarnaselt, kes usuvad evolutsiooni ja kinnitavad, et Loojat ei eksisteeri, et Jumalat pole olemas. Nad väidavad, et miljonid ja miljardid aastad tagasi me olime kalad. Hiljem kasvasid kaladele jalad ja edaspidi arenes välja konn ja seejärel koguni ahv. Mingil moel kaotas ahv saba, pannes alguse inimsoo tekkimisele maa peal. Nad on arvestanud välja isegi võimaliku ajavahemiku järgmise eluvormi tekkimiseni, jättes alati tähele panemata ühe „pisi-asja“ – vajaliku lüli elu arengu keti järjepidevuses.

Palju aastaid tagasi oli Aafrikas elu tekkimise uuringutel professor Smith, kes leidis ühe huvitava kala „kulikens“. Professor oli veendunud, et nüüd on ta leidnud puuduva lüli evolutsiooniteoorias, kuid tema suureks pettumuseks see ei leidnud kinnitust.

Olin samasuguses olukorras. Kõik, mida räägib Piibe?, oli teoreetiliselt tõsi, aga ei leidnud kinnitust praktikas. See oli kibe pill.

Mida pidin nüüd tegema? Kas pöörduma tagasi tüdruku ema juurde ja ütlema, et tütar pole tervendatud? Kuid terve suguharu ümbruskonnas ju teadis, et kristlased palvetavad selle haige pärast. Nad olid ju kuulnud minu jutlust ja sõnu:

„Ärge käige nõidade juures ega ohverdage oma hargi ja kitsi vaimudele! Jeesus ei keeldu kunagi abistamast! Nõiad ja ebajumalad võivad mitte suuta meid aidata, aga Jeesus on vägev tegutsema.“ Ja nüüd? Tuli minna ja öelda, et Jumal pettis meid ja mitte ainult meid, vaid kõiki neid, kes Tema nime kuulutavad. Kuid ma ei saanud ju midagi niisugust öelda!

Me palvetasime kogu jõudu kokku võttes: „Oh Issand, see asi läheb ju Sinu, Elava Jumala nimele, Sinu väe ja meelevalla arvele! Mida ütleavad paganad, kui me

tüdruku segasena koju tagasi viime? Oh Issand, te-
gutse! Tee see ime mitte meie, vaid oma nime auks...“
Kuid kõik meeleheide ja palved jäid vastuseta. Jumal
vaikis. See oli kohutav.

Lõppude-lõpuks ei jäänudki mul teist välja-
pääsu, kui minna ema juurde ja öelda, et me ei suuda
tema last aidata. Mul oli väga raske ja ma palusin tu-
liselt: „Issand, ma ei või nüüd enam inimestele silma
vaadata. Pean nendega aus olema. Kuidas ma saan
nüüd veel jutlustada ja millestki loobuma kutsuda,
kui nad ise võisid veenduda, et asi pole üldse mitte
nii? Ja ka ma ise ei saa enam silmakirjalikuna jät-
kata. Mul on samuti südametunnistus. Pean olema
aus nii enda kui teiste vastu. Palun, Issand, kui või-
malik läkita mind kusagile mujale!“

Jumal oli armuline ja lubas mul sõita teise kohta,
Hannoveri piirkonda lõunakaldal. Viibisin seal kaks
aastat.

Selleks ajaks lakkasin uskumast, et Piibel on
täielikult Jumala sõna ja et kõik seal on tõde. Osa
muidugi, aga mitte kõik. Olin küll veendunud, et
Jumal pole petis, aga võis olla, et varem, kui puu-
dusid trukimasinad ja raamatuid kirjutati ümber kä-
sitsi ning anti edasi ühelt teisele, võisid paljude
ümberkirjutamistega aegade jooksul vead sisse tulla,
mistõttu mõned Piibli kirjakohtad ei vasta algtekstile.
Nii oli kõike hea selgitada.

Mulle näis, niisiis, et Piibel on kohati tõde, ko-
hati mitte. Juhindusin nüüd sellest ja kasutasin edas-
pidi vaid neid tekste, mille tõepäras olin veendunud,
teistest hoidusin eemale.

Näiteks Jeesus ütles Sarnaaria naisele: „Igaüks,
kes seda vett joob, see januneb jälle, aga kes iganes
joob seda vett, mida Mina temale annan, see ei ja-
nune igavesti mitte“ (Jh 4:13, 14).

Minu arvates oli see täiesti vale ja arusaamatu.
Ma ju sõitsin kõikjal ringi ja evangeliseerisin, viibisin
paljudes kirikutes ja kogudustes. Sajad ja tuhanded

inimesed võtsid Jeesuse vastu. Nad tulid selle Allika juurde ja jõid vett, mida Tema annab, jõid Tema elavat vett, kuid pärast seda janunesid jälle.

Külastage tänapäeva kristlaste kodusid ja vaadake, milliseid maailma asju seal kõik leidub. Ajalehed, ajakirjad, mitmesugused meelelahutusvahendid ja veel palju muud – seksuaalkirjanduse ja pornopiltideni välja. Mul oli tuttavaid noormehi, kes ei saanud kioskitest ja raamatupoodidest mööduda ilma peatumata ja vaatamata, sest seal oli väljas alasta naiste pilte. Nad isegi ostsid neid, viisid koju ja peitsid vanemate eest. Need olid ju inimesed, kes uskusid Jeesusesse, kes jõid Tema vett, aga samal ajal jõid maailmast, jõid maailma asju. Ja ega praegugi pole janusemaid inimesi kui kristlased. Kui palju on nende seas selliseid, kellel on janu mitte maailma, vaid ka patu järele! Nad teevad pattu salaja, varjatult. Mõned suitsetavad, teised tarvitavad alkoholi, kolmandad himustavad seksi ja muid inetuid patte. Lapsed küsivad vanematelt, miks nemad ei või minna kinno või tantsupeole, sellal kui teistele on see lubatud. Vanemail on raskusi lastekasvatuses, aga nad kõik on kristlased.

Piibel ütleb: „Ärge armastage maailma ega seda, mis on maailmas“ (1Jh 2:15). Kuid vaadake kristlasi! Vaadake kaasaegset kristlikku noorust ja võrrelge neid ilmalike inimestega! Kas te leiate mingit vahet? Kirjast roomlastele loeme: „Ärge saage selle maailma sarnaseks, vaid muu tuge teiseks oma meele uuendamise teel!“ (12:2). Jumala sõna ütleb selgesti, et kristlased ei pea saama maailma sarnaseks. Aga kuldaski asi tegelikkuses välja näeb?

Kui oled kord joonud, siis sa enam ei janune! Ei, see pole nõnda. Selge, et Issand nii ei võinud öelda. Ta pole ju valetaja. Järelikult on need sõnad lihtsalt viga Jumala sõnas. Ja nii ma leidsin Piiblist hulga kirjakohti, mis minu arvates täna päeva kristlastele ei sobinud.

Apostlite tegude raamatu ma lugesin samuti meie ajale vastuvõetamatuks, kuna need sündmused toimusid

algkristlaste ajal ja lõppesid esimese sajandiga. Muidugi, hiljem oli veel mõni aeg ärkamisi, kuid ka need on läinud minevikku. Meie omalt poolt proovisime samuti tõsiselt, kogu südamega, palvetada ärkamise pärast, ning tegime seda nii kaua, kuni väsisime ja loobusime. Hiljem, kui üks kaastööline taas soovitas ärkamise pärast palvetada, vastasin talle leebelt, täis mõistmist ja kibeda kogemuse läbi õpetatult: „Ah, kallid vend! Sa oled liiga äärmuslik neis asjus. Kunagi ma mõtlesin samuti nagu sina. Me isegi palusime ärkamist kogu südamest, tuliselt ja tõsiselt. Kuid aastad on läinud, ja mida ei ole tulnud, see on ärkamine. Ärkamine oli nähtavasti ainult alguses, esimese armastuse ja tulisuse ajal. Meie jaoks on see nähtavasti juba võimatu. Arvan, et sinagi jõuad varsti samale seisukohale ja saad täisealiseks neis küsimusis.“ (Nii kaugele läksin ma oma inimlikus mõtlemises.)

Aja möödudes õppisin tähele panema. Te ise olete ka juba kindlasti märganud, et igas liikumises, koguduses ja kirikus maailma eri paigus rõhutatakse eri asju. Ameeriklased näiteks rõhutavad usu tähtsust: peamine on uskuda! Sisemine seisund pole oluline, usu vaid!

Seda kuuldes mõtlesin, et võib-olla seal ongi saladus või võti, mida ma juba ammu otsisin. Võib-olla ma seepärast ei saavutanudki edu, et mul oli liiga väike usk. Sisemiselt julgustatuna otsustasin katsetada, sest ilma midagi tegemata pole ka tulemusi loota.

Järgmisel koosolekul rääkisingi usu tähtsusest ja kogu jutluse kestel rõhutasin mitmeid kordi sõnu: „Usu vaid!“, sest usk võib mägesid paigast liigutada.

Ja kas teate, mis juhtus? Kuulajate hulgas olid inimesed, kelle perekonnas oli pime. Kuulnud, et on vaja vaid uskuda ja siis saab näha Jumala au, muutusid nad rõõmsaks. Oodanud ära jutluse lõpu, tõttasid nad koju, tõid kaasa oma pimedade isa ja ütlesid: „Me kuulsime praegu, et kui on usku, võib sündida ime. Meie isa on pime. Kas te võiksite tema eest palvetada, et ta jälle saaks nägijaks?“

„Noh, huvitav, mis see lugu mulle nüüd maksma läheb,“ mõtlesin oma sisemuses. Tegin aga näo, nagu oleks kõik korras ja küsisin neilt, kas nemad ise samuti usuvad. Nad jaatasid.

„Hästi. Jeesus küsis igalt haigelt, kes Tema juurde tuli, kas ta usub?“ (Nende sõnadega lohutasin ennast, et nüüd ei ole ainult mina süüdi, kui pime ei tervene. Nemad jäävad igal juhul samuti süüdlaseks.)

Ma palusin neid inimesi palvetamiseks kohale tulla hiljem, lõunavaheajal. Pärast seda püüdsin kokku võtta kogu oma usu, soovides, et see kasvaks hiigelsuure mäe sarnaseks. (Kahjuks ma ei mõelnud siis Jeesuse sõnadele, mis räägivad sinepiiva suurusest usust mägede tõstmiseks. Kui kahju, et meil kristlastel toimub selles asjas kõik vastupidi. Vajame mäe suurust usku, et sinepiiva paigast liigutada.)

Määratud ajal nad tulidki. Olin hästi ette valmis-
tatud ja lootsin, et nüüd on meil kõigil selleks palveks küllaldaselt usku. Panin käed pimedade pea peale, palvetasin ja uskusin. Lõpetanud palve, avasin kiiresti silmad ja vaatasin haiget. Aga oh häda, ta oli endiselt pime! Vangutasin pead ega suutnud mõista. Olin ju nii kindlasti uskunud! Abipalujad lahkusid minu juurest pettunult. Seisin kaua paigal ja kordasin: „Issand, ma ei mõista seda! Tõepoolest, ma ei mõista enam. midagi!“

Pärast ebaõnnestunud juhtumit pimedade mehega ütlesin endale: „Küllalt, Erlo! Mitte kunagi elus ära enam niisuguse asja peale välja mine! Ara ole edaspidi niisugune rumal eesel! Kui sa veel jutlust pead, jälgi ennast, ole ettevaatlik ja ettenägelik! Ära unusta jätta endale taganemisvõimalust, et sellised lood rohkem ei korduks!“ Tulemuseks olid läbimõeldud ja kaalukad jutlused. Nii tegutsesin kuus järgnevat aastat.

Misjonitööks kasutasin suurt telki, kus kaks korda päevas, õhtul ja hommikul, evangeelseid koosolekuid läbi viisin. Igas uues paigas kestis mu tegevus 8-12 või isegi 14 kuud, millede jooksul ma kuulutasin Jumala sõna. Ning alati kordus sama pilt. Esialgu tuli koosolekule ligi

sada inimest, siis kakssada, kolmsada, kuussada. Aga edaspidi algas vähenemine samas järjekorras, kuni aasta lõpuks jäi alles mitte rohkem kui sada inimest.

Evangeliseerimise käigus pöördusid sajad inimesed Issanda poole. Oli tavaline asi, et pärast koosolekut tuli ette kakssada inimest, kes avaldasid soovi pöörduda ja Kristust oma ellu vastu võtta. Juhtus isegi, et mitusada inimest või terve koosolekutäis rahvast pöördus Issanda poole, kuid mõne kuu möödudes ei jäänud sellest kõigest midagi püsima. Kõik läks endistesse rööbastesse tagasi. Iga evangeliseerimisperioodi jooksul me müüsimе sadu Piibleid, kuid inimeste elu muutus väga vähe või ei muutunud üldse.

Tollal tuli minu koosolekutele teisi jutlustajaid ja nad küsisid, kuidas mul õnnestub nii palju inimesi kokku koguda. Kahjuks nägid nad ainult seda ega mõistnud, et kõige selle juures tunnen end kõige õnnetuma inimesena maa peal. Mis siis sünnib? Me püüame tervet maailma evangeliseerida, aga tulemus on vastupidine: levib mitte kristlus, vaid paganlus. Ma ei suutnud seda mõista ega seletada.

Peale kõige muu jälitas mind pidevalt üks mõte, mis kerkis südamest ja mind väga häiris. Evangeeliumi kuulutades ma paigutasin tavaliselt oma telgi kõige rahvarikkamasse kohta, et oleks kergem inimesi kokku saada, ja samal ajal mõtlesin endamisi: „Erlo, sellepoolet sa küll Ristija Johannesele ei sarnane. Tema kuulutas kõrbes, kaugel inimasulatest, kus rahvast üldse polnud, kuid vaatamata sellele tuli peaaegu kogu Jeruusalemm teda kuulama. Ja mitte üksnes Jeruusalemm, vaid ka Judea, Sarnaaria ja isegi lähi välismaa. Sina Erlo, lähed ise inimeste juurde ja sul on veel raskesti, et neid enda poole meelitada.“ Ütlesin mõttes: „Johannes, kuidas see sinul õnnestus? Milles peitus sinu saladus?“ Ja seda ma kahjuks ei teadnud.

Võib-olla oli Johannes tugev isiksus, kes oli võimeline inimestes huvi äratama? Võib-olla kasutas ta oma kõnes erilisi mõjuvaid väljendeid? Lugesin tema jutlusi

uuesti ja uuesti ja sain vaid imestada. Kahtlen, kas kunagi veel on olnud niisugust jutlustajat nagu tema. „Johannes,“ ütlesin hämmastunult endamisi, „kui sa tänapäeval hakkaksid nõnda kuulutama, siis su pea raiutaks maha veelgi rutem kui tollal!“

Ma pole iial kohanud ühtegi jutlustajat, kes oleks julgenud kuulutada nõnda nagu Johannes, ja ka teised pole mulle millestki taolisest rääkinud. „Te rästikute sigitis, kes on teile märku andnud põgeneda tulevase viha eest? Seepärast kandke õiget meelega paranduse vilja!“ (Mt 3:7,8). Praegu tulevad inimesed koosolekule ja võtavad naeratusega huulil Jeesuse vastu oma isikliku Päästjana, lahkuvad siis ja elavad edasi. Vaid vähesed neist katkestavad sidemed endise eluga. Sageli jätkub neil vana elu juba mõne kuu möödudes.

Milles siis peitus Johannese saladus? See ei saanud ju olla rohutirtsud ja metsmesi, mida ta sõi, ega kaameli karvust riided ega nahikvöö. Neil ei saanud olla mingit osa. Võib-olla ta tegi imesid? Milliseid siis? Sõnast me ei loe mingitest tema poolt tehtud imedest või tervenemistest. Pimedad jäid edasi pimedateks, lonkajad santideks. Mis siis tõmbas inimesi sinna? Too mees rääkis vaid pattudest, kuid see pole ju populaarne, eriti meie päevil.

Kord küsis minult üks tuttav jutlуста ja: „Erlo, millest sa koosolekul inimestele räägid? Kui mina Jumala sõna kuulutades räägin pattudest ja neid õigete nimedega nimetan, siis tunnevad kuulajad end ebamugavalt ja hakkavad toolidel nihelema. Võib-olla ma olen juba päris rumal, et püüan ikka pattudest rääkida?“

Kuid, kallid sõbrad, kas Jeesus just sellepärast ei tulnudki, et meid meie pattudes paljastada? Talle pandi ju nimi Jeesus, st Päästja, sest Ta pidi rahvale näitama nende patte ja üleastumisi. Ja nimelt sedasama tegi ka Ristija Johannes, kes oli saadetud Issandale teed valmistama. Ta rääkis rahvale ilustamata tõde pattude kohta ning kutsus neid üles meelega parandusele ja pühitsusele. Miks rahvas tol ajal niisuguse

jutluse peale tema juurde läks, tänapäeval aga laiali jookseb? See oli minu jaoks mõistatus, millele ma lahendust ei leidnud. Palvetasin: „Issand, kingi mulle samasugune võime, nagu oli Ristija Johannesel“ Kuid vaatamata minu palveile ei muutunud midagi.

Järgmisel evangelisatsioonil kordus vana lugu – kohale tulid sajad inimesed, läbi müüdi taas suur hulk Piibleid, ja asi lõppes vaid väikese hulga pöördunutega, kes soovisid Issandat järgida.

Aga kord, kui ma jälle olin mõttes nende asjade üle, meenus mulle sündmus, mis minuga oli juhtunud, kui ma 1956. aastal viibisin Edela-Aafrikas, Namiibias. See on väga põuane maa. Neil pole kulda, aga Namiibia elanikud ütlevad, et vesi on neile kullast kallim, kuna puhast vett leidub nii harva.

Külastasime seal üht farmerit, kes soovis meile midagi näidata. Tema majast mõnesaja meetri kaugusel asus puurauk ja pump vee võtmiseks. Mees võttis tassi, pumpas sinna pisut vett ja andis minule. Võtsin lonksu vett, kuid ei saanud seda alla neelata, pidin kohe välja sülitama. Farmer rääkis, et vee saamiseks polnud eriti sügavat puurauku vajagi. Vett tuli külluses, kuid nende rõõm osutus enneaegseks. Vesi sisaldas palju mitmesuguseid sooli ja keemilisi aineid, mis täielikult rikkusid maitse ja tegid vee joomiseks kõlbmatuks. Siis nad otsustasid sellega pesu pesta, ja mis selgus? Riietused hakkasid lagunema. Tahtes kuidagi oma naist lohutada, otsustas ta kasta saadud veega lille- ja juurviljapeenraid. Umbes kahe nädala pärast hakkasid lilled ja juurvili närtsima ning kuivasid ära. Siis nad mõistsid, et see vesi ei kõlba kuhugi, sest ta toob hävingut kõikjale, kuhu satub.

Kui farmer oma loo lõpetas, sähvatas mu teadvuses mõte kui välk: „Kuulsid, Erlo! Samuti mõjuvad sinu jutlused Jumala sõna kohta. Mida rohkem sa räägid, seda rohkem hingi sa surmad. Seepärast inimeste hulk koosolekutel järjest väheneb. Sa jutlustad inimestele surma!“

See teadmine ei andnud mulle enam rahu. Nagu vähk näris see hinges. Ma ei saanud seda unustada. Kordasin uuesti ja uuesti: „Oh Issand! Kas on nii, et mida rohkem ma räägin, seda rohkem kahju Sulle toon? (Nii on mõnede kristlaste puhul. Oh, kui nad ometi vaikiksid, see oleks Jumala riigile parem! Jumala riik tänapäeval kannatab mitte jutluste puudumise, vaid ülikülluse all. Tänapäeva kristlased räägivad kahjuks liiga palju, ja see toob Issanda tööle vaid kahju. Parema oleks, kui nad Jumala sõnast nii palju ei räägiks, vaid ka elaksid selle järgi.)

Pärast kaheteistkümnenda aastast misjonij- ja evangelisatsioonitööd tundsin, et nõnda enam jätkuda ei või. Mõistsin, et kogu mu vaimulik elu on viljatu kõrb. Küsisin endalt: „Erlo, millist vilja sa nende kaheteistkümnenda aasta jooksul oled kandnud? Kas sa tead kasvõi kahteteistkümmet inimest, kes on sinu läbi tõelisele pöördumisele tulnud ja kelle süda põleb Issandale? Üks inimene aastas? Ei,“ tunnistasin enesele, „mul pole neidki ette näidata. Kas peaksin nüüd seda mõtetut teenistust jätkama? Ei, ei mingil juhul! Niiviisi raisata oma elu? Mille nimel? Teised teenivad raha, naudivad elu... Miks mina ei või seda teha? Miks ma pean kui vaene jutlustaja ja pettunud misjonär sellest elust läbi minema? Milleks edasi kuulutada teooriat, mida praktika ei kinnita? Kui Jumal on seesama eile, täna ja igavesti ning Tema sõna pole muutunud, siis milles on viga? Miks on kristlaste elus kõik niisugune nagu see on?

Küsisin, kuid ei saanud vastust, otsisin, kuid ei leidnud väljapääsu. Olin peaaegu meeleheitel...

4. Sõna muutub elavaks

1966. aastal ma tulin Mapumulosse – ühte väikelinna 120 kilomeetrit Durbanist põhja pool. 1963. aastal olin siin evangeliseerinud ja sajad inimesed olid Issanda poole pöördunud. Nüüd olid nendest sadadest järgi jäänud vaid väike karjuka, mis koosnes 20-30 inimesest.

Kui tulin selle väikese koguduse juurde, pidin kõigepealt olema rahulooja. Kuidas küll need inimesed tülitsevad! Nad olid valmis Üksteist juustest tirima, nagu mulle näis. Ühel oli midagi teise vastu, ja teine ei võinud esimesele andestada. Nad ei suutnud üksteist mõista.

Neid nähes sai mulle selgeks: kuni jumalalapsed omavahelisi suhteid korda ei tee, ei tule Jumal meie keskele. Jumal vajab kanaleid, ja meie, jumalalapsed, peame olema need. Käesoleva sajandi probleem pole mitte miljonid paganad, kes Jumalat ei tunne, vaid kristlased, kes Jumala teed tõkestavad. Kui koletu see ka pole, aga kristlased ise toovad sageli Jumala tööle suuremat kahju kui uskmatud. Need on need kristlased, kellede kohta Sõna ütleb, et nad pole külmad ega kuumad.

Mõne aja piirast, kui me tavalisel viisil kokku tulime, Ütlesin neile: „Teate, sõbrad, ma mõtlen üha sagedamini sõnadele, mida ütlesin 1951. aastal, kui Issand esimest korda mind oma põllule tööle kutsus. Ütlesin tookord, et ma ei ole nõus saama evangeeliumi kuulutajaks, kui ma pean tegelema kirikus vaid mänguga. Aga nüüd, tagasi vaadates oma teenimisele misjonipõllul, pean tunnistama, et kõik on jäänud otsekui mängu tasemele. Olen tundnud oma vaimulikku pankrotti ja seda, et nii edasi minna ei või. Vaadake tantsupõrandale! Kui orkester kohale tuleb, koguneb kohe 200-300 inimest; palvele ja Sõna uurimisele aga ainult 20-30. Vaadake jalgpalli! Mängu koguneb jälgima 800-900 inimest, kuid meie koosolekutele vaid 50-100. Kui Jumal on seesama nagu eile, kui Jumala Vaim pole muutunud ja kui Piibel on tõesti Jumala sõna, siis kuidas seda kõike mõista? Kui vaadata teistele mittekristlikele usuliikumistele ja ideoloogiatele, mis inimeste mõistust ja südant valitsevad, siis neil on näha edu,

sellal kui kristlus veereb allamäge. Kui uskuda statistikat, siis 1945. aastal tehtud uuringu põhjal selgus, et kristlusele kulub 38 % inimkonnast. Aastaks 2000 see protsent langeb kümne võrra, võib-olla veel rohkemgi. See on kurb tõsiasi, kuid niisugune on tegelikkus. Iialgi varem pole maa peal elanud nii palju paganaid nagu meie päevil. Kui niisugune langus kesta b, sureme täiesti välja ja kaome minevikku.

Pärast sellist sissejuhatust silmitsesin mind hoolega kuulavaid kristlasi ja küsisin, kas nad on nõus kogunema igal hommikul kell 7 ja igal õhtul kell 6, et õppida tundma Piiblit, palvetada ja kogu südamest Jumala palet otsida. Lisasin: „Kes teab, võib-olla Jumal halastab meie peale, läheneb meile ja alustab head tööd meie keskel?“

Kuulajad nõustusid minu ettepanekuga. Ja nii see väike grupp, 20-30 inimest, hakkas regulaarselt koos käima igal hommikul ja õhtul. Sellest ajast alates nende omavahelised suhted paranesid täielikult.

Üks kirjakoht, mis meid eriti nõutuks tegi, oli Johannese 7:38: „Kes usub minusse, nagu Kiri ütleb, selle ihust peavad voolama elava vee jõed.“ Need sõnad ütles Jeesus juutide püha viimasel päeval. Evangeeliumist loeme, et Jeesus ei tahtnud minna Judeasse, vaid käis mööda Galilead, sest juudid tahtsid Teda tappa. Vennad käskisid Tal Judeasse minna, et kõik näeksid, mida Ta teeb, ja et Ta Ennast ilmuks maailmale. Jeesuse vastus neile on eriline ja väärib tähelepanu, sest ka vennad ei uskunud Temasse. „Minu aeg ei ole veel tulnud, aga teie aeg on alati soodus“ (Jh 7:6).

Nende sõnadega avas Issand sügava mõtte. Pühakiri ütleb siin meile sinuga, et inimene, kes ei oma tõelist usku Jeesusesse, võib teha kõike, mida ise soovib ja millal soovib ehk teisiti öeldes, ta võib oma pilli järgi tantsida. Jeesus nii käituda ei saanud, kuna Ta oli sõltuv oma Taevasest Isast. Jeesus võis teha ainult seda, mis oli Isa tahe, ja rääkida vaid seda, mida Tema Isa rääkis.

Armsad sõbrad, sellega Jumal õpetab meid, oma järgijaid, et ka meie ei või teha midagi ilma Temata. Muidugi me saame teha kõike, mida tahame ja millal tahame, ainult et siis on see tehtud meie oma tahtel ega jää püsima ja ei oma

Jumala silmis mingit väärtust. Kui Jeesus oli sõltuv Isast, siis peame ka meie olema sõltuvad Temast ja olema üks tervik Issandaga. Seda tõde, sõbrad, on meil vaja sügavalt mõista!

Evangeeliumist loeme edasi, et kui Jeesuse vennad olid pühiks Jeruusalemma läinud, tuli Jeesus ka sinna, kuid nagu salaja, ja ei kõnelnud rahvale, kuigi oli võimalus. Aga pühade viimasel päeval Ta enam ei suutnud vaikida, vaid kutsus rahvast valju häälega: „Kellel on janu, see tulgu Minu juurde ja joogu!...“ (Jh 7:37, 38). Nüüd, vaatamata sellele, et Talle oli hästi teada nende kavatsus Teda tappa, ei varjanud Jeesus enam ennast, vaid seisis nende ees, nõnda et kõik võisid Teda näha. Ta rääkis rahulikult, aga valju häälega, rahva poole pöördudes.

Huvitav on, et sama kreekakeelset sõna „valju häälega hüüdma“, on kasutatud Pühakirjas veel Jeesuse hingeheitmise juures Kolgatal (Mk 15:37). Järelikult neis sõnades, mida Jeesus rahva ees seistes pühade viimasel päeval valjuhäälselt hüüdis, peitus midagi niisugust, mis Ta südant kurvastas või purustas. Siis Ta enam ei mõelnud ohule, ega sellele, mis see Talle võib maksma minna. Talle oli peamine, et Temasse uskujad kuuleksid ja mõistaksid selle tähtsust, mida Tema neile öelda tahtis.

Kallid sõbrad! Seda, mida pidid kuulma tolle aja kristlased, peaksime täna teadma ka meie sinuga. Seepärast püüame tungida sügavamale nende sõnade sisusse, et mõista, mida Jeesus tahtis öelda neile, kes Temasse uskusid.

1) Alustame esimesest fraasist: „Kellel on janu, see tulgu Minu juurde ja joogu!“ Niisiis, kellel **on janu**, see tulgu! Kellel janu ei ole, see jäägu sinna, kus ta on. Niisugusega pole Jeesusel midagi peale hakata Täissöönu ja rahulolev on vaid koormaks. Kes aga januneb ja on näljas, see ei saa rahulduda millegi muuga, kui elava vee ja leivaga, ükskõik, kui suur on selle hind, kasvõi vabaduse kaotus.

2) Edasi ütleb. Jeesus: „Kes usub Minusse, nagu Kiri ütleb, selle ihust peavad voolama elava vee jõed.“

Kas märkate, et siin ei räägita piiskadest, vaid jõgedest, suurest veehulga.st, ja seejuures mitte tavalisest, vaid elavast veest. Seal, kuhu jõuab elav vesi, algab uus elu – kõrb muutub

õitsvaks aiaks. Kui juba üks jõgi suudab muuta kõrbe õitsvaks aiaks, mida võib siis teha hulk niisuguseid jõgesid?

Voolavat vett on võimatu peatada. See murrab kõik tõked. Isegi tilkuv vesi avaldab mõju, rääkimata jõgedest.

Tähendab, kui usume Jeesusesse nii, nagu Kiri ütleb, siis Püha Vaimu e:iu ja vägi voolab meie kaudu niisuguse elava joana, millele ei suuda vastu panna selle maailma vaim ega miski muu. Ja mida tugevamat vastupanu saatan osutab, seda suuremaks saab elava vee pealetungiv jõud. Sõbrad, pangem tähele, et Kiri ei räägi nagu peaksid need elava vee jõed voolama jutlusta ja, paatori või kogudusevanema elust (ihust). Toodud sõnad käivad igauhe kohta, kes Issandasse usub. Ja kui sina, lugeja, usud Temasse, siis ka sinu kohta!

Tol tähelepanuväärsel 1966. aastal me lugesime seda kirjakohta ja küsisime endilt, kas meie juures on nõnda. Selgus, et meil kellelgi polnud neid jõgesid. Aga kui me usume Jeesusesse, siis pole meil vajadust sellest teistele rääkida, sest elava vee jõed, mis meist välja voolavad, tunnistavad ise kõigest.

Tookord esitasin kuulajaile lihtsa küsimuse: „Kes teist usub Jeesusesse?“ Igaüks neist vastas: „Mina usun.“

„Suurepärane,“ jätkasin, „aga kooskõlas Sõnaga peaksid siis meie ihust voolama elava vee jõed. Kas meie juures on nõnda?“

Seda meil polnud. Miks? See oli esimene probleem, millega me sedamaid kokku puutusime. Vaatamata meie usule Jeesusesse polnud meil elava vee jõgesid, kuigi Sõna järgi need oleksid pidanud meist välja voolama.

Milles oli viga? Võib-olla meie usk Jeesusesse polnud õige, oli näiline, väär või petlik? Või on viga Jumala sõnas? Ja siis valgustasid meid sõnad: „Nii nagu Kiri ütleb...“

Tähendab, kui me Jumala sõnas midagi muudame, oleme süüdlased. Ilmutuse 22:18,19 ütleb: „Kui keegi neile sõnadele midagi juurde lisab, siis paneb Jumal tema peale nuhtlused, mis selles raamatus on kirja pandud. Ja kui keegi võtab midagi ära selle prohvetiraamatu sõnust, siis Jumal võtab ära tema osa elupuust ja pühast linnast, milledest on kirjutatud selles raamatus.“

Olime vapustatud ja palusime: „Issand, me oleme süüdi, kui me tõesti oleme moonutanud Sinu sõnu. Issand, kui me seda oleme teinud, siis teadmata. Meelega me pole seda teinud.“

Arutlesime edasi ja leidsime, et otsustava tähtsusega on sõnad: „Nagu Kiri ütleb.“ Tähtis on olla sõnakuulekas sellele, mida Kiri ütleb, et me ei usuks lihtsalt kuidagi moodi, nagu oleme harjunud uskuma või kuidas on meile õpetatud lapsepõlvest peale, vaid et meie usk oleks täpselt niisugune, nagu sellest on öeldud Sõnas. Kui juba Jeesus juhtis oma järgijate tähelepanu Kirjale, siis seda enam peaksime Sõnast juhinduma meie!

Siit tõusis järgmine küsimus: mida ja kuidas Kiri räägib? Vastuse leidmiseks alustasime Piibli uurimist otsast peale.

Enne, kui selle juurde läksime, ütlesin kokkutulnuile, et peame Jumala sõna vastu võtma nagu lapsed, aga mitte olema seejuures nagu kasvatamata lapsed, kes saia seest rosinad välja urgitsevad. Niisuguseid asju juhtub kahjuks mõnedes uskkondades ja kristlikes liikumistes, kus valitakse sõnast see, mis meeldib, ja kuulutatakse ainult seda. Niisuguseks rosinaks, mida igapähele meeldib kuulutada, on näiteks Jumala armu ja armastuse teema.

Me otsustasime nüüd võtta Piiblist kõike nii, nagu seal on kirjutatud, otsustasime vaadata tõele otse silma. Tahtsime vastu võtta Sõna kui Jumala sõna ja lasta sellel enda vast u rääkida, vaatamata sellele, kas see uhtub meie arusaamade, teadmiste ja tunnetega või ei. Otsustasime mitte otsida üksikuid kirjakohti, vaid kogu raamatu järjest läbi uurida, et loetu kohta selget ja tαιelikku pilti saada.

Meie tekstiks sai Apostlite tegude raamat. Ei tea, miks me just sellest alustasime, aga vaevalt jõudsimε lugemisega alustada, kui Pūha Vaim hakkas meie südamete vastu rāākima, neid purustama ja alistama. Juba esimeste salmide juures hakkas Jumala sõna meie vastu rāākima ja mida kaugemale jõudsimε, seda rohkem see meid puudutas. Rida rea järele süvenesime Jeesuse jūngrite ellu.

Mōni viiv enne taevaminekut andis Jeesus oma järgijatel kāsu mitte lahkuda Jeruusalemmast seni, kuni nende

peale on langenud Püha Vaim. Jüngrid küsisid, kas ehk nüüd pole tulnud aeg, mil Ta ehitab Iisraelile kuningriigi. Jeesus vastas neile: „Teile ei sünni teada aegu ja hetki, mis Isa oma meelevallas on määranud, aga te saate Püha Vaimu väe, kes tuleb teie peale, ja peate olema Minu tunnistajad Jeruusalemmas ja kõigel Juuda-ja Sarnaariamaal ja maailma otsani“ (Ap 1:7, 8).

Siin näeme, et Kristuse jüngrid olid mures millegi niisuguse pärast, mis neisse ei oleks pidanud puutuma. Jeesus peatas nad ja näitas, mis on nende jaoks kõige tähtsam: saada Püha Vaimu vägi ja olla Tema tunnistajad.

See kirjakoht näitab võimalust, et jumalalapsed on hõivatud millegi teisejärgulise ja ebaolulisega, mis neid juhib kõrvale peamisest, nii nagu jüngrid olid huvitatud Iisraeli riigi ülesehitamise ajast. Jeesus keelas neil tegelda aegade ja tundide kindlaksmääramisega.

Kahjuks tegelevad kristlased sageli sellega, et püüavad kindlaks määrata aegu ja hetki. Issand ütles: „Tuld Ma tulin viskama maa peale ja mis Ma muud tahaksin, kui et see oleks juba süüdatud!“ (Lk 12:49). Meie, tänased Kristuse järgijad, räägime kõigest muust ja oleme seotud paljude kõrvaliste asjadega, samal ajal kui Issanda Jeesuse süda nutab ja kurvastab.

Niisiis, Issand keelas oma jüngritel lahkuda Jeruusalemmast, kuna just seal pidi Püha Vaim nende peale tulema. Aga Jeruusalemm oli tollal kõige hirmuäratavam koht, tõeline röövlikoobas. Seal oli toimunud kõige kohutavam: oli löödud risti Messias, Jumala Võitu, mistõttu jüngrid olid sunnitud peitu pugema. Ent siiski, vaatamata kõigele pidid nad jääma sinna.

See sai meile esimeseks ja väga tähtsaks õppetunniks. Meie oleme samasugused inimesed nagu nemad. Inimestel on kalduvus raskuste eest põgeneda. Eks ole? Kui meil läheb raskeks, püüame jalga lasta. Tihti räägivad meie külalised: „Oh kui hea on teie juures! Mitte nii, nagu meil. Küll oleks tore alati siin elada! Siis ka mina kindlasti põleksin Issandale!“

Nüüdisaja ja kristlased õigustavad sageli oma ebaõiget eluviisi sellega, et neil on rasked perekondlikud olud või

võimatu abikaasa. Vanematele näib, et lastel on kergem, ja lapsed arvavad, et vanematel on hea. Nii nad kõik räägivad. Naine on valmis meest maha jätma, sest niisuguse mehega on võimatu elada, mehed jälle lahkuvad perekonna juurest võimatu naise tõttu. Üks räägib, et siin, selles majas ta ei saa enam elada naabrite pärast, teine otsib uut elukohta linna või kiriku pärast.

Teate, kui ma ei kõlba sinna, kus ma asun, siis ei sobi ma ka teise kohta. Suulud ütlevad: „Kui mina olen mädanenud kartul, siis ei saa heaks sellest, et satun heade kartulite kotti. Vastupidi, minu läbi hakkavad ka head kartulid riknema, kuni terve kotitäis on raisus.“ Kui minu isiklik elu on ebaõige ja ebapuhas, kui minu kristlus on mäda, siis ma teen! kõik mädaks ja rikutuks igal pool, kuhu ma ilmun. Kui ma ei kõlba millekski seal, kus asun – oma Jeruusalemmas, siis mujal samuti mitte.

Jeesus tundis seda inimeste nõrka iseloomujoont. Nad pidid jääma Jeruusalemma ja saama väe, kui Püha Vaim tuleb.

Paljud usklikud arvavad, et neil on Püha Vaim, kuid neil pole ikkagi väge. Olen kohanud inimesi, kes kinnitavad, et nad on ristitud Püha Vaimuga, kuid kahjuks pole neil väge. Neil võib olla õigus, aga kuidas siis ikkagi seletada Püha Vaimuga ristimist ilma väeta? Püha Vaimuga ristimise tunnuseks on ju tegelikult täitumine väega.

Apostlite 1:8 on öeldud: „Te saate väe, kui Püha Vaim tuleb teie peale.“ Jumala sõnaga kooskõlas on Vaimuga ristimise tundemärgiks Püha Vaimu väe saamine.

Vägi on kreeka keeles „dynamis“. Sõna „dynamis“ mõtet ja tähendust väljendab hästi kaasaegne sõna „dünaamiit“. Te kindlasti teate, et dünaamiiti ei kasutata pehme pinnase, vaid kaljude ja kivide purustamiseks. Dünaamiiti kasutatakse seal, kus miski muu enam ei aita. Samuti tegutseb Jumala Püha Vaim. Ta ilmutab Ennast nimelt seal, kus on eriti suured raskused, kus inimlikult rääkimine on tõhutu, kus on kõige pimedam, kus pinnas on kõige kõvem. Seal tegutseb Püha Vaim ja ilmutab Ennast eredalt ja võimsalt.

Niisugust väge töötas Jeesus oma jüngritele, et nad võiksid tegutseda Jeruusalemmas, kus pinnas oli kõva nagu

graniit. Just seal oli vaja niisugust dünamiiti, Püha Vaimu väge, mis suudaks selle kalju purustada. Niisiis oli vaja väge. Kuid väge milleks?

Jüngrite poole pöördudes ütles Jeesus veel: „Te saate vae, kui Püha Vaim tuleb teie peale ja peate olema Minu tunnistajad Jeruusalemmas ja kõigel Juuda-ja Sarnaariamaal ja maailma otsani!“ (Ap 1:8).

Pange tähele, et nad pidid vae saama mitte haigete terendamiseks või imede tegemiseks, mida meie, kristlased, kahjuks loeme kõige suuremateks anneteks ja väeavaldusteks, vaid Jeesuse Enda sõnade põhjal nad pidid saama Püha Vaimu vae, et olla Tema tõelised tunnistajad.

Mida tähendab olla tunnistaja?

Tunnistaja on kreeka keeles martys – siit pärineb sõna „märter“ – ja märtriiks nimetatakse inimest, kes Kristuse nimel surma läheb. Püha Vaimu vägi annab meile võime olla Kristuse tunnistajad, st. märtrid. See on vägi jääda ustavaks kuni lõpuni. See on vägi edasiminemiseks, vaatamata paremale või vasakule. See on vägi surma minemiseks, nii nagu läks surma esimene märter Stefanos. Kui kivid lendasid, siis tema nägu säras ja ta nägi taevast avatuna.

Aga mis juhtub meiega, kui hakkavad lendama kivid? Mis juhtub, kui meie vastu räägitakse kurje ja solvavaid sõnu või kui meid lüüakse kõige valusamasse kohta? Milline on siis meie näoilme? Kas meie nägu särab siis nagu taevainglil? Kas me näeme taevast avatuna? Või on taevas meile kinni ja avaneb hoopis põrgu?

Selline nägi tookord välja Püha Vaimuga täidetud mees, usumees, mees, kes põlvitas, kui kivid ta pihita lendasid. Ta nägu säras nagu Jumala inglil ja surres olid ta viimased sõnad: „Anna neile andeks, sest nad ei tea, mida nad teevad!“

Niisugune on tõeline vägi, ja see antakse ainult ülalt. Mees, kes suudab minna oma teed otse kuni lõpuni. Jumalalaps, kes ei muuda värvi vastavalt olukordadele, nagu kameeleon, kes ei ole vaimulikult kord ülal, kord all.

Niisiis, Püha Vaimu vägi annab meile võime saada märtriiks Kristuse pärast. Kui jõudsin selle mõistmiseni, siis tundus mulle, et meil Lõuna-Aafrikas polegi võimalik märtriiks

saada, kuna meil siin kristlasi taga ei kiusata. Et saada märt-riks, tuleks meil sõita nendesse maadesse, kus kristlastesse suhtutakse vaenulikult. Siis aga meenus mulle Heebrea 12:4, kus öeldakse: „Teie ei ole veel vereni vastu pannud võideldes patuga.“ Teiste sõnadega võiks seda väljendada nii: „Te pole veel patuga surmani võidelnud.“

Järelikult inimene, kellel on Püha Vaimu vägi, on võimeline patule vereni vastu panema. Ainult niisugune kristlane saab olla Jeesuse Kristuse tõeline tunnista ja, mis praktikas tähendab: enne suren, kui abielu rikun või varastan; enne suren ja lasen verel voolata, kui valetan, jne. Seda tähendavad ülaltoodud sõnad. Patt on meile suuremaks ohuks kui tagakius või vaenamine usu pärast. Nõustugem, et tagakius on vahel isegi kasulik. Me oleme siis tulisemad Kristusele. Tagakius toob esile meie tõelise palge: kes on tõsiusklik, kes silmakirjatseja. Võime istuda silmakirjatse jaga koosolekul kõrvuti ja matta teda kui head kristlast, aga hirmus on kord näha teda põrgus! Kuid äkki läheme sinna ka meie koos nendega? See juhtub siis, kui me ei õpi valge ja musta vahel vahet tegema. Jumala ees pole tähtis mitte naha, vaid südame värv.

Selles tundmises peaksid meie südamed murduma ja nutma! Eks me ole tänapäev ju niisugused, nagu Jumala sõna ütleb viimase aja kristlaste kohta: „Viimseil päevil tuleb raskeid aegu. Sest inimesed on siis enesearmastajad, rahaahned, hooplejad, ülbed, toetajad, sõnakuulmatud vanemaile, tänamatud, õelad, südametud, leppimatud, laimajad, pillajad, toored, hea põlgajad, petturid, kergemeelsed, sõgedad, rohkem lõbuarmastajad kui jumalaarmastajad, kellel on jumalakartuse nägu, aga kes salgavad Tema väe“ (2Ti 3:1-5).

Miks? Hooruse ja abielurikkumise tõttu – nii ütleme meie. Aga Piibel ütleb, et rasked ajad tulevad, kuna inimestel on vaid jumalakartuse nägu, aga Tema väest nad loobuvad. Raskeim aeg, mis üldse võib olla, on siis, kui inimesed nim – tavad end kristlasteks, aga ei tunne vajadust Jumala väe järele.

Taibates seda, olime sügavalt vapustatud ja küsisime endilt, kuidas on lood meiega ja millises seisundis me ise

praegu asume. Olime murdunud ja nutsime, nähes ning tunnetades oma nõtrust ja vaimulikku jõuetust.

Pärast Jeesuse taevaminekut läksid jüngrid tagasi ja kogunesid palvele. Nendega olid ka Jeesuse ema Maarja ja Jeesuse vennad. Pühakiri ütleb, et nad kõik palvetasid üksmeelselt. Nii sai üksmeel ka meie jaoks erilise tähenduse. Tollal polnud ju nelipühapäev veel kätte jõudnud ja Püha Vaim polnud veel maa peale saadetud. Kuid Jeesuse ristist ja Tema ülestõusmisest oli küllalt, et neid kokku liita, nii et neil oli palvetes ja anumistes üks süda ja üks hing.

Kas mõistate, sõbrad, kui sügavalt võis nende hinge tungida Jeesuse Kristuse Kolgata rist! Tänapäeval räägivad mõned, et nad ei saa olla üksmeelsed ja ühemõttelised, kuna nad pole Püha Vaimuga täidetud. Kuid see on ju mõttetus! Ristist peab olema küllalt, et lõpetada jumalalaste elus vaen, tülid, lahkkelid ja eriarvamused. Juba tollal omandas rist nii suure tähtsuse, et isegi Jeesuse vennad, kes varem Temasse ei uskunud, hakkasid uskuma ja liitusid jüngritega.

Kõik see puudutas siis meiegi südameid ja me ütlesime pisaraid pühkides: „Oh Issand, anna, et Sinu rist saaks samasuguse tähenduse ka meie elus!“

Me jätkasime Apostlite tegude lugemist ja Jeesuse jüngrite edasise elu uurimist. Kui nelipühapäev kätte jõudis ja Jumala Püha Vaim valati apostlite ja ülejäänud palvetajate peale ning nad hakkasid rääkima teisi keeli, siis olid inimesed suures hämmingus. Mõned naersid ja arvasid, et nad on purjus. Aga Peetrus tõusis ja selgitas, et on täitunud prohvet Joeli ettekuulutus: „Viimseil päevil sünnib, ütleb Jumal, et Ma valan oma Vaimu kõige liha peale“ (Ap 2:17-21).

Seda kaks tuhat aastat tagasi toimunud sündmust nimetab Piibel viimseil päevil sündinud asjaks. Kui too oli viimne aeg, mida öelda siis praeguse aja kohta? Kui too prohvetisõnum oli nii tähtis tolle aja kristlastele, siis palju tähtsam peaks see olema meile täna! Kui kristlaste elu, kes ootasid Jeesuse teist tulekut kaks tuhat aastat tagasi, oi niisugune, nagu me loeme, siis milline peaks olema meie elu?

Olen veendunud, et kui üldse on olemas mingit erinevust tolle aja ja praeguse aja kristlaste vahel, siis peaksime

meie põlema Issandale rohkem kui nemad. Ärge küsige, palun, kas ma usun, et see on tegelikkuses võimalik! Jah, ma usun, ja usun kogu südamest. Kui sõna Jeesuse Kristuse teisest tulekust pole tühi pettus, vaid suur tõde, siis peaks see veelgi kirkamalt põlema süütama meie armastuse Jumala vastu ja innustama meid Teda teenima tulisemalt kui meie usuisad. Ainult meie eredamas põlemises võiks seisneda erinevus nende ja meie vahel, ei milleski muus.

Me lugesime edasi.

Kui töötus oli täitunud ja jüngrid olid saanud Püha Vaimu väe, siis tuli juba esimesel päeval kolm tuhat meest meeleparandusele. Kas olete kunagi püüdnud kokku arvata, kui palju erinevaid rahvusi ja keeli seal võis olla? Mõelge vaid! Tuhanded inimesed kogunevad iga päev kokku. Neil on üks vaim, üks meel ja üks süda! Kuidas on see võimalik? Erikeelsed inimesed maailma eri paikadest ja tuhandete viisi koos ja neil on üksmeel! Kas te tunnete inimhinge omadusi? Kas mõistate, mida see tähendab, kui hiigelkoosolekul on üks süda? Ja seda mitte väliselt ja mitte sellepärast, et nad kuuluvad ühte kogudusse või kirikusse. Ei, see on ühtsus, mis lähtub hinge sügavusest. Just see oli minu jaoks kõige suurem ime.

Meil oli nii, et kui esitati mingi küsimus, siis üks ütles ühte, teine teist ja kolmas kolmandat. Meil oli väga erinevaid arvamusi, aga meid endid oli kõigest 20-30 inimest. Mee-nub, et keegi kohalolijaist ütles nii: „Kui hea, et ma ei pea pidevalt selle õega kohtuma, muidu oleks mul juba ammu neuroos!“ Näete, kristlased võivad isegi neuroosi saada teineteise tõttu! Kas arvate, et tollal nende kolme tuhande hulgas ühtki naist ei leidunud? Oh ei! Mehed ja naised, noored ja vanad kogunesid iga päev templisse, olles täiesti üks hing ja Üks süda. Me ei loe sealt ühtki sõna lahkavarumuste, vaidluste, eraldumiste kohta.

Sõbrad, vaadake neid inimesi tähelepanelikult ja te näete, et Jeesus polnud nende jaoks mitte hobi, mitte ettekääne leiva murdmiseks või pooliteisetunnise või isegi pooletunnise jumalateenistuse läbiviimiseks (nagu ma Sak-samaal kohtasin). Kahjuks pole sel viisil reglementeeritud

jumalateenistuseajad sugugi haruldane nähtus nüüdisaegses kristlaskonnas. Ükskord, kui mind enne koosoleku algust hoiatati, et ma ei kõneleks rohkem kui pool tundi, siis ma ei mõistnud milles asi. Kui rahvas hakkas koosolekult lahkuma, küsisin, kuhu nad kiirustavad. Selgus, et nad ruttavad oma isikliku elu j toimetuste juurde.

Jah, surnud kristlaste puhul on see võimalik. Jumalalai, võib samuti olla sumud. Teleri ees istumiseiks leidub niisugustel aega küllalt. Ka ajalehtede, ajakirjade ja ilmalike raamatute lugemiseks (mis sageli Issandat ei austa), on aega piisavalt.

Algkristlastele oli Kristus kogu nende elu. Kõik ülejäänud oli teisejärguline või kõrvaline. Nad müüsid oma majad, varandused ja maavaldused ning tõid raha apostlite jalgade ette, sest neil oli kõik ühine. Milline kogudus! Milline auline kogudus!

Nüüd ehk mõistame, miks nende kristlaste palve ajal paik kõikus! Meil on aga vastupidi. Me palvetame, kuid paik kõigutab hoopis meid. Meie lapsed kõigutavad meid. Mõningaid mehi kõigutavad nende naised. Teiste hingi kõigutavad nende sugulased. On palju asju, mis võivad meid kõigutada. Aga kui algkristlased palvetasid ja paik kõikus, siis sellele järgnes terve Jeruusalemma kõikumine ja pahempidi pööramine.

Meie, nüüdisaegsed kristlased, elame sageli hirmu all. Oleme väga seotud mõtetega oma laste tulevilkust, iseendi tulevikust. On mõistetav, kui sellised küsimused täidavad jõuetu, nõrga kristlase elu, kes kartusest ei saa magada, kuni üks pole lukustatud, ja kes oma mõtete ja hirmude tõttu on vahel hulluksminemise äärel. Ei, mu kallid. See pole Püha Vaim! Need kristlased ja niisugune kogudus ei kõiguta maailma, veel vähem põrgu väravaid.

Niisiis, mida rohkem me edasi lugesime, seda rohkem kurvastusid ja sulasid meie südamed. Meie koosolekud polnud siis enam ainult Sõna uurimine ja palvetamine, vaid ka kurbus ja nutt ja südamest tulev kisendamine Jumala poole.

Kui võrdlesime end algkogudusega, siis olime valmis oma kristlusega häbi pärast maa alla vajuma. Palusin Issandat,

et kohtupäeval ma ei peaks seisma kõrvuti algkogudusega ega Paulusega, kes võiks mulle öelda: „Erlo, räägi mulle oma misjonitööst, siis räägin ka mina sulle oma tööst!“ Või et Peetrus mulle ei ütleks: „Näita mulle kogudust, kus sa pastoriiks olid, ja mina näitan sulle oma!“ Oh, Issand! Tunnetasin oma tühisust ja mõtlesin, kas ma võin ennast üldse kristlaseks nimetada või oma kogudust Kristuse koguduseks?

Järjest edasi lugedes jõudsime viienda peatüki juurde ja leidsime, et sarnal ajal, kui Jumal tegutseb, saatan ei maga vaid pingutab kogu jõudu, et Jumala tööd segada. Kui Ananias kõike toimuvat nägi, siis ta tundis, et peab oma põllu samuti ära müüma. Naine ja mees leppisid omavahel kokku et jätavad osa müügirahast endale, ülejäänud aga viivad apostlite jalge ette. Ent Peetrus, olles täis Püha Vaimu, Kes on ühtlasi tõe ja õigluse Vaim, tunnetas, et asi pole korras. Kui Ananiaselt küsiti, kas maa oli müüdud selle hinna eest ja kas siin on kogu saadud raha, siis vastas mees vähimagi hirmuta jaatavalt. Nüüd Peetrus ütles talle: „Ananias, mispärast on saatan täitnud su südame, et sa valet rääkisid Pühale Vaimule ja kõrvale toimetasid muist põllu hinda? Eks see su käes olles olnud sinu oma ja kui see oli müüdud, eks see olnud ka siis sinu meelevaldas? Mispärast oled sa seda ette võtnud oma südames? Sina ei ole valetanud inimestele, vaid Jumalale! Neid sõnu kuuldes langes Ananias surnult maha ja noored mehed võtsid ta ihu ja matsid maha.“

Umbes kolm tundi hiljem tuli samasse kohta Ananiase naine Safiira, kes juhtunust midagi ei teadnud. Peetrus pöördus sarna küsimusega naise poole: „Ütle mulle, kas te selle hinnaga müüsite põllu?“ Mida ta pidi tegema? Safiira ei võinud meest reeta, vaid soovis olla truud.

Tänapäeval on probleemiks, et abikaasad pole üksmeelsed, on palju vaidlusi, tülisid ja lahkmeelt, mida algkogudus ei tundnud. Naised olid meestega üksmeelsed. Safiira oli üksmeelne Ananiasega, mis kahjuks talle õnnistust ei toonud. Kui Safiira: vastas jaatavalt, ütles Peetrus; „Mispärast on teil üks nõu olnud. kiusata Issanda Vaimu? Vaata, nende jalad, kes su mehe matsid, on ukse ees ja kannavad sindki välja“ (Ap 5:1-10).

1966. aastal, kui me neid ridu lugesime, küsisime endilt, kas me tahaksime niisuguse koguduse liikmed olla? Nõustugem, et see samm pole sugugi ohutu. Algkogudus oli kogudus, kus vale ja truudusetus sai viivitamata ja ilma kaastundeta hukka mõistetud ning karistatud. Mis siis meiega juhtuks? Mis siis saaks meie pattudest ja väikestest patukestest, mis sageli pole sugugi nii väikesed. „Jaa“, rääkisime mõtlikult endile. „Võib-olla on isegi hea, et meie keskel pole niisuguseid kogudusi.“

Küsisin endalt, kuidas ma oleksin käitunud, kui Ananias oleks olnud minu vend või Safiira minu õde? Mida ma oleksin siis tundnud? Mida ma oleksin teinud, kui oleksin juhtunud teada saanud? Näis, et mul toepoolt tuleb öelda: „Tänu Jumalale, et ma sel ajal ei elanud!“ Kes teab, võib-olla oleksin siis hakanud mööda kogudusi ringi sõitma ja teisi nende „kurjade“ inimeste eest hoiatama. Võib-olla oleksin rääkinud kõigile: „Vennad ja õed! Kas see on armastus? Kas Jumal võib nii teha? Ei, muidugi mitte! Olge ettevaatlikud, hoiduge nendest eemale! See pole Jumala Vaim nende inimeste sees.“

Või teisest küljest, kui mina oleksin olnud Peetrus, mida ma oleksin öelnud, kui Ananias oleks toonud mulle raha? Võimalik, et ma oleksin teda emmanud ja vennalikult suudelnud, öeldes: „Oo, kallid vend! Jumal õnnistagu sind! Järgmisel koguduse üldkoosolekul esitan sind valimiseks diakoni või isegi juhatuse esimehe ametikohale, sest niisuguseid inimesi, naga sina, vajame me väga.“ (Kas mul pole õigus? Tegelikult me ju vajame inimesi, kes kogudusse raha toovad.)

Peetrus igatahes nii ei teinud. Püha Vaimuga täidetud mehed rääkisid teisiti: „Las need inimesed parem surevad, kui asuvad koguduses oma patuga!“

Selline oli Kristuse kogudus. Seal valitses niisugune Jumala pühadus, et pattu ei karistatud teisiti kui surmaga. Nüüd muidugi mõistame, miks sellel kogudusel õnnestus bei; pöörata kogu maailm ja kõigutada mitte ainult. maad, vald ka põrgu väravaid. Ja tänu Jumalale, see kogudus ei saanud maailma naeru ja pilke aluseks, nagu kahjuks sageli meie päevil juhtub.

Kui olime selle kirjakoha läbi arutanud, siis me enam edasi ei lugenud, vaid tulime tagasi Apostlite tegude kolmanda peatüki juurde, et jälgida Peetruse ja Johannese minekut templisse. Templi Ilusa värava juures istus sündimisest saadik halvatud mees ja kerjas. Mõlemad apostlid vaatasid tähelepanelikult vigasele otsa ja Peetrus ütles: „Hõbedat ja kulda mul ei ole, aga mis mul on, seda ma annan sulle. Jeesuse Kristuse, Naatsaretlasse nimel, tõuse üles ja kõnni!“ Nende sõnadega ta võttis halvatu käest kinni ja tõstis mehe üles. Sarnal hetkel oli kõigi silme ees sündinud ime.

Tahtsime seda sündmust algusest lõpuni hoolikamalt uurida. Esimene, mida Peetrus ja Johannes tegid – vaatasid tähelepanelikult haigele silma. Pean ütleva, et Peetruse öeldud sõnad hämmastasid mind ülimalt. „Peetrus,“ pöördusin mõttes tema poole, „kuidas sa võisid nii toimida? Alles hiljuti tegid sa hirmsa teo, häbiväärselt salgasid Kristuse, ja nüüd pole sul häbi nii rahulikult inimestele silma vaadata!“

Ja Peetrus, otsekui vastates mu küsimusele, rääkis mu südamele: „Jah, Erlo! Ma tean seda paremini kui sina, sest elasin selle ise läbi. Jah, ma ei jäänud kindlaks ja minu salgamine oli hirmus. Aga kui Jeesus mu peale vaatas, siis mu süda murdus ja ma nutsin kibedaid pisaraid. Suures patukahetsuses pöördusin siis Issanda poole ja palusin kõik andeks. Tema andiski mulle selle patu andeks ja unustas ära. Seejärel julgen nüüd jälle inimestele silma vaadata. Tänu Jumalale, et ma rohkem ei pea nutu ja surmavarju orus kõndima!“

Oo, kallid sõbrad! See ongi ju evangeeliumi hea sõnum. Jeesuse juures on andestus! Ka veripunased patud võivad lumest valgemaks saada. Ma ütlen teile: suurtel patustel on üks suur eelis, nad armastavad Jeesust rohkem. Variser, kutsunud Jeesuse enda juurde lõunale, nägi, kuidas prostituut pisaratega Issanda jalgu niisutas ja juustega kuivatas. See „vaga“ arvas, et Jeesus ei tea, milline naine Ta jalgade juures on. Kuid Jeesus teadis ta mõtteid ja ütles: „Siimon, kas sa näed seda naist? Ma tulin sinu majasse, sa ei andnud vett mu jalgade tarvis, tema aga on pisaratega mu jalgu kastnud ja oma juustega kuivatanud. Sa ei andnud mulle suud, tema

aga ei ole sellest ajast, kui ta sisse tuli, lakanud minu jalga-
dele suud andmast. Sa ei võidnud mu pead õliga, tema aga
on mu jalgu võidnud salviga. Sellepärast ma ütlen sulle, on
tema rohked patud andeks antud, sest ta on palju armasta-
nud. Aga kellele pisut andeks antakse, see armastab pisut“
(Lk 7:44-47).

Need Jeesuse sõnad peavad paika ka meie päevil. Ini-
mesed, kes oma elus on palju hirmsaid patte teinud. ja need
andeks saanud, on võimelised palju rohkem armastama. Ja
selles on midagi imelist. Mida põhjalikum ja sügavam on
Issanda tegevus, seda rohkem saab Püha Vaim meie patte ja
üleastumisi paljastada. Samuti on sügavam meie murdumine
ja patukahetsus ning meeleparandusega kaasnev armastus
Jumala vastu. Mõned meist pole võimelised Jeesust armas-
tama vaid seepärast, et pole kunagi tõeliselt oma patust
tunnetanud. See ongi tõelise ja sügava armastuse puudumise
põhjus Issanda vastu.

See oli esimene tähtis punkt, mille leidsime ja mida
mõistsime. Edasi ütles Peetrus halvatale: „Vaata meie
peale!“ Need sõnad olid minu jaoks täiesti mõistetamatud.
Meie teoloogid õpetavad, et Jeesus peab alati olema iga meie
sõnumi keskpunktis. Ja ma ei suutnud mõista, kuidas Peet-
rus, mees täis Püha Vaimu, võis teha nii suure vea. Ta oleks
pidanud ütleva: „Vaata Jeesusele! Vaata Kolgata ristile!
Vaata Jumalale!“ Ükski inimene, ükski vaga ei peaks jul-
gema öelda: „Vaata minu peale,“ või „...meie peale“, sest
kõigi pilgud peavad olema suunatud ainult Issandale, mitte
inimesele. Mõtlesin: „Jeesus, kas Sa äkki ei teinud viga, kui
Sa taeva võtmed Peetrusele usaldasid? Kuidas Sa võisid nii-
sugusele inimesele loota?“

Seda motiivi mõistmata pöördusime uuesti Jumala sõna
juurde ja lugesime 2Korintose 3:3 „Teie olete Kristuse kiri,
...kirjutatud mitte tindiga, vaid elava Jumala Vaimuga...“
Näe, milles oli asi! Tähendab, Sõna põhjal olid Peetrus ja
Johannes just niisugune kiri, mille Jumal oma Püha Vaimuga
oli kirjutanud. Seepärast nad võisid öelda vigasele: „Vaata
meie peale!“, sest nende peale vaadates haige nägi mitte ai-
nult Peetrust ja Johannest, vaid ka Jeesuse Enda kuju. Nende

meeste isikus nägi jalutu Issanda Jeesuse Kristuse ja Kolgata risti au, sest muidu ta oleks vastanud: „Peetrus, kuidas sa võid mulle nõnda öelda! Kas sa ei tea, et ma olen sündimisest saadik vigane? Või naerad sa minu üle?“ Ei, tema reageering oli hoopis teine, ja kui Peetrus ta käest kinni haaras, siis ta hüppas püsti. Niisugune on meie Issanda ja Päästja vägi.

Jah, need inimesed, jumalamehed, olid tõepoolest Kristuse kiri. Me leidsime, et meil pole enne mingit õigust teistele Jumalast tunnistada ja evangeeliumi kuulutada, kuni me ei või öelda inimestele: „Vaadake meie peale!“ Nii kaua, kuni me pole tõeliselt heaks eeskujuks, pole meil õigust isegi oma suud lahti teha. Ma tahan seda veel korrata – **meil pole seni õigust kellelegi Issandast tunnistada või oma lugu jutustada, kuni me ei või inimestele öelda: „Vaadake minu peale!“**, sest muidu me toome Jumalale ja Tema riigile ainult kahju. Kui meie elu ja kuju ei samane Jeesusele, siis me oleme nagu variserid, kellede kohta Issand ütles: „Kõike nüüd, mis nad iganes teile ütlevad, seda tehke ja pidage, aga nende tegude järgi ärge tehke, sest nad ütlevad küll, aga ei tee; nad seovad kokku raskeid ja ränki koormaid ja panevad neid inimeste õlgadele, aga ise nad ei taha sõrmegagi neid liigutada“ (Mt 23:3,4). Meie päevil on variserideks ja kirjatundjateks need, kes teistele tõde kuulutavad, aga ise sellega kooskõlas ei ela.

Peetrus ja Johannes olid tõelised Issanda tunnistajad. Kuidas on lugu meiega, sõbrad? Kas me oleme Kristuse kiri, mida Sõna kohaselt kõik inimesed võivad lugeda ja tunda (2Ko 3:2)? Kahju, et inimesed tänapäeval loevad nii vähe Piiblit. Mõned kristlased räägivad, et nad ei mõista Jumala sõna. Ajalehti mõistetakse paremini. Ja nad on tõepoolest ajalehtedest rohkem huvitatud kui Jumala sõnast, kuigi neid nimetatakse kristlasteks. Niisugust suhtumist ma ei mõista. Aga on midagi niisugust, mida isegi kirjaoskamatud meil, Aafrikas, võivad lugeda. Kas teate, mida nad loevad? Nad loevad meid, kristlasi, ja näidates näpuga, ütlevad: „Vaadake seda inimest! Ta nimetab end kristlaseks, aga kuulake, kuidas ta tülitseb ja riidleb, vaidleb ja on kuri!“ Pole midagi

öelda, kui me tõesti pole Kristuse sarnased, pole evangeelium elav.

Kord sõitis meie misjonile külla abielupaar Saksamaalt. Olnud mõne aja kohapeal, ütlesid nad: „Ah, meil on kodus nii raske! Naabrid. ei taha evangeeliumist midagi kuulda. Paganatega on. palju kergem. Siin saab inimestele Jumalat kuulutada. Meie oma. linnas ja isegi kodus ei saa seda teha.“

Aga. siis oli. meil võimalus Saksamaad külastada. Me peatusi nende inimeste juures. Nad jutustasid meile veel ühteist oma. „hirmsatest naabritest“, kes elasid sama maja kõrgemal korrusel. Nood olid ükskord allkorruse perekonnatüli mehe; naise ja lapse vahel magamistoa lahtise akna kaudu magnetofonilindile jäädvustanud, korrastanud ja lisatud parimate soovidega allrahvale kinkinud. Kui üllatunud kristlased uudishimulikult kasseti kuulasid, siis kostis sealt nende kõrvu jäme sõim, teravad vastused ja sõnakuulmatu lapse jonn. Nad lisasid solvunult „Näete, kui südametud naabrid meil on. Inimesed Saksamaal on üldse valmis nii-sugusteks asjadeks.“

Ütlesin neile suure tänu selle loo eest. „Nüüd mõistsin, miks naabrid evangeeliumist midagi teada ei taha. Kui mina oleksin teie naaber, siis ei tahaks ka mina, et mul oleks midagi ühist nii-suguste kristlaste kristluse või „Jumalaga“. Mina samuti ei tahaks midagi kuulda evangeeliumist, mis teeb inimestest kaklevad kassid ja koerad.“

Meie elu peab vastama meie evangeeliumile. Selles ongi kogu saladus. Aga kuidas on lugu meiega? Esitagem endale küsimus: „Kas minust paistab Jeesuse kuju? Kas ma sarnanen Temaga? Kas mu abikaasa ja lapsed näevad minus Jeesust?“

Üks maailma tuntumaid jutlustajaid, keda kutsuti kõikjale, võttis kord abikaasa ringsõidule kaasa. Jutlustajal oli hea kõneanne, tema jutlused pakkusid kuulajatele suurt rahuldust ja tekitasid üldist vaimustust. Keegi teine polnud võimeline nõnda kõnelema. Ühes koguduses juhtusid jutlustaja abikaasa kõrvale esimesse ritta istuma kaks auväärset naist. Jutluse lõppedes ei tihanud keegi õnnist vaikust katkestada. Imetleti kõneleja talenti, kõne ilu ja riitkust. See

lausa vapustas oma vae ja tõega, nii et kuulajad võisid öelda ainult ühe sõna: „Aamen.“ Üks auväärsetest daamidest julgelt lõpuks sosistada kõneleja abikaasale: „Milline õnn on olla niisuguse jutlusta ja naine!“ Proua vastas ohates: „Ah, teie ei tea, milline ta meil kodus on!“

Sõbrad, kui meie elu ei avalda vajalikkust mõju abikaasale, siis kuidas võib see mõju avaldada saatana ja tema pörgulikule väele? Siis oleme maailmale vaid pilkeks ja naeruks. Niisuguste inimestega ei saa Issand midagi korda saata, aga kurat saab küll. Kas poleks õigem enne oma ukseesine puhtaks pühkida, kui hakata teisi kritiseerima ja nende üle kohut mõistma.

Aga pöördume tagasi Peetruse ja halvatud mehe juurde. Pärast oma esimesi sõnu halvatule: „Vaata meie peale!“ ütles Peetrus: „Hõbedat ja kulda mul ei ole, aga mis mul on, seda ma annan sulle.“

Johannes, nagu me teame, tervendusannet ei omanud, kuid ega ta seepärast polnud vähem Püha Vaimuga täidetud kui teised apostlid. Oh, ei! Johannesel oli voli ja vägi. Peaksime olema tänulikud, et ta on surnud, sest kui ta tänapäeval jutlustaks, oleks meil väga ebamugav teda kuulata. Ta ütles: „Kes pattu teeb, see on kuradist, sest kurat teeb pattu algusest saadik... Ükski, kes on Jumalast sündinud, ei tee pattu, sest Jumala sõna püsib tema sees ja ta ei või pattu teha, sellepärast et ta on Jumalast sündinud“ (1Jh 3:8, 9). Nendele sõnadele toetudes võime tõeselt öelda, kes on uuesti sündinud ja kes mitte.

Kas me kontrollime end nende Pühakirja sõnade valguses? Kas poleks õigem öelda: „Oh Johannes, kui hea, et sa oled juba surnud, sest kahekümnenda sajandi kristlased ei saa sinuga kaasa minna. Sa lähed liiga kaugemale. See kõik on võimatu!“

Siiski oli ka Johannes meiesugune inimene, kuid tal oli Jumala vägi. Johannes oli nõnda Jumala väega täidetud, et ei mõistnud, kuidas saab uuestisündinud kristlane jätkata patust elamist.

Sõna ütleb: „Kes varastas, see ärgu varastagu enam! Kes valetas, see ärgu valetagu enam! Kes rikkus abielu, lõpetagu see! jne.“ Patule tuleb teha lõpp! Issand, kes risti

löödi, ütles Ise: „Mine ja ära tee enam pattu!“ Sellist keelt rääkisid Kristus ja tolleaegsed kristlased, inimesed täis Püha Vaimu. Seepärast on mõistetav, miks neil oli Püha Vaimu vägi ja meelevald ja miks neil polnud häbi öelda inimestele: „Vaadake meie peale!“

Peetrus ütles: „Hõbedat ja kulda mul ei ole...“ Meil on tavaliselt nii, et kui asjad lähevad hästi, siis meie nagu särab rõõmust ja rahulolust. Siis võime öelda teistele: „Vaata meie peale!“ Ent kui asjad lähevad halvasti, kui oleme ummiku, siis me kindlasti muretsame ja oleme rõhutatud, kuidas edasi elada; eriti, kui hõbedat ja kulda ei ole. Peetrus aga võis, vaatamata kulla ja hõbeda puudumisele öelda: „Ma annan sulle seda, mis mul on.“

Nende sõnade juures meenus mulle üks sündmus minevikust, mille ma ka !kuulajaile jutustasin. See toimus ühes suures katoliku kirikus, kuhu oli kogunenud ligi kaks tuhat inimest. Annetuste korjamiseks olid seal karbid ja suur laud ukse juures. Pärast jumalateenistust oli see laud kokku varisemas raha hulgast, kullast ja hõbedast. Kui vana preester koos noore abilisega raha luges, ütles esimene: „Vaata seda kõike, noor mees! Täna küll Peetrus ei saa öelda, et tal kulda ja hõbedat ei ole...“

Noor vastas mõtlikult: „Jaa, kahjuks ei saa ta ka öelda: „Jeesuse Kristuse nimel tõuse ja kõnni!““

Pöördudes oma kuulajate poole, jätkasin: „Nagu näete, on pilt muutunud. Selle, mida kunagi algkristlased omasid, on kaasaegsed kaotanud, ja mida nendel tol korral polnud, oleme meie leidnud. Ja see „miski“ omab meie elus väga suurt tähtsust, kas pole nii? Raha ei lase meil tihti isegi otsustada küsimust, kas täita Jumala tahet või ei. Selles asjas meenutame võib-olla juba Juudas Iskariotti.

Ma ei jõudnud seda fraasi lõpetada, kui sündis midagi ootamatut. Äkki tõusis püsti noor neegritar, kelle põski mööda veeresid pisarad. Ta pöördus minu poole ja ütles erutatult: „Palun katkestage. Ma ei suuda rohkem taluda! Lubage mul palvetada!“

Ootamatusest hämmastunult ei teadnud ma, mida talle kosta. Peast käisid läbi mitmesugused mõtted. Neiu oli kõi-

gest kolm kuud tagasi Issanda poole pöördunud, ja ma ei teadnud, mida ta kavatseb paluda. See oli esimene kord mu praktikas, et keegi jutluse poole sõna pealt katkestas. Olin nõutu. Lõpuks otsustasin: „Hästi, palvetage siis!“ Ja neiu alustas palvega. See oli lihtne, kuid tuline palve. Pisarad silmis, palvetas ta: „Issand Jeesus! Me kuulsime Sinu sõna ja Sinu töotusi. Me kuulsime, kui võimsalt Sa möödunud aegadel algkristlaste seas tegutsesid ja kuidas nägi välja algkogudus. Oh, kas Sa ei võiks jälle saata meile seda Vaimu, kes elas Sinu esimeste tunnistajate seas, et Sinu kogudus ja Sinu lapsed täna, kahekümnendal sajandil, saaksid samasuguseks, nagu õpetab Sinu Piibel!“

Sõbrad, ma ei oska kirjeldada, mis toimus mu südames, kui ma seda palvet kuulsin. Mu sisemus põles. Olin nagu üks jüngritest Emmause teel, kes Jeesust ära tundes ütles teisele: „Eks meie süda põlenud meie sees, kui Ta teel meiega rääkis ja meile kirju seletas?“ (Lk 24:32). Sellele mõeldes mõistsin, et tunnen midagi samalaadset, mida jüngrid kogesid. Tundsin, et palvetatud palve oli Pühast Vaimust.

Kui neiu oli lõpetanud, lõpetasin ka mina koosoleku ja läksin oma venna poole, kes elas Mapumulos. Ütlesin: „Friedel, praegu ma elasin üle midagi enneolematut. Jumalateenistus katkestati mitte terroristide, vaid palve läbi. Ja kui see palve oli tõepoolest Püha Vaimu poolt antud, siis arvan, et ärkamine on väga lähedal, et Issand tuleb meie keskele nagu möödunud aegadel ja Jumala kogudus saab samasuguseks, nagu see oli kaks tuhat aastat tagasi.“

Pärast nimetatud juhtumit möödus poolteist nädalat ja Issand avasild taeva ning tuli meie juurde.

5. Ärkamine algab minust

Sõbrad! Enne kui hakkan jutustama, kuidas Jumala Vaim oma tegevust meie keskel alustas, tahan veel midagi öelda.

Tollal, kui me iga päev kogunesime, Jumala sõna lugesime ja kogu südamest Jumalat palusime, et Ta alustaks tööd meie keskel ning kingiks ärkamise, juhtus see, mida me ei osanud oodata. Püha Vaim võttis käsile kõige suurema ja kõige halvema patuse meie koguduses. Ja kas teate, kes see oli? See olin mina, Erlo Stegen. Nimelt minu elust alustas Issand oma tegevusega.

Kõik, mis minuga juhtus, meenutas mulle juhtumit ühe mehega, kes oli koguduse pastoriks Ameerikas. Too pastor lausa ohkas teenistuse raskuse all. Juba pikemat aega polnud ta koguduses vaimulikku kasvu ega mingit edasiminekut. Noored ei tahtnud evangeeliumi kuulda, vanemad aga olid eriti tuimad ja kalgid. Too pastor ei näinud mingit väljapääsu. Pühapäeviti kantslis seistes ta tundis, et sõnad põrkavad vastu kiviseina.

Kord kuulis ta ühelt teiselt jumalasulaselt, et kusagil on ärkamine ja et Issand on seal tegutsemas. Seda teada saanud, otsustas ta kohale sõita, et leida nende vaimuliku tõusu saladuse võtit ja lahendust enda probleemile. Vahemaa oli kaks tuhat kilomeetrit. Jõudnud kohale, tervitas ta jumalameest ja esitles end. Rääkinud oma vajadusest, palus külaline luba kaheks nädalaks kohale jääda, et oma silmaga näha ja kõrvaga kuulda kõike: palveid, töö planeerimist, jumalateenistusi jm. „Minu kogudus on vaimulikult täiesti surnud. Diakonid ja vanemad on kalgid ja külmad. Nad ei taha midagi kuulda ega teada. Aga noorus on maailma poolt hõivatud. kaebas külaline.

„Noh, kallis vend“, vastas pastor, kes oli teravmeelne mees, „sul pole mingit vajadust nii kauaks siia jääda. Võin sulle kohe vajaliku retsepti anda. Võid juba täna tagasi pöörduda. Kodus mine oma tuppa või kabinetti, vii sealt välja mööbel ja kõik, mis seal on! Siis istu põrandale ja tõmba kriidiga ring enda ümber! Kui ring on sulgunud, hakka tõsi-

selt palvetama, et Issand saadaks ärkamise just selle ringi sisse j? tegutseks just seal!“

Need sõnad külalist muidugi ei rõõmustanud. Sageli tunduvad jumalamehed veidi ebasõbralikuna, nad ei arvesta viisakusreegleid ja head tooni. See nõuanne oli pastorile nagu mõru pill, mis tuli alla neelata. Ta oli põhjani solvunud, sest nõuanne oli komplimendist kaugel. Mees hakkas tõestama, et põhjus pole temas, vaid koguduses, et antud juhul pole süü karjases, vaid lammastes. Ta närveeris nagu Naaman, kes ei tahtnud end Jordani vette kasta, pidades seda jõe liiga mustaks ja ebaväärikaks, et end seal pesta. Kui teenijad poleks teda veennud, poleks Jumala imet sündinudki.

Lõpuks too pastor siiski rahunes ja alistus. Jõudnud koju, otsustas ta saadud retsepti proovida. Tehes kõik nii, nagu oli öeldud, istus ta põrandale ja hakkas tõsiselt palvetama. Ta palus, et ärkamine algaks temast endast. Nüüd mõistis ta viimaks, et kõigepealt vajas ärkamist just tema ise.

Järgmisel pühapäeval kantslis olles märkas ta jutluse ajal kahte meest, kes nuuksusid ja nutsid. Pärast koosolekut tulid nad pastori juurde ja tunnistasid pisarsilmi, et nende elu on korrast ära, et nad on pattu langenud. Nõnda pöördusid need kaks noormeest, kes olid vahepeal hakanud täiesti ilmalikku elu elama, ja olid unustanud, et kes maailma armastab, saab Jumala vaenlaseks. Nii algaski ärkamine. Issand süütas seal oma tule.

Seda näidet tuues tahan öelda, et meil Lõuna-Aafrikas juhtus täpselt samuti. Jumal alustas oma tööd vastupidi minu ettekujutustele. Kui minult oli küsitud, siis oli mul alati olnud vaimuliku külmuse ja ärkamise puudumise põhjusena esile tuua palju põhjusi ja seletusi, mitmeid väliseid tegureid. Minu arvates takistas mõnesid materiaalne heaolu, teisi jälle äärmine vaesus, mis ajas neid vargile. Rääkisin samuti, et valgel misjonäril on mustade keskel raske töötada, et nendes elab sõjakas ja poliitiline vaim ja nad ei taha oma paganlikke traditsioone maha jätta. Peale selle olin veendunud, et mehed pole siin ilmas võimelised millekski muuks kui vaid abielu-

rikkumiseks ja joomiseks. Noorust ma süüdistasin ilmalikus elus, arvates, et tüdrukutel on peas ainult poisid ja poistel - tüdrukud, seks ning lihahimud.

Nii ma süüdistasin ärkamise puudumises alati teisi, nägin patte ja vigu oma ligimestes, kogudustes, jutlustajates, kes näisid nii leigetena. Aga kui me ärkamise pärast tõsiselt palvetama hakkasime, valgustas Jumal oma valgusega minu isiklikku elu ja pani mind tegelema oma pattudega.

Nüüd polnud mul enam aega märgata teiste patte ja vigu, nägin ainult enda omi.

Nüüd unustasin kõik teised ja tegelesin ainult endaga.

Kuni siiani olin olnud vaimulikult nii kurt ja pime, et omades küll silmi ja kõrvu, ma ometi ei näinud ega kuulnud midagi. Olin näinud ainult seda, et olen jumalalaps, olen päästetud, ja seda, et olen evangeeliumi kuulutaja. Olin veendunud, et minu kutsumus on rääkida meeleparandusest. Kaksteist aastat olin seda teinud, olin kutsunud inimesi pattu hülgama ja Kristust oma isiklikuks Päästjaks vastu võtma. Olin töötanud usinalt ja oodanud, millal Issand saadab tule taevast. Kuid tuli ei langenud, ja nüüd oli põhjus selge. Jumal näitas sõrmega minu peale. Praegu, kui aastad on möödunud, tundub, et see kõik oli alles eile. Kuid arvan, et teid huvitab samuti, et ma jutustan kõigest järjekorras.

Pärast otsust Sõna sügavamalt uurida, kogunesime igal hommikul ja õhtul. Nii jätkus meie töö kaks või kolm kuud. Jumalateenistused toimusid vanas lehmalaudas, mis oli koosolekute majaks ümber ehitatud. Sõnnik oli välja roogitud, ruum hästi puhastatud ja valgendatud. Siis ma veel ei mõistnud seda õppetundi, mille läbi Jumal mulle ütles: „Erlo, kui sa tahad, et Minu Vaim sinu läbi tegutseks, siis pead ka sina ise kõigepealt puhastusprotsessi läbi tegema!“ Ja pärast, kui Issand minuga alustas, võisin näha, kui palju sõnnikut ja mustust oli mu elus, mis kõik kurvas- tas Jumala Püha Vaimu ja ei lasknud sündida sellel, mida olime Temalt palunud. Üsna sageli me pole kanalid, mille kaudu puhas eluvesi võiks voolata. Rääkides endast tahan näidata, miks Jumala Vaim meie läbi tegutseda ei saa, kui

me oleme kõlbmatud astjad ja rikutud tööriistad, nagu minagi kunagi olin.

Siis juhtus, et ühel laupäeval pärast hommikust jumalateenistust tulid mu juurde mõned suulu kristlased ja palusid õhtuse koosoleku tuua keskpäevale, algusega kell kaks, sest mõned neist elasid väga kaugel ja soovisid enne öö tulekut koju jõuda. Nõustusin meeleldi seda tegema.

Olime määratud ajal just alustanud, kui ma juhuslikult aknast välja vaatasin. Nägin, et kohtunik, linnapea, postiülem ja politseiülem olid parajasti minemas lähedal asuval tenniseväljakule palli mängima. Ja äkki hakkas mul häbi. Mõtlesin, mida need inimesed võiksid öelda, kui näevad mind mustadega koos põlvitamas, palvetamas ja nutmas. Nad muidugi arvaksid, et mul pole peas kõik korras. Mida nüüd teha? Kas tõesti öelda mustadele, et nad tuleksid kell 6 õhtul, siis kui need tegelased on laiali läinud. Aga mida siis mõtlevad minust suulud, kes on juba koosolekule tulnud? Mõte hüples siia ja sinna, kuni tuli idee aken sulgeda, et tänavale midagi ei kostaks. Tõusin ja läksin akent sulgema. Siis kuulsin häält endale ütlevat: „Hüva, Erlo, sule pealegi aken! Sel juhul olete teie sees, aga Mina jään välja, sest Ma ei saa teie juurde tulla!“

Tundsin hääle kohe ära. Ainsa hetkega sai mulle selgeks, et akent sulgema sunnib mind minu uhkus ja kõrkus, ja see ongi mis mind elavast Jumalast lahutab. Esimest korda elus mõistsin, et Jumala Vaim on tõepoolest Püha Vaim. Olin sadu ja tuhandeid kordi Pühast Vaimust rääkinud, kuid mitte kunagi veel kogenud Tema pühadust. Olin jutlustanud Püha Vaimu üle, ise üldse mõistmata, millest ma räägin. Nüüd oli Issand oma suurest armust mulle midagi Püha Vaimu kohta avanud. Samas mõistsin, kui kohutav ja vastik on Jumalale uhkus. See mõistmine vapustas mu hinge. Seistes seal väikese hulga kristlaste ees nutsin kibedasti nagu väike laps. Silmi tõstes nägin enda ees suurte tähtedega kirjutatuna sõnu: „Jumal paneb vastu suurelistele!“

Oo, kallid sõbrad! Tookord sai mulle selgeks, kus asub mina ja kus asub Jumal. Siiani olin arvanud, et kõigi mu hädade põhjustaja on saatan, kes mulle alati vastu sõdib. Nüüd äkki sain teada, et minu vastaseks on Jumal Ise.

Kui mu vastaseks oleks olnud ainult saatan, oleksin Issanda abiga ta võitnud, aga kui vastu seisab Jumal, siis pole mingit lootust. Ma polnud iial arvanud, et mu elus on kaks mulle vastu panevat jõudu – selle maailma vürst saatan ja suur Kõikvõimas Jumal! Ütlesin vapustatult: „Erlo, sinu seisund on täiesti lootusetu!“

Armsad sõbrad! Toogu elu mida tahes, aga peamine on, et Jumal oleks meie poolt! Kui Jumal on meie poolt, kes siis võib olla meie vastu? Isegi kui kogu maailm tuleb sõtta meie vastu, aga Jumal on meie poolt, me võidame igal juhul. Juba ühe inimese liidus Kõikvõimsa Jumalaga on vägi tunduvalt suurem, kui kogu maailma ja pimedusejõudude vägi kokku. Ent kui kogu maailm oleks meie poolt ja Jumal oleks meie vastu, siis poleks meil mingit lootust.

Nüüd, saanud teada, et Jumal on minu, uhke ja suurelise vastu, mõistsin, miks mu 12 aastat teenimist nii oli läinud. Sain teada, miks inimesed meeleparandusele ei tulnud, miks nende südame põllumaa jäi kõvaks ja järeleandmatuks, miks mu jutlused nii vähe vilja kandsid. Mida võisingi oodata, kui Jumal polnud minuga?

Ma pole inimene, kes kiiresti ja kergesti nutma hakkab, aga nüüd ma ei häbenenud pisaraid. Häbenesin oma patte. Süda lõhkes valust. Seisin seal selle väikese karja ees ja nutsin valju häälega nagu laps. Kõik kohalolijad vaatasid mind imetusega. Nad ei mõistnud, mis toimub. Nutsin üha edasi ja ütlesin, et olen patune, et mu südames elab uhkus ja et Jumal Ise seisab mulle vastu. Rohkem ma rääkida ei suutnud. Kutsusin kõiki palvetama, langesin põlvili ja kisendasin: „Issand, anna mulle andeks! Maailmas pole ühtki inimest, kes oleks nii halb ja rüve kui mina! Olen kõige suurem patune patuste seas. Vajan Sinu armu, Jumal! Päästa mind!“

Uhkus ja suureliskus olid minu esimesed patud, mis Issand nähtavale tõi. Ta ilmutas neid täies alastuses. Seejärel algas südame sügavamate soppide avamine. Näidati üht pattu teise järel. Jumala puhastustöö algas just jõulude ajal. Vanasti olid jõulud meile, kuuele lapsele, olnud alati kõige rõõmsarn ja õnnelikum aeg. Juba kuu aega varem hakkasime

laulma jõululaule. Tundsiime imelist tunnet ja vidistasime rõõmsalt nagu pääsukesed, kes soojale maale lendavad. Aga 1966. aasta jõulud said mulle eriliseks. Pärast pühi tuli minu juurde üks vend, suulu, küsides, kas ma tean, et jõulud on möödas. Ei, ma ei teadnud. Olin nad unustanud. Meil polnud ei jõulujutlusi, kuuske ega kaunistusi, polnud jõulutundeid. Kuid need olid siiski kõige õnnelikumad jõulud. Jumal tegeles minuga. Ma mõtlesin ainult ühte ja palvetasin, et Jumal oleks armuline ja annaks mulle andeks. Muud minu jaoks ei eksisteerinud.

Mõni päev pärast juhtumit laudas, kui meie väike kogudus jälle koos oli Sõna uurimas ja palvetamas, jõudsin kohale hilinemisega. Kui kuulsin laulu, tuli mulle mõte kohe koosolekule minna. Aga mul olid seljas igapäevased tööriided ja ma arvasin, et nii ei sobi koosolekuruumi minna. Ei saa ju igapäevases rõivas ilma pintsaku ja lipsuta seista rahva ees. Piibel käes. Hakkasin arutama, mida üks või teine minust mõtleb, millise mulje ma jätan. Alati olin enne koosolekut esindusrõivaisse riietunud. Mulle meenusid kolm isikut, kelle arvamuse ees ma eriti värisesin. Aga äkki tabasid mind nagu välg mu lemmikprohvet Eelija sõnad. Ta ütles need jumalakartmatule kuningale Ahabile: „Kuningas! Jumal, kelle ees ma seisan...” Kujutlegem prohveti olukorda. Kas teate, mida tähendab seista kuninga, oma maa valitseja ees? Kas olete seda kogenud? Minul on tulnud seista kuninga ees, peaministrite ja presidentide ees ja seepärast ma tean, mida see tähendab.

Prohvet Eelija, seistes kuninga ees, kellel oli võim teda tappa või vabaks lasta, ütles vapralt: „Kuningas! Jumal, kelle ees ma seisan...” Seistes maise kuninga ees, nagi prohvet ainult Jumalat üksi, nägi ja tunnetas Teda enda ees. Kuningate Kuninga ees seismine oli tema jaoks võrreldamatult tähtsam, kui maise valitseja kohalolek.

Aga mina? Ma ei saanud nõnda öelda. Aga mul ju tuli seista mitte kuninga ees, vaid mõnede maiste inimeste arvamuste ees, kes olid koguduses vanemad. Mulle oli tähtis, mida nad minust arvavad või räägivad, Jumala arvamust enda kohta ma ei küsinudki. Arvestasin inimesi rohkem kui

Jumalat. Olin nende meele järele püüdnud kõnelda ja muudki teha. Mõistsin nüüd, millises ohus on jutlusta ja või pastor, kui ta evangeeliumi kuulutades püüab sõnu valida inimestele meelepäraselt. Jumal meenutas mulle apostel Pauluse öeldut: „Kui ma veel tahaksin olla inimestele meelepärane, siis ma ei oleks Kristuse sulane“ (Ga 1:10). „Paulus!“ hüüdsin ma, „sa ütlesid, et teistele jutlust öeldes ei taha sa ise väärituks saada! Aga kus olen nüüd mina? Milline mina Jumala sõna valguses välja näen? Olen ju alati oma kuulajaile rääkinud, et tulen nende juurde kui Kristuse sulane, tegelikult aga oleksin olnud väärt kogudusest väljaheitmist.“

Nõnda olin ma Jumala sõna kohtu ees. Mitte asjata ei öelnud Jeesus, et Tema pole tulnud maailma üle kohut mõistma, vaid sõna, mida Ta on rääkinud, saab meie üle kohtumõistjaks. Võisin selles veenduda, praktiliselt kogedes, mida tähendab teistele jutlustades osutada ise kõlvatuks. Seisin vapustatult ja nutsin, kui äkki nägin pilti, mis mul praeguseni on meeles. Võiksin selle üles joonistada, kui oleksin kunstnik. Nägin hiigelsuurt paganlikku templit, mis oli täis ebajumalakujusid. Ja seal sees oli üks mees, kes ühe kuju juurest teise juurde liikus, iga kuju ees põlvitas, kummardas ja palvetas. Kummardades ta laup puudutas maad. Kui too mees oma näo minu poole pööras, märkas kohkudes, et see olin mina ise. Nii näitas Jumal mulle, milline ma Tema silmis välja näen.

Sellest nägemusest mu süda otsekui lõhkes. Olin valmis kisendama. Kõik need 12 aastat olin inimestele rääkinud, et nad ei kummardaks muid jumalaid, sest ainult Issand on Jumal ja kõik teised oo. ebajumalad, kes on pärit kuradist. Nüüd olin näinud ennast palvetamas teiste jumalate ees. Jumal oli sellega öelnud, et inimeste ei kummardamine ja nende arvamustega arvestamine on sama mis ebajumalateenistus.

Sõbrad, raske on edasi anda hingevalu, mida neil minuteil tundsin. Väljakannatamatust hingevalust kõik pöörles ja kõikus mu silmade ees, Seisin. kaua nõnda, sest et suutnud end liigutada. Lõpuks sisenesin aeglaselt ja tuikudes koosolekuruumi. Ma polnud võimeline jutlustama ega Sõna seletama. Ütlesin läbi pisarate: „Jääme palvesse!“ ja vajudes

põlvili alustasin nuttes: „Issand, andesta mulle! Ole mulle patusele armuline!...”

See oli aeg mu elus, mil unustasin, et olin kunagi pöördunud ja jumalalapseks saanud. Üks asi on Jumalast rääkida, teine asi ise Jumalaga kohtuda ja seda kohtumist üle elada.

Kisendasin: „Oh Issand, halasta minu, patuse peale! Purusta kõik ebajumalad, mis mu elus on!...” Nüüd polnud minust enam tegelejat teiste inimeste vaesuse või rikkusega, ei noorsoo pattudega ega ligimeste vigadega. Olin patune! Kõik muu unustasin.

Nii võttis Jumal enne ärkamise algust minu oma veskisse jahvatada. Tema veski jahvatab aeglaselt, aga teeb peeneks. Keda seni veel jahvatatud pole, vaevalt minu läbielamisi mõistab. Aga kes need on üle elanud, see teab, millest ma räägin.

Unustasin, et olen 12 aastat olnud evangeeliumi kuulutaja, unustasin oma vaimuliku hariduse. Palvetasin nagu tõlner templis: „Issand, halasta mu peale, sest ma olen patune!” Tõlneri kombel lõin endale vastu rindu, tundes, et olen kõige suurem ja viimasem patune, kes vajab sügavat patukahetsust ning andeksandmist. Olin niivõrd rumal, kurt ja pime, et Isand pidi mul kraest kinni võtma ning tõukama ninapidi iga mu patu sisse, et ma neid märkaksin.

Ühel niisugusel päeval läksin jälle, Piibel käes, palvekoosolekule. Tee möödus kauplusest, kus oli tavaliselt palju rahvast. Neist möödudes puudutasin juhuslikult oma nägu ja märkasin, et olin unustanud habet ajada. Ootamatusest ma isegi seisatusin. Oli ju meid lapsest saadik õpetatud, et mehele on häbiks raseerimatult inimeste ette ilmuda. Kohe välgatas mõte: „Mida arvab maailm, kui mind niisuguse ebakorrekse välimusega näeb?” Aga Piibel räägib ju, et me peame olema surnud maailmale ja patule. Nii rääkis Sõna jälle mu vastu ja jälle langes valgus mu mõistusesse ja südamesse.

Näete sõbrad, ärkamise ajal muutub Jumala sõna elavaks ja tegusaks. See haavab meid, tungib läbi südame. Siis me enam ei saa olla nagu haned, kelle seljast vesi kohe maha jookseb, kui nad kaldale tulevad, või nagu kivid, mis aastaid

vees seisavad, aga seest ikkagi kuivaks jäävad. Ärkamise ajal saab Jumala sõna vasaraks, mis kaljud purustab.

Ütlesin: „Issand, ma usun Sinusse, kuid mitte nõnda, nagu Sõnas on kirjutatud. Sõnast loeme, et Sinusse uskuja on maailmale surnud, aga mina ei ole veel maailmale surnud!“ Jah, maailm avaldas veel suurt mõju minu peale, see koguni valitses minu südometrooni ja juhtis mind. Olin rohkem surnud elavale Jumalale kui maailmale.

Mõistatuse võti oli leitud. Nii kaua kuni püsin elus maailma ja patu suhtes, pole ma võimeline uskuma nõnda nagu Kiri ütleb. Tähendab – seni ma ei saa olla ka elava vee allikas. Elava vee jõed voolavad välja vaid selle ihust, kes usub, nagu Kiri ütleb. Nüüd mõistsin, miks minu elu sarnaneb kuivale kõrbele, miks inimeste südamed on suletud sõnale, mida kuulutasin, ja miks mu teenimistöös ei täitu Jumala töötused. Mõistsin samuti, miks meil Lõuna-Aafrikas pole ärkamist. Põhjuseks olin mina. Olin ise tõkkeks Jumala teel. Ta ei saanud minu ka udu tegutseda, sest mu südames oli nii palju saatanlikku, mis Jumala Vaimu kurvastas ja kustutas. Ärkamine on ju nimelt Jumala Püha Vaimu töö.

Selle äratundmisest mu süda kurvastus ja nuttis. Leidmata rahu hakkasin anuma Issandat, et Ta teeks mind uueks inimeseks, endale kõlblikuks ja tarvitavaks riistaks. Vastuseks näidati mulle mu südame leiget seisundit. Nägin kolme astet. Alumisele astmele oli kogunenud väga palju inimesi, keskmisele tunduvalt vähem ja nende, näod olid kurvad, vaevatud, väljavenitatud, pikad. Kõige kõrgemal astmel oli ainult mõni inimene, kuid nende näod särasid nagu inglitel. Nad olid täis elu ja valgust. Hakkasin kogu südamest tahtma olla selline nagu need seal ülemisel, kolmandal astmel.

Selle ilmutuse sisu ei mõistnud ma kohe. Mõne päeva pärast, kui avasin Piibli, langes mu pilk Issanda sõnadele: „Oh oleksid sa külm või kuum! Aga nüüd, et sa oled leige ja mitte külm ega kuum, siis tahan ma sind välja sülitada oma suust“ (Ilm 3:15,16). Issand näitas mulle, milline on külmade, leigete ja tuliste kristlaste olemus ja kui hirmsana paistavad leiged kristlased Tema poolt nähtuna.

Sõna „välja sülitama“ tähendab algkeeles oksendamist. Te teate, et iiveldus tekib inimesel siis, kui ta on haige. Ja kergendus ei saabu enne, kui kõik maos olev toit on välja oksendatud.

Kas mõistate, millest on juttu? Kas teate, et iga leige usklik tekitab Issandale ainult kannatust, piina ja iiveldust, kuni ta välja sülitatakse. Selle võrdlusega tahan öelda, sõber, et kuigi sa oled Issandas, ei anna see sulle veel täielikku garantiid olla Temaga koos igavikus. Leiged on ohtlikul teel. Issand ütleb, et parem on olla külm, paadunud pagan, kui leige kristlane. Leige usklik on kõige parem kasutusobjekt saatanale ja seepärast kõige halvem armastava Jumala jaoks. Kärbsed kogunevad meelsasti sõnnikukuhjale ja saatan ning demonid sinna, kus asuvad leiged usklikud. Leigus on demonitele ideaalselt sobiv kliima. Seal pole neil liiga külm ega ülemäära kuum. Paraja vannivee saamiseks segame kokku sooja ja külma. Nii võtab ka saatan ühte ja teist, et selles mõnuga supelda. Leiged kristlased on kõige paremad relvad saatana käes.

Kui soovite tutvust teha halbade mõtetega, suurte pattude ja „väikeste patukestega“, siis minge leigete kristlaste juurde! Seal leiate kõike, mis on ja mida võib kujutleda. Paulus kirjutab korintlastele, et neil leidub patte, milliseid isegi paganatel pole. See on tõsi. Ma võiksin praegugi loetleda palju patte, mida paganad ei tunne, mis aga esinevad kristlaste hulgas.

Kui Jeesus ei valeta ja Jumalasõnas pole eksitust, siis häda sellele kristlasele, kes pole tuline oma Issandale! Häda hingele, kes Issandale ei põle! Parema olla külm kui leige. Leigel pole igatsust palvetada ega Jumala sõna lugeda. Tal on tihti peos ajaleht või käsil muu tegevus. Hingede võitmine Issandale on teisejärgulise tähtsusega. Leiged kristlased on hapunäolised. Nende tee läheb ühest langusest teise, palju on nurinat, ebaõnne. Ja kuidas neil võibki olla edu, kui Issand ei ole nendega? Nad on Issandale koguni jäledad.

Saage minust õigesti aru, sõbrad, et vaimuliku leiguse puhul jääb meile taevast saavutama ta. Leigete jaoks on valmistatud põrgu. Selle äratundmine peaks meid üles raputama

vaimulikust unest, et me lõpuks hakkaksime paluma: „Issand, ole mulle patusele armuline!“

Nii juhtus minuga. Kui Issand mulle mu südame leiget seisundit näitas, mõistsin, et kõik minu patud tulenevad vaimulikust leigusest. Mäletan, kuidas ma voodisse viskudes nutsin ja karjusin: „Jumal, kingi mulle põlev süda, mis päeval ja öösel Sinu jaoks leegitseb! Vabasta mind sellest leigusest ja loidusest! Kingi mulle süda, mis vastab Sinu taatele! Sina tulid tuld viskama. Süüta see tuli minu südames! Alusta minust! Ma annan ennast Sinule, annan täielikult. Võta mu elu! Tee minuga, mida Sa tahad, mis Sulle meeldib...!“ Ja Issand tõepoolest viis aina edasi ja edasi minu juures alustatud tööd.

Lõuna-Aafrika esimene minister Heinrich Verbout ütles kord paljude aastate eest tähelepanuväärsed sõnad. Pöördudes paljurahvuselise riigi inimeste poole, ta manitses, et peame armastama neid, kes elavad meie kõrval, armastama nagu iseennast. Issand meenutas mulle nüüd seda. „Kas mäletad neid sõnu? Seda meest enam pole, ta on tapetud. Aga kas maletad, et ta käskis armastada ligimest nagu iseennast? Täna olen rääkijaks Mina – kuningate Kuningas ja isandate Issand. Ütle, Erlo, kas sa armastad ligimest nagu iseennast!“

Jaa... Kui sa seisad elava Jumala ees ja Tema esitab niisuguse küsimuse, siis on vaja enne vastamist hästi mõelda. Ütlesin: „Tõtt öelda on kogu mu elu kulunud neegrite peale. Nende heaks olen ohverdanud kõik. Ent sellele vaatamata ei ole ma kindel, kas võin öelda, et armastan neid sama palju kui iseennast.“

„Erlo!“ kostis taas Jumala hää. „Ma ei küsinud sinult, kas oled oma elu nende heaks ohverdanud, vaid kas sa armastad oma ligimest sellise armastusega, millisest räägib Pühakiri? Armastad sa teda nagu iseennast?“

1 Korintase 13:3 on kirjutatud: „Kui ma jagaksin kõik oma vara vaestele ja kui ma annaksin oma ihu põletada ja mul poleks armastust, siis ei oleks mul sellest mingit kasu.“

„Issand“, tunnistasin Talle, „täiesti aus olles ei saa ma öelda, et armastan oma ligimest nagu iseennast. Sest kui mul

tuleb kusagil peatuda ja ööbida ning mulle pakutakse voodit või lõunat, pole mul tulnud pähegi küsida, kas ülejäänutel on magamiseks kohta või söömiseks toitu. Kui mulle midagi antakse, siis olen rahul ja mulle pole tähtis, kas ligimesel midagi on või ei ole. Oh Issand! Ma tõesti ei armasta oma ligimest nagu iseennast.

Jätkates alustatut astus Jumal järgmise sammu. Ta küsis minult: „Kas sa teed inimestele seda, mida neilt ise ootad?“

„Oh Issand“, oigasid nüüd, „ka see pole minu juures nõnda. Kui ma kuhugi tulen, pakutakse mulle kui jutlustajale alati kõige paremat. Inimesed on nii sõbralikud minu vastu. Aga kui nad lahkust ei osuta, siis ei suuda ma seda unustada ja räägin sellest. Muidugi ei räägi ma oma isiklikest pattudest, küll aga teiste vigadest.

„Erlo“, ütles Issand jälle, „esimene peab ju saama viimaseks, ja kes teie seast on suurim, peab saama vähimaks ja kõikide teenijaks! Ise, olin selles teile eeskujuks, eks ole?“

„Issand,“ kurvastusin inina, „ka see pole minu juures nõnda. Teised pesevad minu jalgu, mitte mina neil. Ei, mina ei ole see kõige vähem!“ (Varem rääkisid neist asjust kergel toonil, aga kui Issand paneb su faktidega silmitsi, siis on asi tõsine.)

„Ja kuidas on sul lugu neegritega?“ järgnes uus küsimus. „Kas sa tõepoolest teenid neid?“ (Jah, sõbrad, inimeste ees võid sellest küsimusest kõrvale põigelda, kuid elava Jumala ees on see võimatu.)

„Issand,“ anusin mina, „ainult mitte seda! Ma lihtsalt ei suuda seda teha! Kui ma kuhugi sõidan, tuleb ikka min u juurde keegi, kes aitab kohvrit kanda. Kas ma nüüd peaksin minema ja hakikama mõne neegri või kellegi teise kohvrit kandma? Ei! Olla kõige väiksem? Ei! Olla kõigi teener? See on võimatu, Issand! Inimesed hakkavad siis mind ära kasutama. Mul pole siis enam mingilt autoriteeti. Ei, Issand, ma ei saa! Siis ma ju kaotan oma isikliku elu.“

„See ongi eesmärk, mida Ma tahan!“ vastas Issand. „Kas sa ei tea, et kes oma elu hoiab, see kaotab selle, aga kes oma elu kaotab Minu nime pärast, saab igavese elu? Erlo, mine surma!“

„Oh Issand! Midagi pole raskem kui surra! Surra ja jätta kõik! Kõigest lahti öelda ja loobuda iseendast!“

Issanda hääl kostis uuesti: „Erlo! Kui sa ei nõustu kõikide teenijaks saama, olema vähim ja tähtsusetuim, siis ära enam palveta ärkamise pärast!“ Olin jälle ummikus... Algas võitlus, mis kestis päevad ja ööd. Öösiti ärgates olin üleni märg. See polnud haigus. Higi tekkis võitlusest, mis käis mu südames. Mõnikord näis, et ma rohkem ei suuda, kuid Issand läks kindlalt edasi.

Ükskord ütles Ta mulle Sõna kaudu: „Erlo, mida sa teed vähimale, kes usub Minusse, seda teed sa Minule. Ja kohtu-päeval Ma võtan selle, kes sinu silmis on olnud vähim, ja tea, et kõik, mis sa oled talle teinud, oled sa teinud Mulle!“

Olin vapustatud. (Teate, sõbrad, kui Issand räägib, siis ka tuntud Sõna avaneb kuidagi eriliselt ja mõistetavaks saab selle tõeline tähendus.) Küsisin endalt, kes siis on vähim minu silmis. Esitage ka teie endale see küsimus! Kontrollige sellega, kui sügav on teie vaimulik elu! Kui tahate teada saada oma armastuse suurust Issanda vastu ja seda, kui lähedal te Temale olete, siis tehke kindlaks, kui suur on teie armastus kõige väiksema venna. või õe vastu, kes usub Jeesust Kristust. Teadke, et teie armastus Jumala vastu on sama suur ja teie lähedus Issandaga samasugune. See on Jumala mõõdupuu igaviku valgel. Kõik ülejäänud on võltsing ja pettus, vaid väline „pühaduse“ paiste. Igaviku kaaludel kaalutult saab kõik õige hinnangu. Issanda tõde on selge: „Mida oled teinud vähimale, seda oled teinud Minule.“

Jah, sõbrad! Kui hakkad kõike nägema Jumala valguses, siis võib see sind sügavalt vapustada, sinus kõik pahu-pidi pöörata. Ja see ongi hea, sest siis tuleb kõik välja, mis sisemuses peitub.

Pidin nüüd Issanda ees tunnistama, et minu puhul oli kõik teisiti kui Sõnas on kirjutatud. Tuli hakata paljudele asjadele rohkem tähelepanu pöörama, hakata arvestama teisi. Kas lapsel on tekk, millega end katta, kas tal on soe? Siiani polnud see mind huvitanud. Peaasi, kui mul endal oleks soe! Kui ma ei maga koos inimesega, kes norskab, siis on kõik hästi. Las norskajaga koos magavad teised! Aga võib tulla

päev, mil Issand ütleb: „See olin Mina, kes su lähedal norskas.“ Ja siis ei jää muud üle kui vastata: „Oh Issand, oleks ma seda teadnud, siis oleksin meeleldi Su kõrval maganud...”

Jumal võib meid proovida mitmeti ja eriti siis, kui me seda ei oota. Ta võib tulla haige, vigase, pimesa või kerjuse kujul, meie poolt alandatud venna või õe kujul, ja oodata meie armastust ning kaastunnet. Ja sellisel hetkel me asume Jumala sõna kaaludel, millega kaalutakse meie tõelist armastust. Need on tõsiasjad, ja kui me neid täna vastu ei võta, siis kohtupäeval peame ikkagi neile silma vaatama. See on vältimatu, sest Jumal ei valeta ja Tema sõna on tõde.

Ükskord puu vilus seistes ma nägin, kuidas mõned mulle võõrad neegrid naerdes omavahel rääkisid ja minu peale osutasid: „Vaata, kuidas see valge välja näeb! Küllap ta on joodik, ehkki veel mitte see kõige hullem!“ Ma ei tea, kuidas ma sel korral välja nägin, kuid nõnda saab Jumal uhket ja kõrki inimest alandada. Varem vaatasin mina inimestele ülalt alla, aga nüüd, kui Issand oli minuga tegelema hakanud, vaatasid teised minule ülalt alla.

Päevad möödusid ja Issand jätkas mu elu lahkamist, tuues päevavalgele kõik peidetud. Ta ütles mulle: „Erlo, kui sa rääkisid selle lapsega, selle naisega ja oma vennaga, kas sa siis käitusid nendega nii nagu Jeesus? Miks sa vaikid, Erlo? Ütle, kuidas need lood olid?“

Ja jälle ma ei pidanud vastu: „Issand! Ma rohkem ei suuda... Ma nõnda enam ei suuda...” Ja vastuseks kuulsin: „Erlo! Kas sa ei palvetanud ärkamise pärast? Ja nüüd ütled mulle, et sa rohkem ei suuda! Siis jäta see kõik Siis Ma ei tule! Ise sa palusid, ja kui Ma tulen ja hakkan tegutsema, siis ütled, et ei suuda! Kas sa ei tea, et kui Mina tulen, siis algab kohus Jumala kojast ja mitte neist, kes asuvad väljaspool?“

Kas mõistate nüüd, sõbrad, miks on nii, et paljud küll paluvad ärkamise pärast, kuid väga ja väga vähesed kogevad seda. Paljude elu lõpeb enne ära ja nad surevad ilma ärkamist saavutamata. Sest tihti on palve ärkamise pärast vaid vagade sõnade mäng nende suus. Aga Issand ei armasta näitlemist. Tal pole midagi ühist silmakirjalikega. Kui meie elu

vastab Jumala sõnale, siis: pole vaja ärkamist paludagi, see tuleb püha elu ja usu tagajärjena niigi. Pole vaja paluda elava vee jõgesid, sest niipea, kui meie usk hakkab vastama Pühakirjale, on need jõed kohal ja voolavad ise välja meie elust ja ihust. Aga kui me juba palvetame, siis palugem, et Issand aitaks meil korda seada oma elu ja omandada selline usk, nagu Sõnas on kirjutatud.

Jumal töötas minu kallal nii kaua, kuni m lõpuks ütlesin: „Oh Issand, tee minuga, mida Sina tahad! Olen valmis mistahes hinda maksma, isegi surema. Olen valmis! Tahan olla valmis! Ja kui Sa näed, et ma pole ikka veel selline, nagu Sa soovid, siis jätka, tee mind Endale kõlbavaks!“

Aga seejuures ma ütlesin Jumalale ka midagi niisugust, mille pärast mul tänaseni on häbi. Ma palusin: „Jumal, saada meile ärkamine, kuid. saada selline, kus valitseks kord, kus kõik vastaks meie tavadele, milledega oleme harjunud, kus kõik oleks selge ja kaine, ilma fantaasiateta. (Selleks ajaks olid meil juba välja kujunenud oma korraldused ja seadused, oma kristliku elu skeem.)

Jumal vastas mulle karmilt: „Erlo, kes oled sina ja Kes olen Mina? Kas sina oled Minu õpetaja ja Mina sinu õpilane? Kas sina tahad Mulle näidata, kuidas Ma pean käituma? Kui Minu Vaim tegutseb ja Mina oma tööd alustan, siis teen Ma seda oma suva järgi, aga mitte nii, nagu sina tahad. Sellepärast, kui sa Minu ette kummardudes ei alandu, ei jäta iseenese teid ja ettekujutusi, siis Ma ei tule. Sest sinu teed pole Minu teed ja sinu mõtted pole Minu mõtted!“

Sellised sõnad võivad südame purustada ja murda! Täna ma muidugi tean, et tõeline on see, mida Jumal teeb. Kõik muu on inimlike kujutluste ja mõistuse vili. Kord on vaid seal, kus asub Jumal. Kui Jumalat ei ole, siis ei ole ka korda. Isegi kui olukord on väliselt rahulik, kui kõik on hiirvaiksed, siis käib mõtetes ometi sõda, seal kõik sumiseb ja kihiseb. Tõeline kord saab olla vaid seal, kus Issand kõike valitseb ja juhib. Meie ei saa Jumalale midagi dikteerida, sest: Tema tegevus on suveräänne, Tema on Isand. Ainult Temal on õigus juhtida. Tema pole meie laps ega õpilane ega armas koerake rihma otsas, vaid elav Jumal, isandate Issand.

Kui me anname Talle võimaluse elava Jumalana endi keskel tegutseda, siis saab Ta meie juurde tulla. Vastasel juhul me palume asjatult.

Nõnda viis Issand mind selleni, et olin võimeline Talle teatama oma valmidusest Teda kui Jumalat ja ainsat Valitsejat vastu võtta.

Sellal kui Jumal töötas minuga, ma ei oletanudki, et Ta võiks veel teistega tegelda. Siiski tuli välja, et samal ajal kui avati minu patud, said ka teiste südamed puudutatud. See sama patukahetsuse laine haaras kõiki ja Püha Vaim töötas koguduses, näidates igaühele tema patusust ja tuues meeleparandusele. Üks; läks teiselt oma ebaviisakust andeks paluma, teine leidis, et oli lapsega ärritunud toonil rielnud, mees leppis ära naisega, naine mehega ja lapsed vanematega, sõbrad sõpradega. Nad ütlesid üksteisele: „Anna mulle andeks, ma rääkisin sinust halba... mu südames oli kibedus... ma süüdistasin sind, selle asemel et isiklikult sinu juurde tulla, nagu õpetab Kiri.“ Nii seati korda isiklikud asjad ja sõlmiti rahu ligimestega.

Keegi saatis andekspaluva kirja ka minule, sest oli minust halba rääkinud. Varem, oleksin seda rangelt arvustanud, kuid nüüd olin ise patune, kes Jumalalt armu vajab. Nüüd palus igaüks ise: „Issand, päästa meid või me sureme siia paika!“

Jumal töötas meie juures seni, kuni oli meie südamed puhastanud kõigest, mis Püha Vaimu kurvastas. Ja siis ühel päeval, kui meie elust olid kõrvaldatud kõik patused saatlikud asjad, kui Issandale oli tee valmistatud, et Ta võiks tegutseda, siis, kui me seda üldse ei oodanud, avati taevad meie üle ja Püha Vaim oma kõrgusest laskus meie peal e samuti kui apostlite päevil.

1. Peetruse 4:17 loeme, et Issand alustab kohtuga Jumala kojast. Siit algab ka Püha Vaimu töö. Ta ei alusta meie laste ega meie vanemate ega üldse teiste inimeste pattudest, vaid meie oma pattudest. Sul tuleb kõigepealt oma ukseesine puhtaks pühkida! Armas naine! Jumal ei alusta sinu mehe pattudest. Ja sina, mees, unusta oma naise patud! Puhasta oma isiklik elu!

Mu sõbrad! See ongi hea sõnum. Pole vaja oodata ligimest. Jumal võib alata minuist ja sinust. Ja siis tuleb tingimata hüljata oma lemmikpatud, kõrvaldada oma elust ja südamest kõik, mis Püha Vaimu kurvastab. Püha Vaimu tuld meie elus ei kustuta võõras patt, ligimeste ebaõiged teod, või nn „vaenlaste“ üleastumised. Jumalalapsed on võimelised tegema seda, mida uskmatud teha ei saa. Mitte need, kes on Jumala hüljanud, vaid meie, kristlased, kurvastame ja kustutame Jumala Vaimu oma pattude ja ebapuhta eluga. Me ei või oodata uskmatute pöördumist, kui meie, usklik, isiklik elu pole puhas. Ja kui mõned meie kuulutustöö peale pöörduvadki, siis läheb täide sõna, mis Jeesus variseridele ütles: „Häda teile, kirjatundjad ja variserid, te silmakirjatsejad, te käite läbi mered ja maad, et saavutada ühegi, kes heidab teie usku, ja kui ta on heitnud, siis te teete tast põrgulapse, kaks korda hullem kui te ise olete“ (Mt 23:15).

Kirik ja kogudus ei saa olla kõrgemal oma juhtidest. Kui kogudus on vaimulikult kõrgemal tasemel kui tema pastor, siis pole too enam nende juht. Pastori isiklik elu peab olema puhas ja õiges suhtes Jumalaga, et Jumal võiks tema läbi tegutseda.

Kui ärkamist ei ole, pole süüdi keegi muu kui vaid kristlased ise. Kui Issand ei tegutse seal, kus te asute, kes on selles süüdi? Mitte maailm, prostituudid ja homoseksualistid ei hoia kinni ärkamist, vaid vagad, keda nimetatakse Issanda templiks. Neist peab algama Jumala kohus, kas nad seda soovivad või mitte. See on tõde. On see teile magus või kibe, aga see tuleb alla neelata. Võib-olla seisate teie samuti Issanda teel ees nagu mina kunagi seisin. Tulge meie juurde Lõuna-Aafrikasse ja ma näitan teile kohta Mapumulos, kus ma seisin ja nutsin, mõistes, et just mina olen takistuseks ärkamise teel. Seal ma kahetsesin kibedasti.

6. Pimedusest valguse kätte

Johannese evangeeliumis on Jeesuse sõnad: „See tuleb teile heaks, et Mina lähen ära. Sest kui Ma ei läheks, ei tuleks Trööstija teie juurde. Aga kui Ma lähen, siis Ma läkitan Tema teie juurde. Ja kui Ta tuleb, siis Ta toob maailmale selguse patu kohta ja õiguse kohta ja kohtu kohta“ (Jh 16:7, 8).

Trööstija (kreeka k. „parakleetos“) tähendab seda, kes asub meie poolele, olles meiega õlg-õla kõrval. Trööstija saadeti taevast alla nelipühapäeval ja siis võis iga kohalviibija mõista Jumala kõnet ja seda, mida talle rääkis Püha Vaim. Aga sel päeval veel kõik ei parandanud meelt. Mõned, kes nägid ja kuulsid toimuvat, irvitasid, arvates, et nad on joonud magusat veini. Vaatamata sellele said ka nemad kuulda Jumala suurtest tegudest nende oma keelemurdes.

Järelikut Püha Vaim võib kõnelda igale inimesele arusaadavas keeles. Kui Tema hakkab tegutsema, siis pole enam takistuseks rahvus, keel, nahavärvus, religioon ega miski muu. Püha Vaim võib igaühe südant puudutada, olgu see kirjaoskaja või harimatu. Püha Vaim räägib nõidadele ja võluritele, doktoritele ja professoritele, uskmatuile ja jumalasurelastele, õpilastele ja õpetajaile. Võime vaid imetleda, nähes, kuidas Jumala Vaim nende juures töötab.

Kohe pärast Püha Vaimu väljavalamist alustas Jumal tegevust meie piirkonnas, tuues üha uusi hingi päästmisele ning purustades saatana kantse ja kindlusi. Polnud seejuures kellalöömist ega kutsumist, ei mingit organiseerimist. Jumala Vaim, Kes kunagi nelipühapäeval kogus inimesi, tegi seda ka nüüd. Nii sai mulle selgeks Ristija Johannese edu saladus, mida varem olin püüdnud mõista. Teda täideti ju emaihus Püha Vaimuga, sama Vaimuga, Kes nüüd meie juures tegutses.

Esimene, kes meie juurde tuli, oli nõiamoor, kellel oli kodus nõiakunsti kool. Kuna ma teda ei tundnud, siis küsisin, mida ta soovib. Ta vastas, et soovib minu eestpalvet. „Ma tahan Jeesust! Olen väsinud oma elust ja kõrini tüdinud. Olen seotud põrgu ahelatega.“

Ma ei uskunud oma kõrvu. (Siiani polnud mul õnnestunud ühtegi neist evangeliseerida. Nad olid nimetanud nõidumist Jumala anniks, mille Jumal Ise olevat neile kinkinud. Ja näete, nüüd tuli see nõid sooviga, et ma tema eest palvetaksin ja et Jumal põrgu ahelad purustaks!)

„Kes on sinuga rääkinud?“ küsisin mina.

„Ei keegi.“

„Kes siin sulle on Issandast jutustanud?“

„Ei keegi.“

„Võib-olla oled käinud mõnel jumalateenistusel?“

„Ei, ma pole oma elus kunagi ühelgi koosolekul käinud.“

„Kes sind siis meie juurde kutsus?“

„Ei keegi.“

„Nüüd ma tõesti ei mõista!“ (Küllap olid mu silmad hämmastusest ümmargused, ja temal samuti.)

„Kuidas sa siia said? Kes sulle ütles, et me oleme siin?“

„Palun, ära esita mulle neid küsimusi,“ katkestas nõid mind. „Ma olen teel põrgusse ja kui Jeesus mind praegu saatana küüsist ei päästa, siis lähen ma täna elusalt põrgusse. Olen neetud igavesest ajast igavesti ja mulle on jäänud üksainus lootus, et ehk halastab Jeesus mu peale.“

Jah, aga ma ei teadnud ju veel, kuidas niisuguste inimeste eest palvetada. Mul puudusid kogemused. Mõtlesin natuke ja kutsusin siis ligi mõned kaastöölised. Selgitasin neile olukorda ja küsisin nõialt, kas ta on valmis oma patud tunnistama ja Jeesust: oma isikliku Päästjana vastu võtma. Õpetussõnades on öeldud: „Kes oma üleastumisi varjab, ei jõua sihile, aga kes neid tunnistab ja need hülgab, leiab armu“ (28:13). „Kui sa nüüd küll oma patud tunnistad aga täiesti kindlalt neid hüljata ei kavatse, siis pole su pihtimisel mingit mõtet. Siis on see vaid mäng. Mäng aga ei too andeiksandmist ega armu. Oled sa valmis oma patud igaveseks hülgama?“

„Jah,“ kõlas kindel vastus. Ta soovis tervenisti Jeesusele kuuluda.

Taas tõusis küsimus, kuidas tema pärast palvetada, ta on ju täis kurje vaime.

Mulle meenus juhtum seestunuga, mis nii edutult oli lõppenud. Tookord käskisime küll Issanda nimel ja Jeesuse Kristuse vere nimel kurjadel vaimudel inimesest väljuda, kuid nad ainult naersid ning pilkasid Jumalat.

Kuidas siis ikkagi palvetada? Kaastöölistega veidi nõu pidanud, läksime minu tuppa. Istusime toolidele, nii et moodustus ring, ja hakkasime laulma. See oli üks laul meie Issanda Jeesuse Kristuse ülestõusmisest. Laulsime selles.t, kuidas Ta on võitnud surma ja haa; patu, põrgu ja pimedusejõud; kuidas Tema püha veri meid puhastab, päästab ja lunastab.

Kui me seda laulu teist korda laulsime, tõusis noid äkki oma toolilt, laiskus käpuli ja hakkas metsiku kiskja taoliselt visklema ja pöörlema. Ta meenutas tiigrit, kes valmistu b oma ohvri kallale hüppama Üks lauljaist ehmus ja põgenes ruumist. Pidime ta tagasi kutsuma ja teda veenma, et Jeesus on võitja.

Väliselt nais, et saatan: ise ja tema deemonid põrnitsevad meid seestunu silmade kaudu. See oli kohutav. Ja siis see täiesti kirjaoskamatu ja kogu elu vaid neegrite keskel elanud naine hakkas rääkima meiega kõige puhtamas inglise keele. Seejärel kuuldus tema suust paljude koerte haukumine, millele järgnes sea kisa ja ruigamine. Nimega, mis on üle kõige nime, käskisime kurje vaimu naisest väljuda. Me hüüdsime appi kolmaina Jumala nime. Vastuseks kõlas sõim, naer ja pilge. Rüvedad vaimud ütlesid meile: „Meid on siin kolmsada saatana vägevat sõdurit ja see naine on meie eluase. Me ei lähe tema seest välja!“ Jätkasime palvet, kuni deemonid äkki karjusid: „Ai, nüüd meil hakkab liiga kuum! Püha Vaimu tuli põletab ja õgib meid!“

Pärast seda väljus esimene sadakond, siis teine. Kolmas sadakond kurje vaimu lahkus temast õudse röökimisega. Enne lahkumist nad ütlesid meile midagi väga tähelepanuväärset: „Me teadsime küll Jumalast Isast ja Jumalast Pojast, aga Jumala Püha Vaimuga polnud me senini kohtunud. Ja kui nüüd Tema saabub, siis õgib Tema püha tuli meid!“

Mulle meenusid kohe prohvet Sakarja sõnad Piiblist: „Ei väe ega võimu läbi, vaid Minu Vaimu läbi, ütleb vägede

Jehoova“ (4:6). Samuti mõistsin nüüd kirjakohta Efesose 6:12: „Meil ei ole maadlemist vere ja lihaga, vaid valitsuste ja võimudega.“ Neid ridu lugedes olin ma sageli mõtelnud, kuidas võiksite neid välja ajada. Ja nüüd oli algus saabunud: mitte liha ei võitle vaimu vastu, vaid Jumala Vaim pimeduse vaimude vastu.

Jeesus rääkis kord Püha Vaimu tulest, samuti Ristija Johannes, nimetades Jumalat ja Püha Vaimu ärasöövaks tuleks. Nüüd olime ise praktikas kogenud nende sõnade õigsust.

Pärast seda, kui kurjad vaimud olid naisest väljunud, muutus ta nägu ja kogu olemus. Ta muutus silmapilgu jooksul tundmatuseni. Kujutage ette, milline näeb välja nõiamoori nägu! See on kuri, sünge: ja sügavate kortsudega. Nüüd aga oli kõik uueks saanud. Ta oleks nagu palju aastaid Jeesuse jalge ees istunud. Nägu säras ja kiirgas, nagu oleks taevas tema sees. Taevalik naeratus huulil lausus ta: „Oo, kui imeline! Jeesus on mind vabastanud ja lunastanud! Ta on purustanud põrgu köidikud!“

Ma ei unusta iial seda pilti. Nähes midagi niisugust võib ainult suurtes alanduses Issanda ette kummarduda. Oo, kui imeline on meie Päästja ja Lunastaja!

Seejärel tuli teine nõiamoor ja siis veel ja siis veel. Kõigepealt tulid nõiad ja posijad, seejärel seestunud. Noid tuli samuti terve rida. Nad tulid ja rääkisid, kui palju neil deemonide seas on. Mõnedel oli sadu, teistel tuhandeid, kolmandail terved leegionid. Paljud neist deemonidest ütlesid, et verd valamata nad välja ei lähe. Ja tõepoolest; need seestunud oksendasid hulk aega verd, enne kui vabanesid.

Neil päevil küsitlesime eranditult kõiki tulijaid, kuidas nad teadsid meie juurde tulla. Selgus, et nad kõik tulid üleloomuliku juhtimise läbi. Keegi polnud neile mingit teavet andnud. Nägime tegelikkuses, et Püha Vaim läks nende kodadesse ja eluasemetesse ning lausa tõi need inimesed kohale, nii nagu Ta seda tegi nelipühajärgsetel päevadel. Kohaletulnud rääkisid: „Me ei leidnud enam kusagil rahu. Miski meie sees õhutas meid minema. Patud vaevasid meid nagu ei kunagi varem. Tundsime ja teadsime ainult ühte – vaja on minna, ja seepärast tulimegi.“

Mõned rääkisid, et kuulsid hääl ütlemas: „Mine sinna ja sinna, seal sulle öeldakse, mida on vaja teha!“ Teised ütlesid, et said nägemuse; ja nii nad tulid kõige erinevama ilme teel, ühed lähemalt, teised kaugemalt. Mõnel olid jalad hõõrdunud ja paistes pärast nädalaid kestnud teekonda, aga nad tulid.

Niisugune tulemine kestis päevad ja ööd. Kaks-kolm kuud me peaaegu ei saanud magada. Kunagi varem ma ei teadnud, et uni võib inimese elus nii vähetähtsaks muutuda. Mõistsime, et seda tegi Jumal. Sageli polnud aega isegi lõunatada, kuid väsimust polnud. Jumal kandis meid nagu kotka tiivul.

Mistahes kellaajal kodunt. väljudes, leidsime õues 100-200-300 inimest, kes meid ootasid. Julmad, verejanused mehed, kes kristlusest varem midagi kuulda ei tahtnud, nuuksusid ja nutsid nüüd nagu väikesed lapsed, justnagu keegi oleks neid kepiga peksnud. Nad olid vaimse kaotuse seisundis ja kui nii võib öelda, otsekui maha paisatud. Püha Vaim oli avanud nende silmad nägema oma patte, Jumala õigust ja kohut.

„Miks te tööle ei läinud?“ küsisin neilt.

„Me ei saa, me ei saa enam magadagi!“

„Mis teiega on juhtunud?“

„Oleme patused! Kas Jumal võib meile veel andeks anda?“

Inimesed, kes siiani ei teadnud, mis on nutt, nutsid nüüd: „Kas meil on veel lootust? ;Kas on veel andestust?“

„Jah on,“ vastasin neile.

„Te ütlete nii, sest te ei tea, kui hirmsaid patte me oleme teinud!“

Võtsime siis Piibli ja lugesime neile Jesaia 1:18: „Kui teie patud on helepunased, saavad need lumivalgeks; kuigi need on purpurpunased, saavad need villa sarnaseks!“ Vastuseks nad vaid raputasid pead. Nii sügava patutunnetuse ja -kahetsuse oli Issand neile andnud:

Püha Vaim avas inimestele nende patud niivõrd selgelt, et mõnedel kadus lootus neid andeks saada. Meil tuli neid Jumala sõnaga lohutada ja julgustada. Üks suurt kasvu suulu

istus toas ja nuttis nii kibedasti, et ma ei suutnud seda taluda, jätsin kõik, läksin tema juurde ja küsisin, mis temaga lahti on. Ta ulgus: „Olen patune! Ainult mõni sentimeeter jäi mul puudu põrgusse kukkumisest!“

Johannes 16:7 ütleb Jeesus: „See tuleb teile kasuks, et Mina ära lähen. Sest kui Ma ei läheks, ei tuleks Trööstija teie juurde.“ Tekib küsimus, mida see Trööstija teeb, kui Ta tuleb. Kuidas Ta inimesi trööstib? Vastuse saame järgmisest salmist: „Ja kui Ta tuleb, siis Ta toob maailmale selguse patu kohta ja õiguse kohta ja kohtu kohta“ (Jh 16:8).

Niisiis Trööstija Püha Vaim näitab inimestele nende patte. „Kas see on siis trööstimine?“ küsivad mõned. „Nõnda on võimatu inimest trööstida,“ lisavad teised. Aga Jumal trööstib inimest teisiti kui meie seda teeme. „Ei, ei!“ ütleme meie. „Nii ei lohutata! Inimesele ei tohi rääkida tema patust! Nii võib ju inimese hulluks ajada,“ ütlevad mõned. Aga kui Issand inimest trööstib, saadab Ta oma Trööstija Vaimu, Kes esiteks asutab inimese pattudele.

Teades seda on mul raske mõista, kuidas on Püha Vaimuga täidetud inimesel võimalik pattudes elada. Püha Vaimu kui Trööstija olemus ongi selles, et Ta kõigepealt inimese patud paljastab ja seejärel näitab tõe õiguse ja kohtu kohta. Seda võib kogeda igaüks, kui Püha Vaim tõepoolest tegutseb. Tunned, nagu oleks kohtupäev juba saabunud. Kaob uni, kaob söögiisu ja ei saa enam tööle minna. Kusagil pole rahu. See kestab nii kaua, kuni patutunnetus saavutab kõrgepunkti. Siis ei rahulda inimest enam üldised ;patukahet-suspalved ega pattude ülestunnistamine salajas Jumala ees. Rahu ei saabu enne, kui kõik vaimulik rüvedus on toodud valguse kätte ja iga patt nimetatud oma nimega.

Esines juhtumeid, kus pidime palvetama ühekorraga terve rahvakogu eest, kus oli 400-500 inimest. Palusime, et Jumal igaühele tema patud andeks. annaks. Koosoleku lõppedes jäi rahvas siiski kohale, nad istusid ja nutsid. Kõik tundsid ainult ühte vajadust – isiklikult oma patud üles tunnistada, nimetada neid nimepidi. Ilma selleta nad ei saavutanud andestust ja vabanemist. Üldine patutunnistus ja palve neil juhtumel ei aidanud.

Efesose 5:13 loeme: „Kõik saab avalikuks, kui valgus seda paljastab; sest kõik, mis tuleb ilmsiks, on valgus.“ Samuti loeme 1.Johannese 1:7: „Kui me käime valguses, nõnda nagu Tema on valguses, siis on meil osadus üksteisega ja Jeesuse Kristuse, Tema Poja veri puhastab meid kõigest patust.“

Jumala sõna ütleb, et Jeesuse Kristuse veri peseb meid ainult sel juhul, kui me käime valguses. Meie Päästja vere puhastav vägi ei toimi, kui me oma patud kinni katame ja käime pimeduses. Kui patud on valge ette toodud, siis võime Kristust järgida valguses.

Inimlikult vaadates olid mõned tunnistatavad patud väga tühised. Aga kui Issand need inimesele paljastab, näivad väiksedki patud suurimate mägedena. Näiteks, kui mees vaatab himustades võõra naise peale, nimetab Pühakiri teda abielurikkujaks, ja see, kes vihastudes ligimese peale nimetab teda lolliks, on samaväärne inimesetapjaga.

Niisugune on Jumala norm, antud Issanda Jeesuse Kristuse poolt kõigile täitmiseks. Muidugi pole see leige kristlase norm. Too vaatab niisugustele asjadele läbi sõrmede ega pea neid eriti ohtlikuks. Aga kui näeme ja kogeme Jumala pühadust ja ligidust, siis hakkame asju hindama teisiti. Ja kui me siin maa peal meelt ei paranda, siis teises ilmas peame ikkagi tunnistama tõe ja jääma kohtupäeva ootama. Kohus meie pattude üle peab toimuma. Kui Jumala veskest läbimine ei toimu nüüd, siis tuleb see sealpool hauda, m:is kahjuks on meie jaoks liiga hilja.

Euroopas kuulen sageli öeldavat: „Jah, neegritel Aafrikas peab see olema nii, kuid meil on teine a:si.“ Kuid Piibel on ju ühine nii mustadele kui valgetele, nii Aafrikale, Euroopale kui ka teistele kontinentidele.

Jumal on valgus ja igaüks, kes käib valguses, saab ise samuti valguseks. Olen sadu kordi näinud, kuidas vastpöörduvate näod säravad ja helendavad, sest nende süda avanes Sellele, kes Ise on valgus.

Jumal süütas meie keskel oma tule ja Issanda Vaim tõi inimesed pimedusest valguse kätte. Kuluks tunde, et jutustada kõigest. Toon järgnevalt vaid mõned eredamad näited.

Üks tütarlaps istus koolist tulles sidrunipuu alla puhkama. Äkki nägi ta oma silmade ees tahvlit, millele tundmatu käsi kirjutas sõnu. Need olid tema pattude nimed. Seda pikka loetelu lugenud, haaras tüdruk maast musta sõetüki ja kellegi poolt maha visatud vana paberi ning kirjutas maha kõik tahvlil olevad sõnad. Siis tahvel kadus. Tüdrukut haaras suur hirm, patutunnetus ja sügav kahetsus. Ta jooksis peatumata mitu kilomeetrit, kuni jõudis meie juurde. „Siin on minu patud“, ütles tal, ulatades meile määrdunud paberitüki. „Isand avas mulle kogu mu elu. Kas minu jaoks on veel andestust?...“ Nõnda tõi ta oma patukahetsuse.

Juhtus, et ka täiesti kirjaoskamatud inimesed elasid läbi midagi samasugust. Üks noor pagan, kes polnud päevagi koolis käinud ja ei osanud lugeda ega kirjutada, töötas kord keskpäeval põllul. Paistis päike ja taevas oli pilvitu. Äkki muutus ilm täiesti pimedaks ja noormees nägi enda ees vagustatud tahvlilt, millele keegi midagi kirjutas. Kirjutis rääkis mehe möödunud elust ja kõigist tehtud pattudest. Kirjaoskamatu noormees oskas kõiki sõnu lugeda. Ja kui viimane sõna oli õetud, hajus pimedus ja päike paistis endistviisi.

Juhtum vapustas noormeest. Ta värises kogu kehast, ega teadnud, mida teha. Lõpuks meenus talle, et lähikonnas elab üks kristlik naine. Ta jooksis sinna ja küsis temalt, kas ta oskab kirjutada. Saanud jaatava vastuse, ütles noormees, et Isand ilmutas talle kogu ta möödunud elu ja patud.

„Ma ei arvanud iialgi, et olen nii õudne patune ja et Jumal on nii püha, et ma ei või Tema palge ees seista. Nüüd ma räägin sulle ära oma patud, palun kirjuta need üles!“

Naine kirjutas üles kõik. mis noormees dikteeris. Pärast seda läks mees teele. Ta pidi läbima 20 või 30 kilomeetrit, et meieni jõuda. Higist läbimärjana jutustas ta meile kõigest läbielatud ja ulatas mulle paberilehe.

„Loe, mis ma olem teinud! Maa peal pole teist nii patust inimest kui mina! Mis minust saab? Kas sa suudad mind aidata? Kas Jumal võib mulle andestada?“

Ja siis me näitasime talle teed risti alla ning tsiteerisime Jumala sõna: „Kui me oma patud tunnistame, on Tema ustav ja õige, nii et ta meile annab patud andeks ja puhastab meid

kõigest ülekohtust“ (1Jh 1:9). Algul ta ei suutnud öeldut mõista, kuid siis palus eestpalvet. Põlvitasime ja kandsime ta koos Issanda jalgade ette. Palvest tõusis noormees hoopis teise inimesena. Ta säras rõõmust.

„Nüüd pean minema oma vanemate, vendade, õdede ja sugulaste juurde, sest lapsepõlvest peale olen olnud väga sõnakuulmatu. Ka töökohal pole ma olnud ustav.“

Noormehe pöördumine oli täielik. Ta korraldas ära kõik suhted lähedastega, sõpradega ja muude inimestega. Nii kohtus too noormees Issandaga ja sõlmis Temaga rahu.

Jumalal on palju võimalusi inimeste südamete vastu rääkimiseks. Sageli teeb Ta seda Sõna vahendusel. Oli juhtum, kus kirjaoskamatute vanemate lapsed, kes oskasid lugeda, said kusagilt Piibli ja lugesid sealt „juhuslikult“ midagi, mille kaudu Jumal nende ja nende vanemate vastu rääkis.

Juhtus ka teisiti. Ükskord tuli meie juurde suulu naine, kes oli nõid. Ta rääkis, et üks hääl oli teda käskinud võtta Piibli ja lugeda mingit kirjakohta. Nõid oli kirjaoskamatu, aga kui ta Piibli näidatud kohast avas, oskas oma suureks üllatuseks teksti lugeda. Ta luges ja uskus Issandasse. Järgnes pattude tunnistamine ja meeleparandus.

Sellelaolisi lugusid oli mitmeid. Kui hääl käskis kellelgi Piiblit lugeda, siis see ka oskas lugeda, aga kui Piibel suleti, siis kadus lugemisoskus.

Ühest kirjaoskamatust mehest tahaksin lähemalt jutustada. Kui suulud haigestuvad, siis nad ei lähe arsti juurde, vaid nõia või imetegija juurde, et teada saada, kes neile selle haiguse või häda kaela saatis.

Ühel tuntud nõial oli 25 aastane poeg Mabango. Poeg oli isale paremaks käeks ja abiliseks nõiakunstis. Kord poeg haigestus. Talle lõi varbasse gangreen, mis tegi kohutavat valu. Isa nõiakunst ei aidanud. Kohale kutsuti naaberriigi Rodeesia nõiad. Rodeesia asub meist rohkem kui 2000 kilomeetri kaugusel. Kuid ka nemad olid võimetud aitama. Nüüd sõitis isa Mosambiiki ja kutsus kohale sealsed kõige tuntumad nõiad. Aga needki ei suutnud midagi teha ja Mabango kannatas edasi hirmsaid piinu.

Parajasti olime meie kutsutud sellesse piirkonda evangeeliumi kuulutama. Üks vastpöördunud kristlane läks nõia poja juurde ja soovitas tal koosolekule tulla. Nad ütlesid: „Kuule, siia meie juurde tulevad Jumala sulased! Mine nende koosolekule ja avalda soovi, et nad sinu tervenemise pärast Issandat paluksid!“ Kuid haige keeldus ja ütles, et nõidumine ja spiritism ei sobi kokku kristlusega. Valud läksid siiski üha suuremaks ja mees lihtsalt oli sunnitud kohale tulema. Ta istus viimasesse ritta ja püüdis jääda märkamatuks. Jutlustajal polnud aimugi, et seal istub tuntud nõia poeg. Ta kuulutas evangeeliumi head sõnumit, aga tema kõne sisu oli nagu spetsiaalselt Mabango jaoks valitud. Too püüdis ennast teiste selja taha varjata ja mõtles: „Kes küll kõigist mu pattudest on jutlustajale rääkinud? Kes võis talle minust jutustada?“

Nõnda saab juhtuda ainult siis, kui Issand oma Vaimu läbi tõeliselt tegutseb. 1.Korintose 14:24, 25 räägib sellest, et kui koosolekule tuleb uskmatu inimene, siis Jumala sõna valgel paljastuvad tema südame saladused, nii et ta langeb põrmu, kummardab Jumala ette ja ütleb: „Tõesti, Jumal on teie keskel!“

Mõistmata toimuvat, arvas Mabango, et kutsuja on jutlustajale käik tema kohta ära rääkinud. Meil Lõuna-Aafrikas nimetatakse seda heaks tunnuseks. Siis inimene kahetseb põrmus ja tuhas.

Just nii läks selgi korral. Pastori kaudu ilmutas Jumal kõik nõia poja patud ja möödunud elu seigad. Pärast koosolekut, kui teised tõusid ja lahkusid, polnud noormees võimaline oma kohalt tõusma. Paremal ja vasakul istujad olid ammu lahkunud, aga tema jäi konutama. Kui pastor noormeest märkas ja lähemale astus, siis hakkas too nutma, hällisedes: „Ma olen patune, olen teel põrgusse! Ilma Kristuseta ma hukkun. Kas Jeesus saab mu patud andeks anda?“

Pärast kui noor pagan murtult oma südame avas ja patud pihtis, puudutas Issand teda. Haige sai momentaalselt terveks. Polnud vaja isegi palvetada tervenemise pärast. Hinge tervendamisega kaasnes ihu tervis. Mõni aeg hiljem nägi too noormees und. Tema pilgu ees avanes taevas ja

sealt laskus alla Piibel. Piibel seisatas tema ees, ja kostis Jumala hääl:

„Mabango, ava Piibel ja loe Õpetussõnad 8:4, 5.“

„Issand, ma ei oska ju lugeda! Ma pole koolis käinud! hüüatas Mabango. Järgnes uus korraldus:

„Kui Minia käsin sind lugeda, siis sa ei pea ütlema, et sa ei oska! Mina olen see, kes on loonud sulle mõistuse ja silmad!“

Pärast seda võttis Mabango Piibli kätte ja kohe kui ta selle avas, oskas ta lugeda: „Teile, mehed, Ma hüüan ja Mu hääl kõlab inimlastele! Õppige, rumalad, mõistlikkust, ja albid, hakake aru saama!“ Lugenud läbi need salmid, sulges ta Piibli ning see kadus jälle taevasse.

Järgmisel ööl unenägu kordus. Taas avanes taevast ja Piibel laskus alla. Sama hääl ütles: „Mabango, võta Piibel ja loe Jesaja 49:15, 16!“ Avanud Piibli, luges noormees: „Kas naine unustab oma lapsukese ega halasta oma ihuvilja peale? Ja kuigi nad unustaksid, siis Mina ei unusta sind mitte! Vaata, Ma olen sind märkinud oma peopesadesse, su müürid on alati Mu silme ees!“ Pärast seda kadus Piibel jälle taevasse.

Kolmandal ööl ta nägi taas Piiblit alla laskumas ja talle öeldi: „Nüüd loe Jeremja 1:4-7!“ Ta luges; „Enne kui Ma sind emaihus valmistasin, tundsin Ma sind, ja enne kui sa emaüasast väljusid, pühitsesin Ma sind: Ma panin sind rahvaile prohvetiks.“ Aga mina ütlesin: „Oh Issand Jehoova! Vaata, ma ei oska rääkida, sest ma olen noor!“ kuid Jehoova ütles mulle: „Ära ütle: ma olen noor, vaid mine kõikjale, kuhu Ma sind läkitan, ja räägi kõike, mida Ma sind käsin!“

Homniku saabudes Mabango ei suutnud enam kannatada. Ta asus teele ja läks otsima Piiblit, tundes suurt janu Jumala sõna lugemise järele.

Piiblit tuli otsid a kaua. Ta rändas ühe onni juurest teise juurde küsides Piiblit, kuni leidis kohaliku jutlusta ja. Ta lootus kasvas ja ta küsis kohe: „Õelge, palun, kas teil on Piiblit?“

„Jah,“ kõlas vastuseks.

„Kas ma võiksin seda laenata?“

„Ei! Milleks sulle Piibel? Sa ei oska ju lugeda, ainult määrid ära,“ kõlas ootamatu vastus. „Pealegi oled sa nõia poeg. Koolis pole sa käinud, ainult isa lambaid ja kitsi oled karjatanud.“

„Jah, see on tõsi, aga lubage mul kasvõi kordki Piibel enda kätte võtta!“

Niisugune käitumine tundus jutlustajale veidrana ja ta kutsus külalise tuppa. Toas pani ta Mabango ette mitu raamatut: „Arva ära, milline neist on Piibel!“ Mabango osutas kohe sõrmega Piiblile ja küsis, kas ta tohib sealt midagi lugeda. Tema enda ja jutlustaja suureks üllatuseks läks lugemine lususalt.

Sellest ajast peale suudab too kirjaoskamatu noormees vabalt lugeda ja kirjutada. Issand oli talle kinkinud kirjaoskuse. Piibel käes, käib ta nüüd läbi kümneid külasid ja innu, viies inimestele Jumala päästesõnumit. Tema läbi on sajad inimesed pöördunud Issanda poole.

Kord viibis Mabango isegi ühes suuremas linnas konverentsil. Sinna kogunesid tuntud jutlustajad ja jumalasulased, Mabango palus kõnelemiseks luba. Silmitsedes teda kahtlevalt, lubati kõnelemiseks 5 minutit. Kui 5 minutit oli läbi, pikendati aega 15 minutini ja siis poole tunnini.

Pärast kõnet, mis oli kestnud rohkem kui tund, ümbritsesid teda hämmastunud jumalamehed: „Noormees, kus te olete Jumala sõna õppinud? Millises piiblikoolis?“ Mabango tõstis üles Piibli – „Selles!“ „Seda me mõistame. Aga millises ülikoolis te saite niisugused teadmised?“

Mabango tõstis jälle Piibli üles: „Mind õpetas Piibel.“ Professoritele jäi see mõistmatuks.

Sellest kunagi kirjaoskamatust nõia pojast sai meie missiooni kaastööline. Ta on riist, kelle kaudu Issand tegutseb suure väega.

Sõbrad, see pole muinasjutt, vaid lugu tegelikkusest. Mu sõnade õigsust võivad kinnitada mitte ainult kristlased, vaid ka täiesti uskmatud inimesed. Issand võib teha meile üle meie palvete ja üle meie mõistmise. Temale on antud kõik meelevald nii taevas kui maa peal. Ta on seesama eile, täna ja igavesti.

Nüüd jutustan, mis edasi sai. Pärast ärkamise puhkemist kujunes nii, eit kui keegi oli pöördunud, siis mõni nädal hiljem ta kutsus meid enda kodukohta. „Milles on asi? Mis teil seal lahti on?“ küsisime meie, ja saime vastuseks: „Kogu meie piirkond on läinud liikvele!“ Kohale jõudes leidsime tavaliselt eest 200-300-400 inimest, kes puude all istusid või koguni otse lahtise taeva all meid ootasid.

„Mis siin on juhtunud?“ küsisime neilt.

„See inimene meie keskel parandas meelt, ja tema elu nähes me tunneme kõik, et peame samuti pöörduma ning sama Jumala vastu võtma. (Nende südamed olid küpsed lõikuseks.)

Ja nõnda haaras Püha Vaim üha uusi piirkondi, nii et nädala jooksul sajad, vahel isegi tuhanded pöördusid Issanda poole. Oli ka juhuseid, mil ühe päeva jooksul pöördunute arv ulatus tuhandeni.

Nüüd suleti tantsuplatsid, õllemüügikohad, jalgpalli- ja tenniseväljakud. Miks? Sellepärast, et inimestel lihtsalt polnud enam aega nende jaoks. Nad läksid evangeeliumi kuulutama. Koguni kirjaoskamatud lapsed kandsid edasi päästesõnumit. Nad muidugi ei tundnud teoloogiat, aga nad tundsid midagi muud. Nad kuulutasid: „Jeesus andis meile patud andeks! Jeesus päästis meid! Tema läbi oleme saanud jumalalasiteks!“ See oli laste poolt viidud elav evangeelium.

Ja kui inimesed tulid hulgi, sadade ja tuhandetena, kui Issand hakkas tegutsema vaimus, hinges ja ihus, siis kordus peaaegu kõik, millest loeme Apostlite tegudes. Suur Jumala vägi dli meie keskel ja see ilmutas end väga mitmel viisil. Oli tervenemisi, imesid, tunnustähti. Toodi palju haigeid ja vigaseid ja asetati otse rohule ning tihti tervendas Issand nad juba enne koosoleku algust.

Mäletan, kuidas tuli üksi pime. Olime tookord kogunenud lahtise taeva all. Koosoleku ajal ta silmad äkki avanesid. Ma ei unusta, kuidas ta pärast ära läks, sirutades ette oma mittevajalikku keppi ja kord.as üha: „Ma rääkisin alati, et Jeesus on valgete Jumal. Aga nüüd ma tean, et Ta on minu Jumal... Minu Jumal!“ Pärast ärkamise algust mustanahalised

enam ei ütle, et Jeesus on valgete Jumal. Nüüd nad ütlevad; „Ta on meie Jumal!“

Nüüd aga tahaksin lõpetad a loo seestunud tüdrukust, kellest ma varem rääkisin. Tookord me palvetasime, kuid olime sunnitud ta siiski ema juurde tagasi viima ja tunnis-tama, et me ei suuda aidata. Vahepeal oli möödunud kuus aastat. Palusin Jumalat, et võiksin temaga uuesti kohtuda, kui ta on veel elus. Ja siis nägin tema ema ühel koosolekul. Vaene ema oli nende aastatega tundmatuseni vananenud. Tundus, et on möödunud oma paarkümmend aastat. Mu süda juubeldas, kui teda uuesti nägin. Ja kas teate, mis juh-tus? Jumal tegi ime – tüdruk sai vabaks ja terveks. Ta ei pi-danud enam mägedes elama. Ka tema leidis Jeesuse. Nii võimas on meie Jumal ja nii elav on evangeelium, mis on meie Jumala suure väe allikas.

Olen jutustanud a pimedast mehest, kes meie usupalve peale terveks ei saanud, mistõttu kogesin vaimset lüüasaa-mist ja kibedat pettumust. Pärast seda, kui Püha Vaim oli meie peale langenud ja tegutsema hakanud, õpetas Issand mulle Jumala usku. Ta ütles mulle: „Erlo, unusta oma nii-nimetatud usk! See on liiga armetu Minu jaoks...“

Ma muidugi tean, mida ütleb Heebrea 11:6, et „ilma usuta on võimatu olla Jumalale meelepärane ja kes Jumala juurde tuleb, peab uskuma, et Ta on olemas ja et Ta annab palga neile, kes Teda otsivad.“ Need Pühakirja sõnad täitusid juba Kristuse ajal. Jeesus küsis igaühelt: „Kas sa usud, et see võib sündida?“ Ja kui abivajaja vastas: „Usun“, siis Ta lisas: „Sulle sündigu su usu järele!“

Et meil peab olema usku, on vastuvaieldamatu fakt. Aga vahe on selles, mida meie nimetame usuks ja mida Pii-bel nimetab usuks. Johannese 5:44 ütleb Jeesus: „Kuidas te võite uskuda, kui te võtate vastu austust üksteiselt ega otsi seda austust, mis tuleb üksnes Jumalalt?“ Siit näeme, kuidas hindab usku Jumal. Ta ütleb otse, et kui ootame ja võtame vastu austust inimestelt, siis me ei saa uskuda Temasse.

Mis on usk? Sellest peaks rääkima eraldi. Et mitte oma teemast liiga kaugele minna, tahan praegu öelda vaid ühte – Jeesus ei öelnud, et me peaksime uskuma oma ususse, vaid

et me usuksime Temasse. Usk on imeline asi. Mida rohkem me end oma usule kontsentreerime, seda väiksemaks see kahaneb, kuni kaob hoopiski. Aga kui vaallame Jeesusele, siis usk kasvab ja mitmekordistub, kuigi me ise seda ehk ei teadvustagi.

Tihti, kui meie misjonis sünnivad suured imed, tulevad inimesed ja küsivad, kas mul oli tol hetkel eriti suur usk. Ja siis ma pean mõlema, kas mul ikka oli sell hetkel usku või ai. „Jah, näib, et oli, sest meil peab ju alati usku olema.“ See vastus neid tavaliselt ei rahulda ja nad küsivad: „Kuidas see siis ikkagi toimus?“

„Ma lihtsalt tulin Issanda juurde, nagu laps isa juurde, palusin Teda selle asja pärast nagu palutakse Isa ja Tema vastas mu palvele.“

Ükskord Issand ütles mulle: „Erlo, jäta ja heida minema oma niinimetatud usk. Mõtle ja püüa saavutada vaid ühte – et sinu suhe Minuga oleks korras.“ Näeme nüüd, mis Issanda silmis on peamine. Tähtis on, eit side Jumalaga oleks pidev ja katkematu ja et meie elus ei oleks midagi niisugust, mis meid Issandast lahutab. Kui see side või suhe on korras, siis võib Tema takistamatult oma Vaimu läbi tegutseda. Aga nüüd pöördume tagasi oma põhiteema juurde.

Paljud paganad, kuuldes Issandast esmakordselt, hülgasid oma senised eluviisid, tulid Tema juurde ja alistusid Temale täielikult. Seejuures ei olnud neti võimalust saada ühekorraga teada kõike oma tulevasesest uuest elust, ja ega nad oleks suutnud kõike vastu võtta. Ka Jeesus ütles oma jüngritele: „Mul oleks teile veel palju ütlemist, aga te ei või nüüd seda kanda“ (Jh 16:12).

Nii need mustanahalised paganad, kes olid Kristuse vastu võtnud, läksid tagasi oma elupaikadesse ja Issand Ise hakkas nende elu juhtima. Paljud neist tulid mõne aja möödudes uuesti meie juurde täpsustama ühte või teist küsimust oma kristlikus elus, millele Issand nende tähelepanu oli juhtinud.

Peale selle oli neegrite keskel väga palju inimesi, kes ei osanud ei lugeda ega kirjutada. Paljudel neist polnud vähimatki ettekujutust Jumala sõnast. Nad polnud sellest

kunagi kuulnudki ja seepärast pidi Issand Ise hakkama nende õpetajaks.

Kord tuli usule elatanud naine, kes oli olnud joodik. Ta läks koju ja juba mõne päeva pärast tuli uuesti meie juurde küsimusega: „Õelge mulle, kui ma olen kristlane ja Jeesus elab minu südames, siis ma enam vist veini juua ei tohi?“

Me imestasime tema küsimuse üle. Naine selgitas: „Kui ma koju tagasi jõudsin, siis läksin vana kombe kohaselt oma sõprade juurde, et nendega koos veini juua. Aga kui ma vaid mõne lonksu olin alla neelanud, hakkasin tundma ennast väga halvasti. Pidin kohe sealt lahkuma. Mind vaevas tugev iiveldus, mis oli nii piinarikas ja kestis nii kaua, et mulle tundus surmatund: käes olevat. Varem polnud minuga kunagi midagi taolist juhtunud.“

Mõne päeva möödudes üritasin uuesti veidi veini võtta ja kõik kordus uuesti. Ma ei talu alkoholi enam üldse. Õelge, kas kristlased ei joo? Kas see on kristliku eluga vastuolus? Ma tunnen, et Jumal on mind tugevasti muutnud. Ta on mulle teise loomuse kinkinud. On palju niisugust, mida ma nüüd enam teha ei või. Kas see on nõnda õige?“

Nagu näete sõbrad, alates patukahetsusest ja pöördumisest sai Kristus nende eluks. Pidime üha uuesti praktiliselt veenduma. Jumala sõna õigsuses, mis ütleb: „Kui keegi on Kristuses, siis ta on uus loodu; vana on möödunud, vaat/a uus on tekkinud“ (2 Ko 5:17).

Oma jutustuse alguses rääkisin, et suulu lapsed on juba emaüast peale ja edaspidi seotud nõiduse ja kurjade vaimude teenimisega ning ohvrite toomine neile on nende igapäevane asi. Üks niisugune suulu sai kristlaseks. Ja siis kutsus lihane vend ta külla. Vahetult enne seda oli kostitaja esivanemate vaimudele ohvri toonud ja nendega vestelnud. Oli toimunud spiritistlik osadus. Kui vastpöördunud kristlane sinna saabus, oli vaimude teenimine lõppenud. Varsti pandi ta, lauda istuma, ette aga toodi ohvriliha. Külaline ei teadnud sellest midagi, ta istus ja sõi. Äkki hakkas kristlase ihu paistetama ja punduma. Isegi silmad sulgusid paistetuses. Kristlane kutsus. kiiresti venna ja küsis, mis lihaga, teda on kostitatud. Kuulnud, et on tegemist ebajumalatele toodud

ohvrilihaga, palus haige end viivitamatult koju toimetada. Seal langes ta põlvili ja palus Issandat talle see patt andeks anda, sest see oli ilma teadmata sündinud. Palve ajal haigusnähud kadusid. Ta mõistis, et ta ei tohi ebajumalatele ohverdada ega ohvriliha süüa.

Nii õpetas Issand neid inimesi ja nii õpetab praegugi. On palju, mida Ta neile õpetab, a nemad kui lambad kuulevad oma Karjase häält. Pärast usklikuks saamist on Kristus neile eluks ja Piibel ainsaks teejuhiks.

Jeesus täidab inimese elu niivõrd, et kogu tema iseloom ja olemus saavad Tema sarnaseks. Naised saavad Jeesuse sarnaseks ja meestest hakkab välja – paistma Kristus. Isegi lapsed peegeldavad Kristuse kuju.

Suulude perekonnaelu kulgeb vastavalt tuntud vanasõnale: „Koera taltsutatakse kepiga,“ ja koeraks on neile tihti naine. Kord üks naisugune suulu naine võttis vastu Kristuse oma ellu ja läks siis koju. Tema mees, kõige hirmsam joomar selles piirkonnas, oli kuri ja julm. Naisel ja lastel tuli tihti magada väljas maisipõllul, sest iga päev peksti neid kepiga. Mees jõi maha kõik teenistuse ja naine pidi üksi toitma ennast ja perekonda. Kodus polnud kunagi rahu, sest naisel polnud jõudu vaikida. Sageli oli majas riid ja kaklus. Too naine parandas nüüd meelt ja pöördus Issanda poole. Mõne päeva päriasi!: mees, olles imestunud naise äkilisest pöördest, küsis: „Kuule naine, mis sinuga on juhtunud?“

„Miks sa seda küsid?“ küsis naine omakorda.

„Sa oled nii muutunud! Sa ei räägi minuga enam nõnda nagu varem. Sa oled sõnakuulelik. Varem pidi alati viimane sõna jääma sulle, nagu oleksid sina majas peremees. Nüüd oled hakanud käituma hoopis teisiti. Sa austad mind nii, et tunnen ennast majas otse kuningana.“

Ja tõepoolest, kui mees oma tavalisel kombel purjus koju tuti, siis naine enam ei küsinud, kust ta tuleb ja kus ta nii kaua oli. Selle asemel tõi ta mehele kausi sooja veega jalgade pesemiseks, valmistas voodi ning rääkis sõbralikult ja rahulikult. Seda jälgides mees vangutas vaid hämmastunult pead, küsides: „Ütle mulle, kas sa tõesti said kristlaseks? Võltsid ehk vastu valgete Jumala?“

Peab ütlema, et suulud, saades kristlaseks, ei kiirusta sellest teistele rääkima. Kristlaseks saamine tähendab neile surmaohtu. Kui laps ütleb vanematele, et ta sai kristlaseks, siis ta aetakse kodunt välja. Meil on misjonis palju lapsi, isegi väikesi, kes on kodunt ja perekonnast välja visatud. Neid, kes saavad kristlaseks, nimetavad suulud reeturiks. Arvatakse, et kui neeger võtab vastu valgete usu, siis ta hülgab oma religiooni ja hakkab valgete poolehoidjaks.

Seepärast too naine ei vastanudki oma joomarist mehe küsimuste peale. Mees oleks võinud ta selle eest tappa. Kuid mees käis järelejätmatus peale, kuni naine pidi tõde tunnistama. Jah, ta käis Mapumulos ja võttis vastu nende Jumala.

Mees ütles nüüd naisele: „Kui valgete Jumal suutis sinuga teha seda, mida mina kepiga ei suutnud, siis peab Temas midagi olema! Ma tahaksin ka Mapumulosse minna!“ Järgmisel päeval ta tuligi koosolekule ja sealsamas kahetses pattu.

Meil Lõuna-Aafrikas oli üks tuntud lõvitaltsutaja, kes tunnistas kord avameelselt, et ta on võimeline taltsutama iga lõvi, ka kõige metsikumad, kuid mitte oma naist. Nõnda on see siis mõne mehe jaoks tõeline ime, kui Issand oma tegevusega tema naise elu kuni juurteni muudab. Seejuures pole naisel vaja eriti palju rääkida. Kui mees näeb imelist muudatust naise elus, siis on ta ilma sõnadeta võidetud usule. Kallid naised, pidage meeles, et mehe südamel on teatud omapära: tal tekib alati tõrge, kui naine hakkab midagi õpetama või jutlustama. Ta ei suuda seda vastu võtta. Isegi kui naise jutt on õige, jääb vastuseis püsima. Selline on juba mehe süda. Seda teades lubas Jeesus teile, naised, appi tulla, kui te vaid oma meestele kuuletute ja alistute. Nimelt on naine võimeline oma käitumisega üsna kiiresti võitma oma mehe südame Issandale. Selles veendusime kohe pärast ärkamise algust ja sealtpeale pole meeste toomine meeleparandusele enam mingi probleem. Nad tulid üksteise järel.

Isegi lapsed, kes võtsid vastu Jeesuse, ei rääkinud toimumust kodus ühtki sõna, aga nende käitumine ja elu oli muutunud nõnda, et vanemad juba varsti hakkasid küsima, mis nendega on juhtunud. Varem pidi neile ikka 2 või 3

korda ütlema, et nüüd on vaja magama minna või koduseid töid teha; pesta nõusid, koristada tuba. Ja alati oli tulnud kuulata vastuvaidlemist: „Miks just mina pean seda tegema?!...“ Nüüd lapsed hakkasid ise kõike tegema, ootamata ära vanemate korraldust. Koju tulles leidsid isa ja ema, et kõik on koristatud, pestud ja puhas. Üllatunult pärisid nad nüüd lastelt, kes neid selleks on õpetanud. Niiviisi – õppisid vanemad tundma Issandat ja võtsid Ta vastu oma laste kaudu. Ja see tuli levis ja põles Kristuse elu kaudu, mis paistis nendest, kes olid Ta vastu võtnud.

Usklikuks saanud lapsed läksid kooli ja ärkamisetuli puhkes sealgi, haarates mitte ainult kaasõpilasi, vaid ka õpetajaid. Ühest niisugusest juhtumist tahangi nüüd jutustada.

Varsti pärast ärkamise algust tulid minu juurde mõned lapsevanemad, kes praegu on meie misjoni parimad kaas-töölised, ja ütlesid, et tahavad oma lapsed koolist ära võtta. Küsisin üllatunult, miks nad seda teevad. Vanemad vastasid, et kui nad seda ei tee, siis ei või nad enam Jumala sõna kuulutada. Hämmastusin veel enam ja küsisin taas põhjust.

Nad ütlesid: „Piibel ütleb, et kes ei suuda oma maja valitseda, pole võimeline ka kogudust juhatama. Me saime teada, et meie lapsed koolis on halvasti täitnud koduseid ülesandeid, olnud pahad kaasõpilaste vastu ja isegi sõnakuulmatud õpetajaile. Nüüd võtsime vastu otsuse, et kas meie lapsed parandavad meelt või peame me ise Jumala sõna kuulutamisest loobuma.“

„Tohoh, mis nüüd edasi saab,“ mõtlesin endamisi. Vanemad rääkisid edasi: „Me palvetasime selle asja pärast ja otsustasime et võtame lapsed koolist ära. Me ei taha Issanda poolt antud raha kulutada laste õpetamise peale. Las jäävad parem õpetamata, kui et neist saavad targad saatana sigitised!“

Seda kuuldes olin suures segaduses. Kartsin, et niisugune asjade käsitlemine võib ärkamisele lõpu teha. Aga vanemad jäid oma otsuse juurde; nad ei lubanud lapsi enam kooli minna. Neile selgitati asja nii: „Lapsed, meie oleme evangeeliumi kuulutajad, me räägime inimestele Issandast Jeesusest. Aga Piibel õpetab, et kui koguduse töötegija pole

suuteline hoidma oma lapsi kuulekuses, siis ta ei suuda ka kogudust juhatada. Kuna teie olete sõnakuulmatud, ei ole koolis valguseks. ega soolaksi siis te seote kinni meie käed, jalad ja suu. Nii ei tohi see kesta! Seepärast me teid enam kooli ei pane, sest te teenite saatanat!“. Nii jäid lapsed kooli saatmata.

Möödus nädal, siis teine. Nad tõid lapsed meie misjonisse ja palusid, et Issand neid selles asja aitaks. Mõne aja pärast hakkasid lapsed üksteise järel pattu kahetsema. Paljud olid siis vaid 7-8 aastat vanad, kuid oli ka 12-13 aastaseid. Issand saatis nende lapsesüdameisse sügava patutunnetuse ja-kahetsuse. Nad palusid andeks omastelt ja lähedastelt, ja tulid siis minu juurde ning puhastasid südamed pihtimisega.

Seejärel küsisid lapsed vanematelt luba minna kooli, et paluda andeks ka õpetajatelt ja kaasõpilastelt. Vanemad olid nõus, samal ajal hoiatades, et nad ootavad neilt ka meelega-
randuse vilja. Lapsed lubasid elada nüüd Issandale nii koolis kui mujal.

Vanemad tulid minu juurde ja palusid autot kooli sõitmiseks. Nad küsisid, mida öelda kooli juhatajale pärast kõike sündinut. Nad olid ju lapsed koolist ära võtnud ilma mingi selgituseta.

„See n te.re asi; sõbrad,“ vastasin neile, „ega mina käskinud teil lapsi koolist ära võtta. See oli teie endi sõna ja otsus. Tookord te ütlesite, et Issand andis selguse. Kui nii, siis võib Issand Ise ilmutada, kuidas edasi toimida, Mina ei oska teile mingit nõu anda.“ (Me teeme alati nõnda, sest pole meie asi Püha Vaimu ja Jumala eest otsuseid langetada. Jumal peab olema esimene ja viimane. Kui mõni hing tuleb meie juurde nõu küsima, siis küsime temalt omakorda: „Aga mida Issand sulle selle peale ütleb?“)

Vanemad said auto ning suundusid kartuse ja värisemisega koolimajja. Nende hirm oli osalt seletatav ka sellega, et kooli juhataja ei tahtnud evangeeliumist midagi kuulda ja oli kristluse koolis ära keelanud.

Jõudnud koolima ja juurde, vanemad palvetasid enne autost väljumist. Nad palusid, et Issand oleks nendega ja käiks teed valmistades nende eel. Pärast palvet, avanud silmad,

jäid nad ehmatusest kangeks. Auto ees seisis koolijuhataja. Vanemate jahmatus kasvas veelgi, kui juhataja hakkas murduva häälega rääkima: „Armsad inimesed, ma tunnen ennast teie ees otsekui kurjategijana, mu südametunnistus pole puhas. Palun, andke mulle andeks!“

Vapustatud vanemad ei teadnud, mida öelda. Kõik läks vastupidi ootusele. Nemad ju olid teinud vea, võttes lapsed ilma mingi selgituseeta koolist ära. Nemad ju olid sõitnud siia, et koolijuhatajalt andeks paluda. Aga enne kui nad jõudsid midagi öelda, oli hoopis juhataja ja nendelt andestust palunud.

Lõpuks läksid nadi kõik koos tema kabinetti. Istunud oma laua taha, ütles juhataja uuesti: „Mul on niisugugne tunne, et olen suuresti süüdi teie ees...“

„Ei, meie oleme süüdi teie ees! Meie tegime pattu, käitusime halvasti, võttes lapsed ilma põhjust selgitamata koolist ära. Aga nüüd tahame teile öelda ka põhjuse. Me oleme Jumala sõna, evangeeliumi kuulutajad, aga Piibel räägib, et kui me oleme koguduse töötajad ja ei oska oma maja üle valitseda, siis me ei ole teenimistööks kõlblikud. Me saime kuulda, et meie lapsed on olnud õppetöös laisad ja sõnakuulmatud, mõned on isegi suitsetanud ja kakelnud. Siis otsustasime, et nõnda ei või asi jätkuda. Kas meie lapsed pöörduvad ja parandavad meelt või peame meie Jumala sõna kuulutamise lõpetama. Meil polnud muud väljapääsu kui lapsed koju jätta. Las nad parem jäävad hariduseta, kui saavad hariduse ja hakkavad saatana sulasteks!“

Nende sõnade juures kukkus sullepea juhataja sõrmede vahelt. Ta ütles: „Armsad! Lubage mul kokku kutsuda kõik lastevanemad, et nemadki kuuleksid kõike seda, mida te praegu mulle rääkisite! Kui palju võiks muutuda kogu meie õppesüsteem ja töö lastega, kui kõik vanemad mõistaksid asja sel tasemel, mille teie olete saavutanud. Ma ütlen teile: nüüdsest peale ma avan selle kooli ukse evangeeliumi kuulutamisele! Võite tulla siia igal ajal, kui Jumal selleks märku annab. Tere tulemast meie juurde! Me jätame siis tunnid ära ja korraldame jumalateenistuse. Meie ukse on teile alati avatud. Te võite siin kuulutada Jumala sõna, millal vaid soovite!“

Vanemate küsimusele, as nad võivad nüüd oma lapsed kooli tagasi saata, vastas direktor rõõmsa nõusolekuga.

Esmaspäeva hommikul tulid kõik lapsed väikestest suuremateni kooli ja läksid esimesse järjekorras juhata ja juurde, et temalt andeiks paluda. Seejärel nad palusid võimalust kõigi õpilaste poole pöördumiseks. Juhataja kutsus kokku kõik 600-700 kasvandikku ning kristlaste lapsed tõusid ja hakkasid paluma andestus, et nad olid elanud halba elu ja olnud ebaustavad Issandale Jeesusele.

Sellal kui lapsed oma ebaõiget elu hukka mõistes teistelt lastelt andeks palusid ja neile Issandat tunnistasid, hakkasid kõik õpetajad üksteise järel nuuksuma ja siis valjusti nutma. Nende järel hakkasid nutma ka õpilased.

Nõnda külastas Püha Vaim seda kooli. Sajad hinged pöördusid Issanda poole, puhastades ja korrastades oma elu. Kolme nädala jooksul see Jumala poolt süüdatud tuli tungis läbi koolide ja teiste õppeasutuste kuni suulude vabariigi ülikoolini välja. Tuhanded lapsed ja noored said haaraud Jumala sõnast ja Tema Vaimust.

Issand saavutas võidu! Ja millest sai asi alguse? „Ebaõigest“ käitumisest! Niisugune on meie Issand! Sageli tuleb Ta siis, kui me seda ei oota, ja hakkab tegutsema vastupidiselt meie oletustele.

Kallid sõbrad! Kui te kordki elate üle vaimuliku ärkamise, siis, ma arvan, ei lepi te enam millegi vähemaga. Ja kui te lepite vähiemaga, siis sellepärast, et te pole veel kunagi ärkamise rõõmu maitseanud.

Kui te kogete Jumalat Tema aus, suuruseis ja väes, siis te saate elavaks ja hakkate paluma Issandat, et Ta aitaks teil elada nõnda, et miski ei saa takistuseks teie ja Tema vahel.

7. Ärkamise vaenlased

Kui me palvetame ärkamise pärast, siis me ei tohi unustada, mis sellega möödapääsmatult kaasneb. Vaimulik ärkamine on midagi, mida saatana eriliselt vihkab.

Tõelist vaimulikku ärkamist võib iseloomustada kui Püha. Vaimu tegevust ustavate ja andunud Jumala teenijate läbi, kes Tema väega varustatult misjonitööle lähevad. Kui need Jumala poolt läkitatud inimesed saatana riiki tungivad; siis too muidugi rahulikuks peatvaatajaks ei jää. Saatana teeb. kõik, et Jumala tööd segada ja takistada. Selleks kasutab ta oma tööriistu. Neid leidub küllaga ilmalike inimeste seas ja isegi nende seas, kes end kristlaseks nimetavad.

Toon mõned näited meie kogemustest enne ärkamise algust ja selle jätkumisel.

Ennekõike püüdis saatana ärkamise algust seada. Tollal, kui me iga päev kokku kogunesime Issanda palet otsima ja oma elu korrastasime, kutsuti mind ootamatult linnapea juurde. Läksin kohale ja nägin seal ka veel kohtunikku. Pärast tervitust paluti mul istet võtta ja küsiti, kus ma koosolekuid läbi viin. Vastasin, et vanas kuuris. kus varem oli lehmalaud. Nüüd huvitas neid, kus see laut täpselt asub.

Selgitades mulle väljakutse põhjust, ütles linnapea; et mõned kohalikud elanikud olid minu peale kaebuse esitanud lähedalasuvasse linna, Pietermaritzburgi. Nad ei soovinud, et ma neile evangeeliumi kuulutan, vaid hoopis, et ma asulast lahkuksin.

Peab ütlema, et Lõuna-Aafrikas on evangeeliumi kuulutamine vaba. Aga kui mõne neegrisuguharu juht või kuningas teatab, et ta ei taha kristlusega tegemist teha, siis meie valge valitsus võtab seda arvesse, sest. ei taheta mustanahalise elanikkonna õigusi kitsendada.

Peale selle on veel mõnede kirikute huvid valitsuse kaitse all. Ais on selles, et kui esimesed misjonärid möödunud sajandil Lõuna-Aafrikasse tulid, siis anti neile nende täielikuks omandiks suured maavaldused koos farmidega. Nad elasid mustanahaliste paganate keskel, ja kui mõni suulu sai kristlaseks, aeti ta kodunt minema. Niisugustel inimestel

polnud enam kohta oma hõimukaaslaste juures ja seeparast anti, neile peavari valgete misjonäride suurtes farmides. Nii tekkisid suured maavaldused, kus tuhanded hektarid hakkasid kuuluma sinna moodustatud kirikukogudustele. Need valitsevad nüüd täielikult elu üle oma territooriumil paiknevates külates. Nende õigusi ja volitusi kaitseb riik. ja valitsus. Ühe niisuguse kirikuga tuligi mul nüüd tegemist teha. Nad keelasid mul asuda ja evangeeliumi kuulutada nende valdustes, sest ma ei kuulunud nende organisatsiooni. Oma kaebuses nad kirjutasid, et nad ei soovi, et mina nende „lambaid“ ära viin. Juttu Oli muidugi vaimulikest lammastest.

Vaatamata sellele, et mul oli ametlik misjonitöö Juba Lõuna-Aafrika valitsuselt ja ma võisin kuulutada igal pool, kus vaid soovisin, antud juhul siiski kohalikud kirikujuhid võisid mulle luba anda või mitte. Mõistsin keeruliseks muutunud olukorda ja palvetasin südames issanda poole: Usaldasid kõik Tema kätte, sest tunnetasin, et ma ei või veel Mapumulost lahkuda.

Siis käskisid kohtunik ja linnapea tuua neil piirkonna kaardi. Nad uurisid seda hoolega. Leiti, et vaidlusalune piir läbib just seda kuuri selle põhjapoolses küljes. Selgus, et 1/8 lauta – põhjapoolne osa, asub vabal territooriumil ja 7/8 kuulub keelatud tsoonile. Nüüd linnapea küsis minult, millises kuuri osas ma kõnelemise ajal asun. Vastasin, et. jutluse ajal ma seisan lauast vasakul, mis asub lauda vasakpoolse külje nurgas. Võrrelnud minu seletusi kaardiga, hüüatas kohtunik üllatunult. Selgus, et kõnelemise ajal ma olen alati seisnud vabal territooriumil, sellal kui kogudus on istunud keelatud alal. Asi lõppes sellega, et mul lubati edasi töötada. Jumal oli imeliselt selle küsimuse lahendanud.

Ja varsti algas ka ärkamine.

Nagu näete, õnnestus saatanal midagi ära teha, nii et kõik rippus juuksekarva otsas. Aga kui me alandlikult Issanda ees käime, Teda austame, siis tänu Temale, saatana ettevõtmised kukuvad läbi, sest Jumalale pole miski võimatu.

Ärkamise algusest oli möödunud kõigest mõni päev, kui tuli uus keeld. Nüüd põhjustas selle üks võimu esindaja, kes kristlusest midagi kuulda ei tahtnud. Ta keelas meil

koosolekud ära väitega, et koht, kus me koguneme, ei kuulu mitte kirikule, vaid tööstusele. Mõtlesin tookord, et see saab ärkamise lõpuks, kuid Püha Vaimu ja elava Jumala sõna ei saa keegi kinni siduda.

Pärast koosolekute keelustamist olime sunnitud seal lõpetama, kuid Issanda poolt süüdatud tuli põles edasi, Jumal käis meie eel, jätkates inimhingede: toomist ning purustades meie ette kerkinud tõkkeid. Mees, kes meie tööle vahele segas, oli uskmatu, Tal oli perekonnas ainult üks seitsmeaastane poeg. Varsti pärast meie vastu väljaastumist viidi ta uuele ametikohale pealinnas Pretorias. Seal juhtus neil õnnetus. Kui poeg õue minnes maja uksest väljus, ilmus kusagilt suur koer, kes poissi rebis nõnda, et poiss suri. Selline oli Jumala kohus mehe üle, kes püüdis Tema tööd takistada. Hiljem jutustati, et pärast õnnetust hakanud too mees kirikus käima.

Teisel mehel, kes tegutses koos esimesega ja samuti meie vastu välja astus, olid terved normaalsed lapsed. Aga varsti pärast seda, kui ta ärkamise teele ette astus, sündis neile kolmas laps, kes ei olnud võimeline elama ega surema, vaid vaeviles kohutavalt.

Kui saatanal ei õnnestunud ärkamist väljast poolt segada, siis ta otsis koguduse seast sobivaid inimesi ja hakkas neid kasutama. Seal oli perekond, kus oli neli tütart. See perekond protestis igapäevase kahekordse kooskäimise vastu, leides, et Issanda vastuvõtmisest ja tavalisest koosolekutel käimisest on küllalt, sest kodus on ka töid ja kohustusi, mis nõuavad aega. Varsti pärast meie vastu väljaastumist langesid selle perekonna tütreid hoorusesse ja varsti töid kõik ilmale vallaslapsed.

Oli veel üks perekond, kes ka kuulus meie kogudusse. See hakkas meie tööd kritiseerima, nimetades meid äärmuslikeks ja fanaatilisteks. Nemad soovisid rahulikult ja mugavalt usuteed käia, püüdes ka teisi selles veenda. Tagajärjeks oli, et kõik selle perekonna pojad sattusid vangi. Pärast tuli poiste ema ja palus, et ma tema poegi seal külastaksin.

Võiks tuua veel palju näiteid, kuidas Issand vastaste üle kohut mõistis. Nägime ühet poolt Jumala armastust ja ustavust ning teiselt poolt Tema kohut ja karistusi, mis kinnitasid tõde, et Jumal ei anna ennast teotada. Vaatamata sellele, et me

korduvalt nägime ja veendusime, et Jumal on meiega, oli mul raske taluda kuulutamiskeeldu. Ma palusin selle asja pärast tuliselt Jumalat ja ühel päeval, kui ma sealt jälle autoga mööda sõitsin, tulid mu südamesse töötussõnad: „Selle rahva ja need maad Ma annan sulle pärandiks.“ Hüüdsin vapustatult: „Oo Issand, see on ju võimatu! Mulle on sinna minek kohtuga keelatud!“ Kuid Jumala poolt öeldud sõna täitub.

Me muidugi jätkasime palvetamist, tehes seda varjatud:.. Ja siis tuli ühel päeval meile naine; kes töötas linnapea juures, ja soovis eestpalvet. Ta oli seestunud. Mõtlesin, et naise palve võib ju olla siiras, aga see võib olla ka meile seatud lõksuks. Ütlesin talle: „Ma ei või paluda, tahan olla kuulekas valitsusele. Piibel käsib kuuletuda seadusele ja valitsusele. Saatsin naise linnapea juurde tagasi, et ta räägiks, miks ma tema eest ei palvetanud.

Mõne aja pärast kutsuti mind linnavalitsusse. Kui kohale jõudsin, küsis linnapea, miks ma ei nõustunud palvetama naise eest, kes tema juures töötab. Vastasin, et ma ei või seda teha, kuna mulle on palvetamine ära keelatud. „Keegi ei saa sind keelata inimese eest palvetamast,“ kinnitas linnapea. „Jah. aga ma ei palveta inimeste eest üksinda, vaid koos kaastöölisega. Mõnikord nad laulavad palve ajal.“ Linnapea vaikis ja mõtles üsna kaua, kuni lõpuks ütles: „Hästi, sa võid seda teha!“

Oo kui rõõmsad me nüüd olime! Võisime jälle koguneda! Võisime laulda ja inimeste eest palvetada!

Naisel, kes töötas linnavalitsuses, oli sees leegion. kurje vaime. Nood ütlesid, et ilma verd valamata nad välja ei lähe. Ja tõepoolset seestunu oksendas mitmeid. tunde verd, enne kui demonid temast välja läksid.

Varsti pärast seda juhtumit olime just südaööl kogunenud minu magamistuppa ja !palvetasime tuliselt. Elasin siis Mapumulas oma venna suures majas. Selles majas oli palju tube ja ükski kõrvaline isik ei teadnud, millises toas me parajasti viibisime. Äkki katkestas meie palvuse vali koputus aknale. Tõusin põlvitamast ja läksin akna juurde. Nägin seal seismas kahte neegrit... Nad olid tulnud umbes kümne kilomeetri kauguselt. Keegi oli seal surnud ja mehed tulid mind kutsuma surnut matma. Ma ei tundnud surnut, aga tema viimane soov

oli olnud, et mina tema haua matusekõne peaksin. Ilma Issandalt küsimata vastasin kohe ehavalt, sest koht, kust need mehed olid tulnud, oli minu jaoks suletud piirkond. (Tõepoolest, meie keel on süüdatud põrgust ning sageli räägib liiga palju ja tegutseb kiiremini tervest mõistusest.)

Aga siis tuli mulle sisemine tunnetus, et Issandal on midagi teoksil. Käskisin meestel oodata, kuni ma asja kohta selgus palun. Palvetasin ja sain juhtimise jätta mehed öömajale, aga hommikul minna koos nendega linnapea juurde ning teatada talle surnu viimane soov.

Sealt peale polnud edasine enam minu, vaid linnapea probleem. Linnapea teadis hästi, et surnu viimane soov tuleb täita, vastasel juhul tõuseb lärm, mis võib lõppeda mässuga.

Linnapea kuulas saadikud ära ja saatis need ametnike juurde, kes selle valdkonna eest vastutasid. Mida viimase pidid tegema? Loomulikult tuli neil surnu viimast soovi austada. Neegrid on veendunud, et kes surnu viimast tahet ei täida, saab karmilt karistada surnu vaim hakkab neid jälitama ning piinama. Niisugune arusaam ja usk on mustadel paganatel.

Olles väljapääsmatus olukorras, pidid kohalikud võimumehed kirjutama linnapeale, et ta annaks mulle loa sinna piirkonda minekuks. Nii anti mulle matusetalituse läbiviimise luba, mis oli kehtiv kaks tundi. Seejärel tuli viivitamata lahkuda.

Hoidsin käes paberit, mis esmakordselt lubas mul keelatud piirkonda sõita. See oli ime! Meie südamed täitusid niisuguse rõõmuga, et olime valmis kasvõi lendama.

Kui me matusteks kohale jõudsime, leidsime eest sadu inimesi. Milline imeline võimatus evangeeliumi kuulutamiseks! Tundsin, nagu oleks need mitte matused, vaid pulmad. Meil polnud mingit põhjust kurvastamiseks, sest imeline on seista võidu maal.

Mõne päeva pärast tulid mu juurde uued saadikud. Palve oli sama – tulla teist surnut mulda sängitama, kelle viimaseks sooviks oli samuti, et mina teda mataksin. Loa taotlemine läks tuntud irada mööda. Sain uue paberi. Teine matusetalitus kujunes avalikuks jumalateenistuseks.

Kolmaski matusetalitus ei lasknud ennast kaua oodata. Avanes järjekordne võimalus keelatud piirkonda külastada. Oleme ju Selle teenrid, Kelle käes on põrgu ja surma võtmed! Oma nime auks kasutas Jumal kunagi vaaraod. Nii on ka tänapäeval. Jumal kasutab oma suure ja püha nime au ja kuulsuse esiletoomiseks kalke ja kõvu südameid.

Mõne nädala jooksul tuli meil keelatud territooriumil läbi viia kümmekond matusetalitust. Seejuures oli kõigi nende surnute viimane soov, et just mina neid mataksin. Lõpuks linnapea ei pidanud enam vastu. Ta ütles nende maade valdajatele: „Kuidas teid mõista? Ühelt poolt te keelate sellel mehel endi juurde tulla, aga teiselt poolt peaaegu iga viie minuti tagant annate talle loa seda teha!“

Nende nädalatega, mil toimusid matusetalitused, said tuhanded inimesed Püha Vaimu poolt haaratud. Jumal kasutas ühtede surma teiste äratamiseks uuele elule Kristuses. Nii avas Jumal meile keelatud piirkonnas ukSED – evangeeliumile ja need on lahti tänaseni. Valitsejad, kes meile varem vasta seisis, said hiljem sõpradeks ja hakkasid meid sageli külla kutsuma.

Pärast matusejumalateenistusi ütles rahvas: „See on evangeelium, mida me kuulda soovime, ja need on inimesed, kes peavad seda meile kuulutama!“.

See kogemus ei jäänud meil ainsaks. Kui Jumal kusagil tööd alustab, alustab tegevust ka saatana. Ärkamine, millest kõik ainult head räägivad, ei saa olla Pühalt Vaimult tulnud ärkamine. Miks? Sellepärast et kui saatana ori rahulik, siis on see tunnus, et riik on tema käes ja tema on seal isand. Aga kui ta raevutseb, siis on selge, et ta on kaotusseisus. Sellisel juhul teeb ta suuri jõupingutusi Jumala töö segamiseks. Ta leiab tööriistu, keda kasutada, ja tihti on nendeks jumalalapsed ise. Nii oli Jeesuse ajal ja on ka tänapäeval. Meie päevil on sõna „variser“ muutunud halvustavaks ja solvavaks. Jeesuse ajal olid variserid inimesed, kes seisis Jumala teenimises kõrgemal astmel. Variser paastus kaks korda nädalas; ohverdas ühe kümnendiku oma tuludest, palvetas palju ja täitis seda, mida teised sageli täitmata jätsid. Need olid inimesed, kes neli sajandit olid tuliselt ja tõsiselt palunud, et Jumal läkitaks neile

Messia. Ja lõpuks, kui palve oli kuulnudja Messias tulnud, siis nad ei võtnud Teda vastu vaid naelutasid ristile.

Variserid needsid Kristuse ära, sest Ta ei tulnud nõnda, nagu nemad olid mõtelnud ja ette kujutanud. Nende nelja sajandi jooksul, mil nad töötuse täitumist ootasid, olid neil välja kujunenud õpetused ja kujutlused Tema saabumisest maa peale. Nad olid loonud endale pildi Messiasst kui saabuvast kuningast, kes istub oma troonile Õlimäel. Nad otsisid ja leidsid Piiblist kirjakohti, mis näisid nende kujutlusi kinnitavat.

Ja kui Jeesus tuli, polnud Tema tulek neile vastuvõetav. „Kas Naatsaretist võib tulla midagi head? Me teame ju, kust Ta on, aga Kiri ütleb, et Messia tulek on ootamatu... Kuidas Ta julgeb kinnitada, et on tulnud taevast? Me tunneme ju tema isa ja ema, vendi ja õdesid!...“

Tänapäeval meie võib-olla naerame selle üle. Aga tahan siiski öelda, et on ohtlik teada ainult pooli asju ja poolikut tõde.

Niisiis, nendest kõige jumalakartlikumatest ja vaimulikumatest inimestest said Kristuse suurimad vastased, sest Tema tulek, ei sobinud kokku nende. arvamuste ja kujutlustega. Sel põhjusel ei tulnud nad ka ärkamisele. Neist said ärkamise vastased.

Palju aastasadu on möödunud, kuid variseride näide jääb meile õppetunniks. Kui Jeesuse ajal võis juhtuda, et kõige tulisematest palvetajatest said Tema vastased, siis võib see sündida ka tänapäeval. Ärkamise pärast palvetajad võivad saada selle vastasteks. Jeesus ju ütles, et värsket veini ei või valada vanadesse nahklähkritesse, sest siis võib tekkida kahelikordne kahju: lähkrid rebenevad ja vein voolab maha.

Järelikult selleks, et Issand võiks oma värsket veini meisse valada, on hädavajalik vanad nahklähkrid uuendada. Või teisiti öeldes: kui tahame, et Issand meie vaimu elustaks ja meie elus tegutsema hakkaks, peame olema valmis hülgama kõik, mis kuulub meile, meie kujutlused, mõtted ja teed, ning vastu võtma Issanda mõtted ja teed.

Ärkamise tulek pole võimalik seni, kuni me endast lahti ütleme ja alistume, et anda Jumalale võimalus tegutseda nii, nagu Tema soovib. Tema on ju meie Isand ja Isandal on see

õigus. Kui me Temaga ei nõustu, siis me ärkamist ei näe, vaid saame Jumala vaenlasteks.

Tunnen meest, kes mõni aasta tagasi ütles, et ärkamise pärast palvetades me peaksime oma südames valvel olema, et meist ei saaks vaenlasi, kui Ta tuleb. Ja kuigi ta nõnda ütles, tuli ikka välja teisiti. Temast sai ärkamise vastaste peamees, kuna Jumal kasutas inimesi, kellest ta seda ei oodanud, ja kuna ärkamine algas sealt, kust tema ei oodanud. Niisugused juhtumid pole erandid.

Hulk aastaid tagasi elas Lõuna-Aafrikas Healootuse neemel jumalamees Andrew Murray, kes oli pastoriks seal ses luterlikus kirikus. Jumal saatis sinna ärkamise. See juhtus palvekoosoleku ajal, kui palvetati ärkamise pärast. Nende keskel oli üks tähelepandamatu, segavereline tüdruk, kes tavalisel t tagaridades istus. Üldise palve ajal see tüdruk küsis luba palvetada eraldi. Saanud loa, hakkas ta hüüdma taeva poole ja juhtus midagi ootamatut Issand kuulis teda ja Jumala Vaim langes ning hakkas tegutsema.

Kes võis oletada, et kõik just nii läheb? Ühed hakkasid nutma ja teised tuliselt palvetama, kolmandad pattu kahetsema. Andrew Murray, nähes toimuvat, tahtis kõik peatada. Ta seisis toimuvale vastu, arvates, et siin on midagi väära; et kõik peab olema teisiti. Koguduse pastorina, kes ise oli palvetanud ärkamise pärast, tõusis ta selle vastu, arvates, et see ei saa olla Issandalt. Aga siis rääkis Issand temaga ja käskis tal mitte kustutada Püha Vaimu. Alles nüüd mõistis jumalasulane oma eksitust ja parandas meelt. Ning Issand tegi temast oma tööriista.

Nii võime palvetada millegi saabumise pärast, aga kui see ei saabu meie ettekujutuste kohaselt, siis oleme võimelised saama vastaseks.

Midagi taolist tuli meil läbi elada ka Lõuna-Aafrikas. Kui aastavahetusel 1966/67 ärkamine algas, ütlesin juubeldades: „Oo milline võit! Kogu kristlaskönd hakkab nüüd koos meiega rõõmutsema ja triumfeerima selle pimeduse valitsuse läbimurdmise puhul!“ Ja milline oli mu pettumus, kui tuli hoopis vihane vastuseis kohaliku variserliku ametliku kristlaskonna poolt!

Kümne aasta jooksul olid kõigi kristlike kirikute ukсед meile suletud ja see kestis seni, kuni nad veendusid, et niisugust vilja võib kanda ainult tõeline vaimulik ärkamine.

Ja veel. Kui vaadata kiriku ajalugu, siis võib näha, et inkvisitsiooni ei teosta uskmata, vaid usklikud, kes peavad end õilsateks tõe eest võitlejateks. Ja mis toimus reformatsiooni päevil? Katoliku kirik hülgas otsustavalt uue õpetuse. Vereojad voolasid Euroopas! Martin Luther kuulutati kurjategijaks ja lindpriiks, nii et igaüks võis teda ilma kohut kartmata tappa. Oh et iga luterlik pastor ja jutlusta ja sagedamini seda meelde tuletaks!

John Wesley ajal seisis anglikaani kirik samuti tõelisele kristlikule õpetusele vastu. Wesley'lt võeti ära kantsli kasutamise õigus. Ta läks siis oma isa hauale ja ütles: „Siit te ei või mind ära ajada! Siia on maetud minu isa ja siin ma võin kuulutada!“

Jah, sõbrad! Läheb midagi maksma, et olla tõeline kristlane ja ustavalt Jeesust järgida! Kui inimesest halba räägitakse, kui teda jälitatakse, kui kogu jõust püütakse tühjaks teha seda, mida ta räägib, siis on see sageli heaks tundemärgiks (Mt. 5:12). Kas võite nimetada kasvõi ühegi prohveti, ühe tõelise jumalamehe, kellest kõik oleksid rääkinud head? Isegi meie Issanda ja Õpetaja kohta öeldi, et Temal on kuri vaim, et Ta teeb imesid Peltsebuli abil. Ja Ta ise ütles: „Kui nad pereisandat on hüüdnud Peltsebuliks, kui palju enam tema peret.“ Ja teises kohas: „Olge rõõmsad ja ilutsege, sest teie palk on suur taevas!“ (Mt. 5:12; 10:25).

Elu näitab, et kui kristlane oma kristlusest tõsiselt ei võta, siis on tema ümber rahu ja vaikus, aga kui ta tõeliselt pöördub ja oma elu Jeesusele annab, siis ta muutub suureks ohuks saatanal, kes teeb kõik võimaliku, et jumalalapse elu rikkuda ja purustada.

Kui meie keskel on niisugune evangeeliumi kuulutaja, kellele midagi vastu ei öelda ja kelle sõnadega alati kõik nõus on, siis pole temaga kõik korras. Pühakiri ütleb niisugustele: „Häda teile kui kõik inimesed teist räägivad head!“ (Lk. 6:26). „Häda sellele, kes kantslis seistes püüab oma kuulajatele meeldida, kelle jutluse peale kogudus alati ütleb „jah“ ja „amen“.

Niisugusel on parem oma amet maha panna, sest ta kutsu b enese peale Jumala viha ja needuse.

Kui meie, jutlustajad, oma ametisse suhtume tõsiselt, kui me kõneleme inimestele Jumala sõna nii, nagu see on kirjutatud, siis on võimatu, et eranditult kõik oleksid sellega nõus, ja kõige vähem saatan. Aga kui saatan vaikib ja häiret ei tõsta, siis tõuseb tahtmatult küsimus: „Mis see on, millest me räägime ja mida õpetame?“ Meenutagem, mis sündis, kui rahvale kõnelesid tõelised jumalamehed, prohvetid ja apostlid! Meenutagem, millise reageeringu kutsus oma jutlusega esile Jeesus, kes tuli oma rahvast pattudest päästma! Võrreldes, kuidas oli siis ja kuidas on nüüd!

Pärast minu mõningaid sõite Euroopasse ei suuda noor-sugu mulle andestada seda, mis ma nende kohta ütlesin. Miks? Püüan selgitada. Noored neegritarid hoiavad oma süütust kuni abieluni, Euroopa noored aga ei taha sellest kuuldagi. Koguni kristlaste seas loetakse seda liiga äärmus-likuks, vananenuks ja praktiliselt teostamatuks. Kas pole nii?

Valged naised räägivad mulle nõrдинult, et ma kuulutan võimatut, et mehele alistumine pole kahekümnenda sajandi jaoks.

Isegi üks Euroopa pastor ütles mulle, et primitiivsel ajal oli see võimalik, tänapäeva naised on palju õppinud. Nende keskel on teadlasi, õpetajaid, arste... Kas neilt saab oodata mehele kuuletumist? Ei, praegu on mehed ja naised võrdväärsed.

Millest me siis kinni hoiame? Mis on meile suuniseks ja teenäitajaks? Kas Jumala sõnal enam polegi tähendust? Kus on inimesed, kes söandaksid tõusta ja öelda maailmale, et Jumala sõna on tänapäeval sama tegus kui vanasti. Kahe-kümnendal sajandil tähendab see samuti, et Jumala tahe sün-niks nii maa peal kui taevas!

Saage aru, minu eesmärk pole ainult selles, et inimesed meelt parandaksid ja Jumala poole pöörduksid, isegi mitte selles, et haiged terveks saaksid. Minu jaoks on kõige tähtsam rääkida seda, milleks Issand mind on läkitanud. Ja selles ma pean Temale ustav olema praegu ja kuni surma-tunnini. Pole tähtis, kas ma hukkun või elan edasi, kas saan kiitust või laistust ja halvakspanu. Sel kõigel pole

tähtsust. Peamine on rääkida tõde ja mitte vaadata kuulajate reageeringu peale!

Paulus ütleb 1.Ko. 9:16: „Minu kohus on seda teha. Ja häda mulle, kui ma armuõpetust ei kuuluta!“ Ega minagi või rääkida teisiti, kui ainult tõde! Mida siis veel õpetada, kui Jumala sõna on vananenud? Millele me siis veel ehitame või millest kinni hoiaime? Jah, tõeliseks kristlaseks olemine läheb midagi maksma! Aga tänu Jumalale, et Jeesus kunagi ütles: „Siimon, Siimon; vaata, saatan on väga püüdnud sõeluda teid nagu nisu! Aga mina olen sinu eest palunud, et su usk ära ei lõpeks, ja kui sa pärast pöördud, siis kinnita oma vendi!“ (Lk. 22:31,32). Kui Jeesus kord Peetruse eest nõnda palvetas, siis palvetab Ta ka meie eest. Seepärast tänu Jumalale, et Ta praegu annab väge oma ustavatele sulastele kõigest läbiminekuks, ükskõik mis see ka ei oleks ja mis see maksma võiks minna! Aga häda sellele sulasele, kellel pole julgust jätta kõveraid inimlikke lipitsemisi, ja otse Issandat Jeesust järgida! Häda sellele, kellel pole mehisust tõde rääkida ja selle eest võidelda! Häda pastorile, kes hoolitseb ainult selle eest, mis inimestele meeldib! Talle oleks parem üldse mitte jutlustada. Sõna ütleb: „Aga argade ja uskmatute ja jälkide ja tapjate ja hoorajate ja nõidade ja ebajumalateenijate ja kõigi valelike osa on tule ja väavliga põlevas järves! See on teine surm“ (Ilm 21:8).

Teema lõpetuseks tahan lisada veel midagi, mis peaks punase niidina eelöeldut läbima: Kui inimesest saab ärkamise vastane ja vaenlane, siis on põhjuseks patt. Patt on tema elus koha leidnud ja väga sageli on selleks patuks hoorus. Kas usute või mitte aga nõnda see on. Võite selle meelde jätta. Aastate pärast saab see ikkagi avalikuks.

Jumalalaste seas on palju kõlvatust, ja kahjuks üsna sageli ka jumalasulaste seas. Ma pole teie vaenlane, vennad, aga ma pole ka kirjatundjate, variseride sõber. Sellel, kes kantslis seisab, peab olema puhas süda! Ta peab puhta südamega Jumala sõna kuulutama! Teistsuguseid õpetajaid pole vaja! Paremini elada ilma nendeta!

8. Jumal on ärahävitav tuli

Sageli, rääkides ärkamisest, võrdlen ma seda päikesega. Koidikul. tõustes ja õhtul loojudes on ta nagu punane kera, mida võib rahulikult vaadata, ja ühe pilguga on raske kindlaks teha, on see päike või kuu. Neil puhkudel näeme päikest, millel puudub võimas pimestav ja soojendav jõud. Aga kõik näeb välja hoopis teisiti, kui sama päike on keskpäeval seniidis ja paistab oma väes, nii et pole vaja üles vaadatagi, et veenduda tema kohalolekus; me tunneme kõrgusest hooavat soojust. Loojangul aga näeb ta jälle välja nagu punane kera, sest tema pimestav vägi on taas kadunud.

Täpselt samuti on tavalises kristluses. Issand on siis nagu päike oma tõusul või loojangul. Ärkamise ajal on aga Issand päike, mis asub seniidis. Siis ta tegutseb oma aus ja suures, väes, hiilguses ja pühaduses. Seejuures võib üle elada asju. mis muul ajal oleksid mõeldamatud.

Algkoguduses, varsti pärast nelipüha, pidi Ananias surema pelgalt oma pettuse pärast, ja samal põhjusel suri ka ta naine. Nüüdisaja kirikutes esineb aga isegi abielurikkumist, ja midagi ei juhtu. Vihatakse, silmakirjatsetakse ja valetatakse, ilma et midagi sünniks. Inimesed elavad edasi.

Aga kui Issand ilmutab ennast tõeliselt kogu oma jõus ja hakkab tegutsema oma ülestõusmisväes, kui ta inimesele avab oma jumaliku suuruse, siis hakkavad sündima ebatavalised, üleloomulikud ja vapustavad asjad. Mõned nendest, mis me Lõuna-Aafrikas üle elasime, tahan teile järgnevalt jutustada.

Esimene neist juhtus Mapumulos, sealsamas kus algas ärkamine. Ükskord olime nagu tavaliselt kogunenud ja palvetasime tõsiselt ning palavalt, anudes: „Issand, oma Püha sõna läbi Sa ütled meile: „Tuld Ma tulin viskama maa peale ja mis Ma muud tahaksin, kui et see juba oleks süüdatud. (Lk. 12:49). Siin me oleme, Issand! Süüta oma püha tuli! Täida see, milleks Sa tulid! Risti meid oma püha tulega, oma Vaimuga!“ Meenutasime Issandale neid sõnu, mis Ristija Johannes ütles: „...Tema ristib teid Püha Vaimu ja tulega“ (Lk. 3:16).

Ja kui me nõnda palvetasime, juhtus midagi enneolematut. Üks kohalolijaist kisendas äkki: „Oo, häda mulle! Mu silmad põlevad otsekui tules! Oo, ma põlen! Häda mulle! Ma olen patuste silmadega inimene! Issand, palun anna mulle andeks!“

Seejärel kostis karatus teiselt palvetajalt: „Oo, häda mull e! Mu suu ja keel! Häda mulle...“ Kõik järgnev meenutas prohvet Jesaja elamust. Kui Jesaja nägi Issandat troonil suures auhiilguses istumas ja kuulis seeraveid hüüdmast: „Püha, püha, püha on vägede Jehoova!“, siis hüüdis ta hirmust värisedes: „Häda mulle, sest ma olen kadunud! Sellepärast, et ma olen roojane mees huultelt ja elan roojaste huultega rahva keskel!“ (Js 6:5). Nii me kogesime omal nahal, et meie Jumal on ärahävitav tuli (He 12:29).

Ja jälle kuulsime karjet. Ühel kohalviibijaist põlesid jalad: „Oo, mu jalad! Mu jalad põlevad nagu tules!“ Meeleheitel võttis ta saapad jalast, viskas need ruumi teise otsa ja hakkas kätega jalgu taguma, otsekui püüdes kustutada tuld, mis teda põletas. Mingit välist tuld seal muidugi polnud. Õnnetu katsumused olid suured ja me kartsime, et ta sureb.

Issand oli meie keskel ja puudutas igäüht sealt, kust ta oli patuga määritud. Te teate ise, mida tähendavad patused silmad, suu ja keel või jalad, mis käivad valgustkartvatel teedel.

Üks mustanahaline evangelist, kes oli olnud paljudele suureks õnnistuseks ja kelle läbi paljud olid Issanda poole pöördunud, hakkas äkki samuti valju häälega kisendama: „Oo, ma hukkun! Issand, halasta minu peale, olen patune!“

Kui olime lõpetanud, siis ta tunnistas meile, et palve ajal ta koges niisugust tunnet, nagu oleks keegi teda keskelt pooleks raiunud. Seda kirjeldades ta kasutas sõnu, mida me loeme Matteuse 24:48-51. See on tähendamissõna halvast sulasest. Issand räägib seal: „Kui see halb sulane mõtleb oma südames: Mu isand viibib tulles, ja hakkab lööma oma kaassulaseid, joomaritega sööma ja jooma, siis selle sulase isand tuleb päeval, mil ta teda ei oota ja tunnil, mil ta ei tea arvata, ja raiub ta pooleks ja annab temale osa silmakirjatsejatega; seal on ulumine ja hammaste kiristamine.“

Sellel vennal tekkis suur hirm ja ta soovis, et me tema eest palvetaksime. Moodustasime tema ümber ringi ja hakkasime palvetama. Palve ajal ta tõusis äkki põlvedelt, viskus keset tuba ja hakkas keerlema ja. vingerdama nagu madu, korrates seejuures: „Ma asun hirmsas pilkses pimeduses. Oo, milline pimedus! Ma ei näe isegi oma käsi.“ (Aga parajasti oli selge, päikesepaisteline päev.)

Nähes, kuidas ta toa keskel viskles ja vingerdas, lakkasime palvetamast. Kohtusime niisuguse asjaga esmakordselt ega teadnud, mida ette võtta. Tema aga karjus edasi: „Ma olen kõige äärmisemas pimeduses, kus on ulumine ja hammaste kiristamine!...“

Jah, mu sõbrad! Neid Pühakirju sõnu me nägime oma silmaga täituvat, kui selle mustanahalise suulu evangelisti peale vaatasime;

Hakkasime uuesti tema eest palvetama, et Issand talle andeks annaks. Lõpuks hakkas ta rääkima ja ütles: „Sõnadega on võimatu edasi anda, mida ma praegu läbi elasin. Pimedus, milles ma viibisin, oli lausa käega katsutav. See oli tõesti „kõige äärmisem pimedus“, sellest suuremat pole olemas.“

Keelitasime seda venda, et ta viivitamata Issanda poole pöörduks ja pattu kahetsedes oma elu ära korraldaks, aga ta siiski ei tunnistanud oma pattu üles. Mõne päeva pärast ta suri sama surma nagu Juudas Iskariot. Inimesed, kes tema ihu ära koristasid, rääkisid hiljem, milline hirmus vaatepilt see oli olnud.

Alles pärast ta surma sai avalikuks see, mis salaja oli tehtud. Ta elus oli patt. Selgus, et ta oli kogudusest mõnede tüdrukutega amelenud, oli kritiseerinud ja kohut mõistnud oma ligimeste üle ning teiste jumalalaste peale laimujutte teinud. Selle kõige pärast tabas teda Jumala õiglane kohu.

Nõnda kogesime me midagi tulega ristimisest. Ja see ei jäänud ainsaks selliseks juhtumiks. Samasuguseid asju esines hiljem veel korduvalt.

Ühes teises kohas, kus oli koos palju rahvast, kes samuti tuliselt Issanda poole palvetasid, juhtus midagi, mida võib võrrelda võimsa reaktiivlennuki mürinaga, kui see väga

madalalt lendab. Kui Püha Vaim sellise mürinaga nende peale langes, siis kõikus paik, ruumi lagi vappus ja seinad vankusid. Kohalviibijate seas oli üks neeger, kes oli hirmuks tervele suguharule. Kui ta kavatses kedagi tappa, siis tegi ta seda eriti julmalt ja külmavereliselt. Rahulikult, näitamata välja sisemist kurjust, võttis ta piigi ja astudes ohvri juurde, viis kavatsuse täide. Kõik suguharu mehed värisesid tema ees. Ta oli tõeliselt julm, jumalatu, verejanuline pagan, kes ei kartnud midagi ega kedagi. Pole teada, mil viisil see inimesetapja oli koosolekule sattunud. Aga kui Püha Vaim langes koosoleku üle ja ta nägi Jumala väe tegutsemist, siis langes ta põlvili ning suurest hirmust värisedes kahetses pattu.

Ta ei saanud lahkuda koosolekuruumist, enne kui sügavas patukahetsuses oli oma elu Issandale täielikult üle andnud. Jumal puhastas ta südame sügavamate soppideni. Temast sai täiesti uus inimene. Kuni tänapäevani on see inimene tähelepanuväärseks eeskujuks nii kristlastele kui ka paganatele.

Tahan rääkida veel ühest kohast, mis asub 150-200 kilomeetri kaugusel Mapumulost. Seal oli kogunenud koosolek ja kristlased palusid, et Jumal nende paganlikus külas süütaks tule. Ruum, kus palvekoosolek toimus, oli üsna väike ja nii oli enamus mööblit sealt välja tõstetud. Mõned kokkutulnuist istusid toolidel, aga suurem osa istus otse põrandal. Rahva seas oli üks naine, keda peeti kristlaseks. Kui kogudus palvetas; siis see naine hakkas äkki nihelema ja hüüdis: „Häda mulle! Ma pole vääriline... Ma poleks tohtinud siia tulla! Kuidas ma julgesin astuda Jumala palge ette kõigi oma pattudega?“

Hüpanud püsti, hakkas ta keksima, nagu oleks tulisel pliidiil. Nuttes ja higist märjana kordas ta: „Oo, ma põlen ära!... Häda mulle! Kui suur süüdlane ma olen!...“

Seejärel palus ta luba lahkuda. Loa saanud, tormas ta koosolekuruumist välja ja jooksis peatumata kuni koduni. Kodu asus umbes kilomeetri kaugusel mägedes.

Jõudnud koju, viskus naine oma mehe ette ja palus andestust: „Issand on loonud meid, naisi, mehele abilisteks, aga mina ei ole olnud sulle abiliseks. Ma pole olnud niisugune

naine, nagu ma Jumala sõna kohaselt oleksin pidanud olema! Ma pole olnud sulle heaks eeskujuks! Issand näitas mulle seda! Anna mulle andeks! Anna andeks!“

Saanud mehelt andeks, käis naine läbi kõik lapsed, öeldes: „Oh lapsed, andke mulle andeks! Ma pole olnud teile hea ema! Tihti olen riielnud ja kuri olnud! Tihti rahulolematu ja tige. Olen öelnud sõnu, mida ma poleks tohtinud öelda! Palun, andke mulle andeks!“

Saanud kodustega asjad korda, hakkas naine jooksmas ühe naabri juurest teise juurde, kahetsedes ja sõlmides nendega rahu. Pisarsilmil palus ta: „Andke mulle kõik andeks! Olen rääkinud teist halba! Andke andeks, olen suur patune!“

Seejärel läks see neegrinaine ka valgete juurde ja murdunult palus ka neilt andestust.

Kandnud nõnda head meeleparanduse vilja, tõttas ta tagasi kristlaste koosolekule, mis polnud veel jõudnud laiali minna, ja hakkas palvetama: „Ma tänan Sind, Issand, selle võimaluse eest, mille Sa mulle kinkisid, et ma võisin oma eh korraldada. Issand, ma olen Sulle nii tänulik, et võisin Su juurde tulla kõigi oma pattudega ning seejärel minna ja teistelt inimestelt kõik oma ebaõiged sõnad ja teod andeks paluda!“

Sellest sündmusest on möödunud aastaid, aga kuni tänase päevani on see neegrinaine jäänud elavaks Issanda Jeesuse Kristuse tunnistajaks. Ta koges, et Jumalat ei või teotada. Tunnetanud kord Jumala püha lähedust teab ta nüüd, millest ta tunnistades räägib.

Tahan veel lisada, et see sügav kahetsus kandis ka varsti vilja. Tema mees, kes tollal oli kibe joodik, parandas peatselt meelt ja temast sai hea eeskuju paganatele. Naise kõik lapsed tulid samuti usule ja teenivad nüüd Issandat kogu südamega. Kolmest lapsest on saanud misjonärid ja meie misjoni kaastöölised.

Prohvet Malakia raamatust me loeme: „Tema on nagu sulataja tuli ja nagu vanutajate leelis! Ja Ta istub, sulatab ja puhastab hõbedat, Ta puhastab Leevi poegi ja selitab neid nagu kulda ja hõbedat: siis toovad nad Jehoovale õige ohvrianni!“ (3:2b, 3).

Kas te olete kunagi kulla puhastamist näinud? Meil Lõuna-Aafrikas on palju kulla leiukohti ja mul on olnud võimalus seda näha korduvalt. Iga kord olen mõelnud sellele, et Issand puhastab meid samuti nagu kulla ja hõbeda sulataja. Ta ei kiirusta. Ta istub oma aujärjel ja ütleb: „Nii, ja nüüd läbi tule!“ Onnis on inimene, keda Issand praegu puhasta b! Parem nüüd kui kohtupäeval, mil igaüks peab ikkagi tulest läbi minema! Aga häda sellele, kelle elu ei ole tulest läbi käinud ja puhastatud! Ning mitte lihtsalt tulest läbi, vaid sulatusahjust.

Toon veel ühe näite. 1967. aastal pöördus üks tütarlaps. See oli sügav pöördumine ja ta lausa leegitses Issandale. Ta hakkas käima mööda külasid ja maju, tunnistades inimestele Issandast ning kutsudes neid üles oma südamed Jeesusele andma. Ta ütles inimestele: „Pole mõtet Issanda juurde tulla, kui te Teda kogu südamega vastu võtta ei taha. Issand ei salli, et Tema armuga mängitakse.“

Kuulanud neiu tuliseid sõnu, jätsid paljud inimesed maha oma endise patuelu ja tulid Issanda juurde. Neiu nimi oli Lilimo.

Kahjuks see esimese armastuse tuli oli lühiajaline. Varsti tema vaimulik elu hakkas jahtuma. Sagedasti ei tulnud ta enam meie vaimulikele koosolekutele ja palveõhtutele. Kaugenemine Issandast toimus pikkamööda, kuni ta lõpuks täiesti kustus.

Nüüd hakkas ta elama ulaelu. Ta käis paljude noormeestega ja isegi abielumeestega, langedes kõige madalama hoora tasemele. Varsti sai ta laialt tuntuks kui paheline naine. Lõpuks sünnitas ta lapse mehele, kellel juba oli kolm naist, j a sai selle mehe neljandaks naiseks.

1976. aastal, kui tema langemisest oli möödunud üheksa aastat, tuli ta ühel pühapäeval ootamatult meie misjonijaama. Olime parajasti teele asumas ühte filiaali, kuhu oli umbes kaks tundi autosõitu.

Mõni minut enne väljasõitu märkas in Lilimod. Küsisin, kust ta tuleb ja mida tahab. Suutmata varjata häbi, langetas ta pea ja vastas, et tahab meie juurde tagasi tulla. Ütlesin, et praegu on meil kiire, kuna peame ära minema, aga et siin

Sizabantus tuleb samuti koosolek, mille viivad läbi meie kaastöölised. „Sa võid ka sinna minna,“ ütlesin Lilimole.

Hiljem jutustati mulle, et sellele koosolekule oli tulnud umbes 1000 inimest, kes istusid saali kahel poolel, jättes keskele vaid kitsa läbikäigu. Lilimo istus ettepoole läbikäigu lähedale.

Sellel päeval oli selge, päikesepaisteline ilm. Miski ei ennustanud vihma. Aga kui koosolek algas, ilmusid taevasse pilved, mis silmnähtavalt mustadeks äikesepilvedeks muutusid ja kiiresti koondusid ehitise kohale, kus koosolek toimus. Ma pole seda juttu välja mõelnud. Mu noorem tütar, kes oli siis mõne kuu vanune, oli kaastööliste poolt koosolekuruumi toodud ja lamas vankris läbipääsu juures üsna Lilimo lähedal.

Koosolek läks oma rada, kuni äkki lõi välku. Välk tabas Lilimod. Temast paremal ja vasakul. ees ja taga istusid koosolekulised, kuid välk ei tabanud kedagi muud kui vaid Lilimod, kes sai nii tugeva löögi, et ta kõigepealt paiskus üles ja siis kõrvale, otse inimeste vahelisse vahekäiku.

Mõne aja lamas ta teadvusetult betoonpõrandal. Paari tunni pärast tuli ta teadvusele ja hakkas sosinal rääkima, sest rohkemaks ei jätkunud häält. Ta oli poolest kehast saadik halvatud.

„Ma tahaksin jutlusta jaga rääkida,“ sosistas ta, „palun kutsuge ta minu juurde!“ Kui jumalasulane tuli, siis avas Lilimo oma südame ja mitme tunni jooksul pihtis kõik oma patud alates 1967. aastast.

Too jumalasulane oli mees, kellel olid suured töökogemused, kuid niisugust pihtimust polnud ta veel kuulnud. Temagi süda murdus ja ta nuttis.

Lilimo pihtis oma patud aasta aasta järel üksikasjalikult nagu raamatust. Südame sügavas kahetsuses tõi ta kõik valguse kätte. Pärast seda viidi kannatanu lähedalasuvasse haiglasse.

Kui meie hilisõhtul tagasi jõudsim, haaras meid tavatu vaatepilt. Tänaval haigla ees seisis sajad vaikivad inimesed.

„Mis siin on juhtunud? Kas keegi on surnud?“ küsisin imestunult. „Ei, Issand külastas meid täna ja oli meie keskel,“ kuuldus vastus.

„Aga miks te siis niiviisi siin seisate? Midagi on siiski juhtunud?“

„Lilimõ lamab seal... Ehk lähed tema juurde?“

Kui ma veel viivitasin, astus ligi üks kaastöötaja ja ütles:

„Palun, kiirusta! Mine kohe ta juurde!“

Kui sisenessin, nägin kohe liikumatult lamavat Lilimod. Ta ütles mulle vaikselt: „Sa vist tunned mind veel? Sa tead, milline oli minu pöördumine ja pole kindlasti unustanud, kuidas ma Issandale põlesin. Aga siis ma langesin tagasi pattu. Mu elus on veel mitmeid asju, milledest pean ainult sulle rääkima.“

Ja Lilimo avas uuesti oma südame, need patud, mida tahtis pihtida ainult minule. Kui see oli tehtud, hakkasid kristlased tema eest palvetama. Issand kuulis meie palvet ja Lilimõ sai halvatuses täiesti terveks.

Tõusnud jalule, ütles Lilimo: „Pean nüüd võimalikult kiiresti oma ema juurde jõudma, et temalt andeks paluda! Kui sageli ema mind hoiatas, püüdes. tõe teele juhtida. Aga kas see hull tüdruk võttis kuulda, mis ema talle rääkis? Oh, ma olen ta ees suuresti süüdi! Tahan oma suhted temaga ära korraldada!“

Üks meie kaastöölisi viis Lilimo autoga vanemate koju. Ta ütles emale: „Ema, anna mulle andeks! Täna Issand kohustus minuga suures valguses, nagu kunagi apostel Paulusega. Ta paiskas mu maha, saates taevast välgu...“

„Mu laps,“ katkestas ema teda. „Aitab meie petmisest! Sa oled meister valetama. Mis rumal jutt see on? Mis välgust sa räägid? Täna oli ju päikesepaisteline päev!“

„Ema, ma ei peta sind praegu. Mind tõesti tabas välg...“ Ja ta rääkis emale kogu loo ning palus kõik andeks.

Tulnud tagasi misjonijaama, ütles Lilimõ: „Kulub mõni nädal, enne kui ma teid jälle näen. Pean sõitma paljudesse linnadesse ja küladesse, kõikjale, kus ma meestega ja muul viisil pattu tegin. Tahan neid uuesti näha ja oma elu korda teha neilt andestust paludes. Palvetage minu eest! Ma pean nüüd meeleparanduse vilja kandma!“ Ja nii ta lahkus, et öeldut täide viia.

Sõbrad, kuidas on lugu teiega? Kas tõesti peab ootama välgulööki või tule langemist taevast? Onnis on ju see, kes usub, ilma et ta näeks! Miks te tahate oodata Jumala viha ilmumist?... Kas teile ei piisa sellest, mida Issand – meile toodud näite läbi on rääkinud? Teil pole vaja oodata välku. Kas meile tõesti ei jätku Jumala sõnast? Või tahame teha Jumala valelikuks?

Piibel ütleb meile: „Täna, kui te kuulete tema häält, ärge paadutage oma südameid!“ Võimalik, et Jumal on nende sõnade läbi juba teie vastu rääkinud. Kas olete Temale sõnakuulelikud olnud või käite edasi pattudes? Kas te tõesti julgete veel edasi pattu teha?

Te tulete oma patukoonnaga Sõna valguse ette ja lähete selle samaga tagasi. Kas arvate, Jumal seda kaua veel sallib? Kui kaua siis veel?

Isegi kui meid välg ei taba või ruum ei kõigu või me ei tunne ihu põlemist Jumala viha all, siis ikkagi – kas sellest pole küllalt, mida Issand praegu meie südamete vastu räägib? Võib-olla ütleb Ta just praegu: „Kahetse pattu ja pöördu ümber! Jäta patt maha! Puhasta oma elu!“ Ja kui sa kuulsid Jumala häält ja manitsust, mida sa Talle vastasid? Tegid sa korda oma elu? Kas sina, naine, läksid oma mehe juurde ja palusid temalt andeks? Või tahad sa öelda, et mees on rohkem süüdi kui sina? Unusta see! Sina ei lähe hauda temaga koos. Võib-olla sured sina varem ja tema parandab meelt pärast sinu surma...

Ja sina, mees! Kas sa oled korraldanud oma suhted naisega? Lapsed! Millistena seisate teie praegu Jumala ees?

Täna on veel päästepäev! Praegu on veel andeksandmise tund! Kasutage seda tundi! Kõik, mis Issanda tuleproovi välja ei kannata, tuleb ära heita!

Tehkem seda siis täna, just praegu, et kui kätte jõuab elu viimane päev, ei peaks me hukka minema ega oma pattude pärast Jumala vihatules põlema!

9. Proovige ja uurige iseendid

Johannese 5:39 loeme: „Te uurite pühi kirju, sest arvate enestel neis olevat igavese elu, ja need on, mis tunnistavad Minust.“

Need Issanda sõnad olid kunagi adresseeritud inimestele, kes lootsid Jumala sõna kaudu pärida igavese elu. Nende püüdlusi kinnitades läkitab Jeesus samad sõnad ka meile tänapäeval.

Jumala sõna uurimisega peab tegelema iga kristlane. Sõna on meile nagu peegel, milles me ennast igaviku valgelt vaatame. Peegel on ju vahend, mille abil me oma välimuse korrasolekus veendume. Aga kui tahame näha oma vaimulikku seisundit, siis on vaja lugeda Jumala sõna. Meie vaimulik seisukord avaneb ainult Jumala sõna valgelt.

Nii rääkides ei taha ma sugugi öelda, et me seejuures Jeesusele ei peaks vaatama. Aga Jumala ime seisneb just selles, et kui... me vaatame Jeesusele, siis näeme iseendid. Kui me vahetpidamata Jeesusele vaatame, siis Tema au kõrgus, Tema pühadus, Tema armastus ja Tema arm jätavad oma püha pitseri meie isiksusele.

Ärkamine, mille Issand kinkis meile Lõuna-Aafrikas, sündis just Jumala sõna läbi. See sündis siis, kui mõned kristlased otsustasid anda Jumala sõnale võimaluse tegutseda nii, nagu Jumal on ette näinud. Unustamatul 1966. aastal, kui jumalalapsed selle otsuse vastu võtsid, hakkas Jumala sõna tõepoolest muutuma elavaks ja tegusaks.

Ise seda läbi elanud kristlased räägivad meile nüüd: „Kui kogu inimkonna ajaloos on olnud aeg, mil Jumala sõnal on olnud eriline tähtsus, siis on see aeg meie päevil, aeg milles me praegu elame.“

Võiksite veel vabandada kristlasi, kes elasid kaks tuhat aastat tagasi, kui nad oleksid öelnud, et Jumala sõna on kirjutatud mitte nende, vaid viimaste sajandite jumalalaste jaoks; aga meie ei või seda endale lubada, sest me elame viimasel ajal.

Veel maa peal olles ütles Jeesus, et Ta ei tulnud maailma üle kohut mõistma, vaid sõna, mida Ta rääkis, saab

meie üle kohtumõistjaks. Kui see nii on, siis peab Sõna saama meile vundamendiks. Ta peab olema kõiges otsustavaks mõõdupuuks, vastasel juhul me ujume kaasa selle elu voolus ise seda märkamata ja tundmata. Nii võime harjuda paljude asjadega, millega meie kui kristlased mitte iialgi leppida ei või.

Kui konn hüppab tulisesse vete, sureb ta kohe. Agil kui panna konn külma vette ja aeglaselt kuumutama hakata; siis püsib ta elus veel üsna kõrge temperatuuri juures. Saladus on selles, et konna ihu kohaneb aeglase kuumutamisega. Sama juhtub kristlase vaimuliku eluga. Paljud ilmalikud asjad ja kõik see, mis ei vasta Jumala sõnale, ilmub pikka-mööda kogudusse inimeste mõtete ja südamete kaudu. Kõik toimub nii pikkamööda ja märkamatult, et me sellele isegi tähelepanu ei pööra. Me ei märka neid hukatuslikke ohte, mis võiksid lõppeda vaimuliku surmaga. Me isegi hakkame endale ja teistele kinnitama, et see pole tõsi. Aga kui usuisad üles tõuseksid ja seda kõike näeksid, mis siis nemad meile praegu ütleksid?

Kas olete kunagi mõnes suures hoovuses ujunud? Meil India ookeanis on olemas niinimetatud veealused hoovused, mis on ujujaile suureks ohuks. Kui hoovuses ujud ja kallast silmas ei pea, võid ootamatult märgata, et oled kaugele merele välja jõudnud. Kaldast eemaldumine toimus täiesti märkamatult. Võib juhtuda, et sinu ees on kaljud, kuhu ookeanilained sind võivad visata. Sel juhul tuleb oma ettevaatamatuse eest maksta eluga.

Seepärast on vaja oma vaimulikus elus pidevalt Jumala sõna uurida, ennast kontrollida ja läbi katsuda:

- 1) kas ma olen veel kristlane;
- 2) kas ma püsin Jumala sõna tasemel;
- 3) kas ma täidan seda, mida Jumal minult nõuab ja ootab;
- 4) kas olen vaimulikult õigel astmel Jumala mõõdust lähtudes või olen juba mingi vööra liikumise poolt kaugele viidud?

Ärkamise algul oli meie keskel mehine ja vaimulikult kaine kristlane, kelle süda põles Issandale. Ta ei kaldunud kunagi äärmustesse, vaid jäi alati rahulikuks ja

otsustusvõimeliseks. Kui ärkamise algusest oli kaks või kolm päeva möödunud, kogunesime nagu tavaliselt oma kuuri. Ta küsis minult: „Erlo, kus asuvad Piiblis need kaks sõna, mis eile siia seinale olid kirjutatud?“ Vaatasin teda imestunult: „Eile ei olnud siia seinale ega paberile midagi kirjutatud!“ Tema aga vaidles mulle vastu ja seletas, et ülemises reas oli nagu ingliskeelne sõna „test“, mis tähendab „kontrollige“, aga teises reas oli suulukeelne sõna, mis tähendab „Õppige tundma“.

Hakkasin teda uuesti veenma, et seinale polnud midagi kirjutatud. Tema vangutas pead ja lubas mulle isegi need sõnad paberile joonistada. Sõnad olid asunud seinal välisukse kohal. Vaatasin kahtlevalt seina, mida too mees osutas. Seal polnud märgata mingeid liimi jälgi ega naela, kuhu oleks võinud midagi riputada.

Kodus võtsin ingliskeelse Piibli ja palusin Issandat oma sõna läbi minu vastu rääkida. Avanud Piibli, lugesin salmi, mis mu silmade ette jäi. See oli 2.Korintose 13:5: „Katsuge iseendid läbi, kas te olete usus. Uurige iseendid!“

Need olid samad sõnad: „katsuge iseendid läbi“ ja „uurige iseendid“, millest vend oli rääkinud. Olin üllatunud ja mõtlesin, et ma pole kunagi varem nendele sõnadele tähelepanu pööranud ja isegi ei teadnud, et need Piiblis asuvad. Sellest päevast peale said need sõnad mulle nagu kaelaahteks ja lipukirjaks. Need said meile kõigile suureks õnnistuseks ja seepärast tahame edaspidigi neile kuulekaks jääda.

Samuti ka teie, sõbrad, katsuge läbi ja uurige kõike, mida te oma teel kohtate. Ainult enne kui midagi läbi katsuda, kontrollige iseendid, kas te püsite usus, kas te käite tõeteed või olete sealt ära eksinud! Meie orientiiriks selles on ainult Jumala sõna. Kahjuks meil, kristlastel, on asjad tihti teisiti. Me võrdleme end nii kergesti teiste inimestega, käitume laste sarnaselt, kes ütlevad: „Need poisid teevad nii, miks meie ei või teha?“

Kui sageli kuuleme öeldavat: „Kui tema käitub nii, miks siis mina ei või? Miks mina nii väga muretsen oma elu ja vaimuliku seisundi üle, kui teised kristlased meie koguduses ja mujal elavad samuti ja on rahul?!“

Kahjuks mõtlevad paljud nõnda. Piibel aga ei käsi meil ennast võrrelda teiste inimestega, vaid Jumala sõnaga. Peame elama üksnes Jumala sõna valguses!

Kui me pidevalt iseendid läbi katsume ja uurime, kas meie elu ja usk vastavad Pühakirjale, siis saame tingimata allikaks, kust voolavad elavad veed, mis suudavad janunevaid hingi joota. Vastasel juhul võib sündida, et Jumal ise katsub meid läbi ja kaalub oma sõna kaaludel ning see hetk võib saabuda ootamatult, nagu teame Piiblist Nebukadnetsari loost.

Kuningas Nebukadnetsari poeg Belsassar teadis hästi, mida ta isa oli läbi elanud. Talle oli kindlasti jutustatud, kuidas Nebukadnetsar oma kõrkuse ja uhkuse pärast mõistusest ilma jäi ja seitse aastat elas nagu metsloom, süües haljast rohtu. Siiski, seda lugu teades, ei alandunud Belsassar Jumala ette, vaid elas nõnda nagu ta ise soovis. Tõenäoliselt viis vool ta mingil hetkel kaasa.

Ja siis saabus päev, mil ta korraldas suure peo. Sõprade, naiste ja ülikutega koos joodi veini. Kui juba küllalt oli joodud, käskis kuningas tuua varakambrist kuld ja hõbenõud, milled ta isa oli sõjasaagina Jeruusalemma templist kaasa toonud Baabüloni. Edasi joodi juba templi pühadest riistadest. Ja sel hetkel ta nägi üht kätt midagi kirjutamas seinaje künlajala kohal. Sõnad olid: „Menee, menee, tekeel, ufar-siin“ (Tn 5:25).

Kuningat haaras meeletu hirm. Ta hüüdis suure häälega, otsides kedagi, kes võiks salapärase sõnade tähenduse talle ära seletada. Ükski lähikondlane ei suutnud kahjuks kuningat aidata, kuigi pakutav tasu oli suur.

Sellel raskel tunnil meenus kuninga emale, et neil on seal mees, nimega Taaniel, kes teenib elavat Jumalat ja kes oli suureks õnnistuseks vana kuninga valitsemise ajal. Kutsti Taaniel. Kuninga ees seistes meenutas ta Nebukadnetsari lugu ja ütles: „Aga sina, tema poeg Belsassar, ei ole alandanud oma südant, kuigi sa teadsid kõike seda, vaid oled tõusnud taeva Issanda vastu, Kelle käes on su hing ja Kelle omad on kõik su teed, sa ei ole Teda austanud“ (Tn 5:22, 23).

Nii näeme, et harv pole juhtum, mil inimene, kes Jumalaga midagi imelist on läbi elanud ning Tema lähedust

ja võimsust kogenud, on aegade jooksul võimeline kõike unustama.

Võib-olla andsid sinagi kunagi Jumalale töotuse, lubasid Talle midagi, ja nüüd oled kõik unustanud? Võib-olla olid su vanemad usklikud ja sa kogesid nende palvete väge oma elus? Kui vanemad on surnud, oled võib-olla kõik usku puudutava unustanud? Jah meie, inimesed, oleme võimelised palju unustama. Aga Issand ei unusta.

Jumala poolt saadetud käsi kirjutas seinale: „Sind on vaekaussidega vaetud ja leitud kerge olevat“ (Tn 5:27).

Ma ei tea, kuidas kohtunikud teie pool kohut mõistavad, aga meil Lõuna-Aafrikas, kui oleme oma kohtunist sõpru küsitlenud, miks mõnel juhul ühe ja sama kuriteo eest on karistus suurem, teine kord väiksem, oleme saanud vastuseks, et näiteks alkoholihoobes sooritatud tapmise eest on karistus väiksem. Inimene on siis joobnud ega suuda oma tegude eest vastutada.

Nii mõistetakse kohut inimlike seaduste alusel. Kuid Jumal. läheneb asjale teisiti. Jumal kaalus Belsassarit just joobeseisundis ja ütles samas välja otsuse: Leitud kerge olevat.“ Jah, Issandal on oma mõõt ja kaalud – ja see on Jumala sõna.

Mõelgem tõsiselt järele nende sõnade üle: „Sind on vaekaussidega vaetud ja leitud kerge olevat.“ Issanda juures kehtib ka praegu seesama mõõt – Tema sõna. Neil kaaludel tuleb ennast kaaluda pidevalt – iga päev.

Te küsite nüüd kindlasti, kuidas seda teha. Avage Piibel ja see õpetab teid. Vana Seadus ütleb näiteks „ära tapa“, aga Uus Testament nimetab tapjaks juba seda, kes ligimese või venna peale vihastab ja temaga riidleb, kasutades halbu sõnu. See on esimene näide mõödust, mis Issanda juures meie jaoks on olemas.

Matteuse 5:23,24 loeme: „Kui sa oma andi tood altarile ja seal meenub sulle, et su vennal (õel) on midagi sinu vastu, siis jäta oma and sinna altari ette ja mine lepi enne oma vennaga ja siis tule ja too oma and!“

Pöörakem tähelepanu Jumala sõnale, kuidas sellele küsimusele lähenetakse. Siin ei öelda, et kui sinul on venna vastu midagi, vaid kui „vennal on midagi sinu vastu.“ Sinu

kohus on venna juurde minna ja temaga ära leppida, ainult siis on su and Jumalale vastuvõetav.

Selline on Jumala mõõt ja sellised Tema kaalud. Kaaluge end, kas te pole äkki liiga kerged! Te ju ei tea, millal võib saabuda Jumala kaalumispäev. Nebukadnetsar ja Bel-sassar said kaalumise osaliseks väga äkki. Jumal kaalus neid siis, kui nad seda üldse ei oodanud. Kuidas on lugu teiega?

Teame samuti, et abielu ei tohi rikkuda. Abielurikkumine on järele patt. Meil Lõuna-Aafrikas suhtuvad valged sellesse väga eitavalt, aga vaatamata sellele lahutatakse iga kolmas abielu. Suurlinnas Johannesburgis lahutatakse iga teine perekond. Kurb on, et see levib isegi usklitele. Pastorid jutustavad, et neil on perekond, kus lastel on erinevad perekonnanimed, sest esimene laps oli esimeselt mehelt, järgmine kannab teise mehe perekonnanime ja kolmas – kolmanda mehe oma. Niisugused vastikud asjad toimuvad meil Lõuna-Aafrikas.

Aga Jeesus, kelle nimega me end nimetame, läheb abielurikkumise küsimuses inimlikest mõistetest kaugemale. Ta nimetab abielurikkujaks juba seda, kui mees himustades naise peale vaatab (Mt 5:28). Mees, kas sa mõistad seda? Sul pruugib vaid üks kord teise naise peale vaadata ebapuuste mõtetega, kui sa Issanda silmis juba oled lahutanud abielu ja saanud abielurikkujaks.

Kas see on liiga fantastiline? Liiga kitsas tee, et sellele käia, liiga järsk mägi, et sellele ronida? Jeesuse jüngrid arvasid, et siis ei tasu abielludagi. Aga kuidas suhtud sellesse sina?

Ärkamise ajal saab Jumala sõna elavaks ja teravaks, teravamaks kui ükski kaheterane mõök. Ja sama sõna saab otustavaks meie jaoks kohtupäeval. Sõnast ei saa mööda minna. Pole võimalik Sõna eest ära joosta. Ta püüab meid kinni. Need on ju Jeesuse Kristuse sõnad, mis on antud meile mõõdupuuks.

Kuid see pole veel kõik. Mida näiteks räägib Jumala sõna laimamise või tagarääkimise kohta: „Kui su vend eksib sinu vastu, siis mine ja noomi teda nelja silma all“ (Mt 18:15). Kui me tema juurde ei lähe, vaid hakkame tema patust rääkima

kellelegi teisele, siis patune läheb hukka ja meie hukkume koos temaga, sest me ei aidanud teda patust välja tulla, vaid hoopis laimasime teiste inimeste ees. Niisugune on Jumala mõõdupuu nende suhtes, kes ei talita Tema sõna kohaselt.

Kahjuks unustame alati, et kui Issand tegutseb, siis alustab ta meist, kristlastest. Me oleme meistrid kinnitama, et Jumala tegevus pole suunatud meile, vaid teistele. Aga vaadake, mida Jeesus selles küsimuses ütleb: „Miks sa näed pindu oma venna silmis, kuid palki oma silmas ei pane tähele? Sa silmakirjatseja! Tõmba esiti palk oma silmist ja siis sa seletad tõmmata pindu oma venna silmast!“ (Mt 7:3,5).

Seda ütleb meile kohtumõistjate Kohtunik, See, kes kogu maailma üle õigust mõistab kohtupäeval. Meie arusaa- made ja vaadete järgi näivad meie oma vead ning patud pindudena, aga ligimese vead, patud ja puudu jäägid palkidena, millest on nii palju rääkida ja mõtiskleda. Jumal vaatab as- jale vastupidi. Ta nimetab meid silmakirjalikeks. Meil on kõigepealt vaja palk välja tõmmata oma rikutud südamest ja määrdunud elust.

Leidub inimesi, kes ainult sellega tegelevadki, et teiste pattude üle kohut mõista ja nendest mõtiskleda. Seda tehakse tee- või kohvitassi ja küpsiste juures. Uudiseid tuleb nagu küllusesarvest: „Kas olete juba kuulnud, mida see või teine tegi? Kas teate, mida selle laps korda saatis?“ jne. Nii- sugustele kohtumõistjatele tahan öelda: Enne kui rääkida naabri lastest, räägi enda omadest! Kui oled aus ja otseko- hene inimene ning tõeline kristlane, siis enne kui sa teiste pattudest rääkima hakkad, räägi enda omadest! Kas mõis- tate, mida ma silmas pean? Pidage seda edaspidi meeles, sest seda õpetab Piibel! Kui me praegu seda vastu ei võta, siis kohtupäeval peame ometi ärkama. Aga siis on hilja vigu pa- randada, sest igavene hukatus on saabunud – kohutav piin põrgutules.

Nüüd te arvatavasti mõistate, miks ma nii sageli ini- mestele räägin, et nad hästi järele mõtleksid, enne kui ärka- mist paluma hakkavad. Te pole vist kogenud, mida tähendab teile Jumala sõna tegevaks ja otsustavaks muutumine, nii et

see saab olema „jah“ ja „aamen“. Siis te ei saa enam endistviisi oma oatuelu elada. Siis tuleb oma elu korda teha. Te arvate, et see on raske? Aga me peame ju käima Jumala sõna valguses!

Kas te Issanda õhtusöömaajast osa võtate? Kas teate, mida Jumala sõna selle kohta ütleb? Enne kui Issanda lauast osa võtta, tuleb ennast tõsiselt läbi katsuda. 1.Korintose 11:27 on öeldud: „Kes iganes seda leiba sööb või Issanda karikast joob kõlvatult, sellel on Issanda ihust ja verest süüd.“

Järelikult, kui seal leiba sööme ja karikast joome kõlvatult, siis sellesamaga mõistame kohut enda üle. Ega asjata pole samas öeldud: „Sellepärast on ka palju nõrku ja põdejaid teie seas ja paljud on läinud magama. Sest kui me enesest ise aru annaksime, siis meie üle ei mõistetaks kohut“ (1Ko 11:30, 31).

Ma olen korduvalt rääkinud arstidele Lõuna-Aafrikas, et nad oma patsiente mitte ainult läbi ei vaataks, vaid ka küsiks, kas nad on osa võtnud Issanda õhtusöömaajast. Tähtis on, et arstid, olgu usklikud või uskmatud, seda silmas peaksid. Just nimelt selle pärast on jumalalaste seas palju jõuetuid, nõrku ja haigeid, et Issanda lauast kõlvatult osa võetakse.

Meid on palju, aga leib on üks, ja seepärast peame meiegi üks olema. Kuidas on lood ühtsusega teie koguduses? Kas teil on ühtsus vendade ja õdede keskel? Kas on üksmeel?

Vein on Kristuse vere sümbol, mida ei tohi jalgadega tallata. Verrega on meid lunastatud ja me oleme Issanda omand. Kas anname endile sellest aru? Kui me joome Kristuse kannatuste karikast, kas me siis tõeliselt mõtleme, mida Sõna selle kohta ütleb: „Te ei või juua Issanda karikat ja kurjade vaimude karikat; te ei või osa võtta Issanda lauast ja kurjade vaimude lauast!“ (1Ko 10:21).

Mis te selle peale kostate, sõbrad? kas te joote kahest karikast: selle maailma karikast ning kristluse ja Jumala teenimise karikast? Kas te istute kahe laua taga?... Kui see on nii, siis ärge sõandage Issanda lauast osa võtta, muidu toob see teile needuse!

Võimalik, et te olete juba kaua aega Issanda lauast osa võtnud kibestumise ja andeksandmatu meelega ja siiani pole midagi juhtunud. Siis teadke, et olete oma kätega enesele silmuse kaela pannud.

Kui sageli me palvetame seda palvet: „Anna meile andeks meie võlad, nii nagu meiegi andeks anname oma võlglastele!“ Teadkem, et Jumal teeb meile meie sõnade kohaselt ja ei raasugi rohkem. Ja kui teie kellelegi andeks ei anna, siis ka Jumal, kes on taevas, jätab teile midagi andeks andmata. Teie ise annate Talle selleks õiguse, nagu nähtub „Meie Isa“ palvest.

Meenutagem tähendamissõna mehest, kellele isand tema tohutu võla kinkis. Aga samas too sulane ei osutanud halastust oma kaassulasele, kes võlgnes talle tühise summa. Mida tegi isand, kui kuulis sellest loost? Ta vihastas ja ütles: „Sa tige sulane. Kõik selle võla ma kinkisin sulle, sellepärast, et sa mind palusid, eks siis sinagi pidanud halastama oma kaassulase peale, nõnda nagu mina sinu peale halastasin? Ja ta isand sai vihaseks ja andis tema piinajate kätte, kuni ta maksab kõik, mis tal temaga oli võlgu“ (Mt 18:32-34).

Selle tähendamissõna lõpul ütleb Issand meile: „Nõnda teeb ka Minu taevane Isa teile, kui te igäiks oma südamest andeks ei anna oma vennale“ (Mt 18:35).

Piibel pole muinasjuturaamat ja mina pole nende hulgast, kes selles kahtlevad. Olen veendunud Jumala sõna kõigeväelisuses. Seepärast häda sellele inimesele, kes arvab, et Issand on talle kõik patud andeks andnud, aga ise seejuures oma ligimesele andeks ei anna ja haudub edasi vihavimma. Kui sa oled vihapidaja ja arvad, et kõnnid taevateed, siis ma ütlen, et Jumala sõna nii ei räägi. Sõna ütleb, et iga inimene on valetaja ja üksnes Jumal on tõde. Seepärast loodan ja ehitatan ainult sellele, mida räägib Issand, sest kõiki meid kaalutakse Issanda kaalukaussidel.

Kallid sõbrad, teie olete paljude kirikute ja koguduste esindajad. Kuis on lood andeksandmisega teie pool? Sinu isiklikult? Kas te kaalute end Jumala sõna kaaludel? Kas elate kooskõlas sellega, mida räägite? Ootate võib-olla ärkamist ja Jumala riigi tulekut, aga kas te ise sinna kuulute?

Võimalik, et räägite spiritismist, musta maagia jõududest ega teagi, et asute ise musta käe haardes, mis pole Jumala käsi. Võibolla sallite oma elus niisuguseid asju ja ilminguid, mis pole elava Vaimu vili.

Te arvate, et teil on igavene elu. Otsige siis Pühakirjast, mis räägib tõtt, kas teil on igavene elu või mitte! Mis juhtub siis, kui hellitate valelootusi? Katsuge endid läbi, urige Jumala sõna valgel, kas teie lootusel on kindel alus! Tehke seda sageli, kuni elu lõpuni!

Hiljuti saime ühe mõjuva õppetunni. Üht sakslast, kelle esivanemad palju aastaid tagasi olid Lõuna-Aafrikasse elama asunud, peeti oma koguduses heaks kristlaseks. Tal oli kõrge positsioon, autoriteet ja seisund. Äkki mees haigestus. Kui arsti poole pöörduti, tuli päevavalgele hirmus tõik. Tal leiti kaugelearenenud vähk. Arstid polnud enam võimelised abistama. Võite kujutleda, millise vapustuse see teade tõi.

Üks meie kaastöölisi külastas haiget ning too jutustas talle järgmist.

„Sellest ajast peale, kui ma oma haigusest teada sain, toimub minuga midagi ebatavalist. Päev päeva järele näen oma elu nagu filmilindil – algul lapsepõlv, siis hilisem elu. Mulle meenus, et kunagi ammu lubasin ühele inimesele midagi, kuid siiani oli see täitmata. Kutsusin oma poja ja palusin, et ta mind autoga sinna sõidutaks. Kohale jõudes rääkisin neile, et mu elu jõua b lõpule ja et Issand tuletas meelde mu süü – minu võla nende. Tunnetasin, kui suur petis ma olen. Et viga parandada, võtsin tšekiraamatu ja kirjutasin neile sinna suure summa.

„Ja kas tead vend,“ ütles haige külalisele, „ära räägi minuga poliitikast, mul pole selle jaoks enam aega! Ära räägi mulle sellest, mis sünnib maailmas, ega rahast! Varem oli see kahjuks minu eesmärk ja elu, aga nüüd pole mul enam aega selle. kõige jaoks. Ma pean igaviku vastu valmistuma! Lõpp kõigele maisele! Kõik mu mõtted, sõnad ja teod seisavad praegu minu ees ja ma olen kurb selle üle, kuidas olen elanud!“

Nii lähenes too kristlane oma surmale ja see aeg tuli talle veel õnnistuseks.

Sõbrad! Kontrolligem iseendid juba täna, kuni meie tulevik on veel ees. Me ei tea ju keegi, kui palju aega järele on jäänud. Ega Mooses asjata ütelnud: „Õpeta meid päevi arvestama, et saaksime targa südame.“ (L 90:12)¹ Kord tuleb meil seista Issanda ees, sõltumata sellest, kas oleme oma päästes veendunud ja saanud igavese elu või mitte. Meil on vaja alati arvestada, et mingil hetkel astub Jumal meie ellu. Ta tuleb oma kaaludega ja meid kaalutakse. Häda meile, kui me seejuures liiga kergeks osutume!

Võib nii juhtuda, et Jumal tuleb meile järele mitte siis, kui me parajasti põlvitame või kantslis seisame, vaid siis, kui me teeme hooratööd. Võimalik, et Ta on armuline ja me ei haigestu AIDSi, kuigi selle võimalusega peab iga hooratöö tegija tänapäeval arvestama. Jumala kohus niisuguste üle on ränk. Las kogu maailm kuuleb, kes millega tegeleb. Isegi kui su ihu jääb terveks, ei anna see sulle midagi, kui hing ikkagi põrgus hukub.

Issand võib teid kaaluda sel hetkel, kui te parajasti kadestate ja vihastute, või siis, kui teil on kurjad mõtted. See võib juhtuda siis, kui oma ülbuses ennast teistest kõrgemale tõstate. Jah, me ei või iial teada, kuna saabub hetk, mil Tema meid kaalub.

Ameerikas elas kord ilus tüdruk, kes oli vanemate silmatera ja ehe. Ta oli väljapaistev ja tõusis kõigist kõrgemale. Juba koolieas tunnustati teda kui „esimest“. Hiljem, kõrgkooli päevil, valiti ta iluduskuningannaks ja kõik võisid teda uudistades oma isu täis vaadata. Vanemad olid erakordselt uhked, et kinkisid maailmale niisuguse ületamatu iluduse. Tema iluduskuningannaks kroonimise päeval toimus suur pidu. Nähes tüdart imekauni krooniga kroonituna, täitus isa ja ema süda rõõmu ja juubeldusega.

Siis lõppes ball ja inimesed hakkasid laiali minema. Vanemad jõudsid vaevalt koju, kui helises telefon. Toru võttes kuulis ema arsti erutatud häält: „Tulge kohe! Teie

¹ Ühes saksakeelses Piiblis on Moosese palve sõnastus järgmine: «Õpeta meid mõtlema sellele, et peame surema, ja et me sellele mõeldes saaksime targa südame!»

tütar on reanimatsiooniosakonnas. Juhtus õnnetus ja tema olukord on erakordselt tõsine.“

Kui vanemad haiglasse jõudsid ja palatisse sisenesid, oli tütart võimatu ära tunda. Ta nägu oli moonutatud ja inetu. Ta lamas erilises rippuvas voodis, sest lüüsammas oli murdunud ja jalad purunenud. Ümberringi seisis tilgutid ja mitmesugused aparaadid, süstlad ja arstiriistad.

Ema sisenes vaikselt ja istus. Tütar oli veel teadvusel ja tunnetas tema lähedalolu. „Ema,“ sosistas ta silmi avades. „Ema, mu surmatund on tulnud... Ema, sa õpetasid mind, kuidas noor neiu peab end värvima. Sa õpetasid, kuidas kenasti sigaretti süüdata ja veiniklaasi tõsta, nii et klaas heliseks. Sa õpetasid, kuidas riietuda, aga sa ei rääkinud, kuidas tuleb surra... Nüüd ma suren. Ütle siis, mida ma pean tegema!“ Aga ema vaikis. Tal oli tükk kurgus ja pisarad voolasid ojadena.

„Ema, rutem, ma suren! Mis ma pean tegema?“ Ema vaikis endiselt. Ta ei osanud midagi öelda ja tütar suri. Teda oli kaalutud ja leitud kerge olevat.

Sõbrad, kui teie peaksite praegu surema, milline oleks teie viimne silmapilk? Kuidas see teil välja näeks? Kas ka teie osutuste liiga kergeks? Või on teil toepoollest evangeelium ja elu, mis vastab Pühakirjale? Kas Jumala sõna saab seda kinnitada? Kas Issand saab teile öelda: „Sa hea ja ustav sulane! Sa oled pisku üle ustav olnud. Ma panen sind palju üle, mine oma Issanda rõõmusse!“? (Mt 25:21).

Kas sina ja mina oleme selleks valmis? Mõelgem selle üle! Mõelgem igaviku peatsele saabumisele! Ma ei kuuluta teile Erlo Stegenit, unustage mind! Minusugused tulevad ja lähevad. Minust pole vaja teistele rääkida. Rääkige Jeesusest ja olge Temale ustavad! Tehke elu kord a Jumala ees, et see vastaks Tema sõnale! Kuidas sellega on? Annaks Jumal, et Tema püha lähedalolu teie elus teeks sedasama, mida meie Lõuna-Aafrikas oleme läbi elanud!

10. Tõuse ja tunnista üles oma patud!

Joosua raamatu seitsmendast peatükist leiame loo Iisraeli ajaloost, kuidas rahvas patu tõttu pidi oma vaenlase eest põgenema. Õnnetuse tõi Jumala rahva peale Aakani vargus. Loeme: „Aga Joosua käristas oma riided lõhki ning heitis Jehoova laeka ette silmili maha kuni õhtuni, tema ja Iisraeli vanemad, ja panid endile põrmu pea peale. Ja Joosua ütles: „Oh Issand Jehoova, miks lasksid tulla sellesinase rahva üle Jordani, et anda meid emorlaste kätte hukkamiseks? Oleksime ometi otsustanud jääda teispoole Jordanit! Oh Issand! Mida peaksin ütleva pärast seda, kui Iisrael on pööranud oma vaenlase poole selja? Kui käenanulased ja kõik maa elanikud kuulevad sellest, siis nad piiravad meid ümber ja kaotavad meie nime maa pealt! Mida mõtled teha oma suure nime heaks?“

Selle kisendamise peale vastas Issand Joosuale: „Tõuse! Miks lamad silmili maas? Iisrael on pattu teinud ja on rikkunud ka Minu lepingu, mille Ma nendega tegin; nad on endile võtnud ka hävitamisele määratud, Jah nad on varastanud ja petnud ning on selle isegi pannud oma asjade hulka! Seepärast ei suuda Iisraeli lapsed vaenlastele vastu panna, vaid pööravad vaenlaste poole selja, sest nad ise on määratud hävitamisele. Mina ei ole enam teiega, kui te ei kõrvalda enda keskelt hävitamisele määratud asja!

Tõuse, pühitse rahvast ja ütle: Pühitsege endid homseks! Sest nõnda ütleb Jehoova, Iisraeli Jumal: Üks hävitamisele määratud asi on su keskel, Iisrael! Sa ei suuda enne oma vaenlastele vastu panna, kui te endi keskelt ei ole kõrvaldanud hävitamisele määratud asja“ (Jo 7:6-13).

Siin me näeme lihtsalt ja praktiliselt, milline on meie Jumal ja mida tähendab koos Temaga käia. Toodud katkendis näeme Jumala rahvast pärast suurt võitu Jeeriko üle. Kuidas nad siis Jumalat kiitsid ja ülistasid, tunnistades, et võit polnud mitte nende endi teene, vaid Jumala võimsuse ilming.

Imeline võit oli tulnud. Joosua, kes ei teadnud midagi Aakani teost, saatis välja luurajad täies veendumuses, et järgneb uus võit.

Pastorid ja jutlustajad! Kui tihti pole meil vähimatki aimu, mis sünnib meie kirikutes ja kogudustes. Pühapäeviti näivad usklikud kõik inglitenä, välja arvatud mõned erandid. Nende ees seistes kõneleme Jumala suurest armust ja armastusest, räägime, et Jeesus suri meie eest ja et Tema surma läbi saime päästetud, saime patud andeks. Nii on meil muidugi kerge uskuda. Nii saab igaüks ilma raskuseta taevasse. Kuid meie ülesanne on neile esmajärjekorras öelda, et nad ei näe Issanda palet, kuni patt pole maha jäetud, äärmisel juhul, kuni valetamisele ja varastamisele pole tehtud lõppu. Ma ei ütle, et peaksime inimestele alati rääkima põrgusse minekust. Siiski, kui seisame matustel haua äärel, Piibel käes, tuleks elavatele ikkagi meenutada pöördumise vajadust, kui nad ei taha sattuda hirmsasse igavese hukatuse ja piina paika.

Joosua saatis luurajad Ai linna juurde pärast aulist võitu Jeeriko all, lootes, et siin läheb sama hästi. Mehed tulid tagasi ja ütlesid, et elanikke on linnas vähe, et 2-3 tuhandest sõjamehest on küllalt võidu saavutamiseks.

Pärast nõupidamist otsustati Ai vastu saata 3000 meest. Leerist väljuti kindla võidu lootuses. Kuid sündmused arenesid hoopis teisiti. Juhtus ootamatu – vaenlane osutus tugevaks ja Jumala rahvas pidi põgenema, jättes kolmkümmend kutis meest surnuna selle häbiväärse võitluse tandrile.

Kui Joosuale sellest teade toodi ja ta nägi Jumala rahva põgenemist ning paganate võidujuubeldust, siis käristas ta oma riided lõhki ja langes Jehoova seaduselaeka ette silmili maha, kisendades ja halades: „Oh Issand! Mida peaksin ütleva pärast seda, kui Iisrael on pööranud oma vaenlase poole selja? Kui kaananlased ja kõik maa elanikud kuulevad sellest, siis nad piiravad meid ümber ja kaotavad meie nime maa pealt! Mida mõtled teha oma suure nime heaks?“ Nii palvetas Joosua koos oma rahva vanematega. Ta teadis, et nüüd pole neil enam jõudu vaenlasele vastu seista, et saatan on liiga tugev ja Jumala rahvas lamab võidetuna ja purustatuna maal. Nad palvetasid Jumala ees terve päeva, kuni Jumal vastas. Ta ütles: „Tõuse! Miks lamad silmili maas?“ Meie aja keeles tähendab see: „Jäta palvetamine! Milleks Mulle see?...”

Nõustugem, et kahekümnenda sajandi kristlased räägivad väga palju palvetamisest ja palvevajadusest. Sageli öeldakse: „Miks meie vaimulik elu hääbub? Miks meil pole ärkamist, vaimulikku kasvu? Näib, et on vaja rohkem palvetada, teha seda päeval ja ööl. Peab rohkem paastuma!... Miks meie ihust ei voola elava vee jõed? Miks on maailmas nii vähe Jumala imesid? Miks maailm võidutseb. Ja saatan saavutab ühe võidu teise järel? Miks?... Näib, et peame tõepoolest rohkem ja usinamalt palvetama!“

Ja nii me istumegi palvekoosolekutel ning palvetame, palvetame, palvetame...

Aga pöörakem tähelepanu toodud näitele. Kui Joosua koos vanematega oli kaua Issanda poole kisendanud, ilmus Jumal ja ütles: „Küllalt, jätke järele!“ Joosuale öeldi: „Miks lamad silmili maas, miks palud ja kisendad? Milleks Mulle see? Tõuse üles! Iisraeli leeris on patt, see tuleb kõrvaldada!“

Palvekoosolekutel pole mõtet, kui me oma elu ei puhasta. Sageli küsivad inimesed, kuidas suhtume paastumisse? Ütlen, neile. et pean kõige paremaks seda, kui inimesed kuulutavad paastu oma pattudele, aga mitte kõhule. Parema on normaalselt süüa, andmata seejuures toitu patule, kui paastuda ja edasi patustada.

Uskuge, ihulik paast ei anna mingit efekti, kui patt endistviisi meie üle valitseb. Mis kasu on paiistust, kui meie nägu on sünge ja rõhutatud ning me ise oleme ebasõbralikud, vihased, kannatamatud? Kas arvate, et Jumalale on niisumme paast vastuvõetav? Ei ole. See pole muud kui lihalik tegevus, mis Jumala ees on jäledus.

Tean kristlast, kes väga sageli ja pikalt paastus, aga tema naine ja lapsed tunnistavad, et just paastupäevadel oli ta eriti kannatamatu ja ärrituv.

Muuseas, ihuliku paastumise küsimus huvitas kunagi ka varisere, ja Jeesus ütles neile: „Kas te võite peiupoisse panna paastuma sel ajal, kui peigmees on nende juures? Ent päevad tulevad, mil peigmees võetakse neilt ära, siis nad paastuvad neil päevil“ (Lk 5:34,35). Niisiis, kui Peigmees on meie keskel, pole paastumiseks erilist vajadust. Aga kui Teda pole, siis on meil vaja paastuda.

Niisiis, Issand ütles Joosuale: „Tõuse! Miks lamad silmili maas? Iisrael on teinud pattu ja on rikkunud ka Minu lepingu, mille Ma nendega tegin.“

Sõbrad, kes te peate palvekoosolekuid, kas kuulete neid Issanda sõnu? Need ütlevad praegu: „Miks te nii palju palvetate? Miks lamate silmili maas?“ Ja olles oma rahva peale vihane, lisab: „Mina ei ole enam teiega, kui te ei kõrvalda endi keskelt hävitamisele määratud asja!“

Paljud jutlustajad räägivad, et Issand on meiega kuni maailmaajastu otsani, ja et kui oleme Jumala lapsed, siis Ta ei hülga meid iialgi.

Ma ei mõista, kuidas võib rääkida niisugust mõttetust. Isand on ju seesama eile, täna ja igavesti. Tema ei muutu. Vana Testamendi Jumal on samuti Uue Testamendi Jumal. Ja seesama Jumal ütles Joosuale: „Mina ei ole enam teiega, kui te ei kõrvalda endi keskelt hävitamisele määratud asja!“

Jah, need on kohutavad tõsiasjad, ja sõltumata sellest, kas need meile meeldivad või ei. peame need vastu võtma. Vastasel juhul on meie kristlus vaid näitemäng ja meie „Jumal“ vaid ebajumal. kelle me endale oma südame himu järgi oleme loonud. Sel juhul pole meil Piibli Jumalat, vaid meie mõistuse ja ettekujutuse järgi loodud ebajumal.

1.Korintose 10:11 on kirjutatud: „See sündis neile ette-tähendavalt ja on kirjutatud meile manitsuseks, kelledele maailma lõpu ajad on vastu jõudnud.“ Kuna kõne all olev lugu on Piiblis üles kirjutatud, siis on see ka suure tähtsusega meie jaoks, kes me sel viimasel ajal maa peal elame.

Nagu toodud kirjakohtast nägime, polnud palve ja Tema poole kisendamine Jumalale meeltmööda. Ta Ise katkestas selle, sest nende keskel oli midagi, mis tuli ära korraldada – Iisrael oli teinud pattu.

Tõenäoselt on meil raske mõista sõnu „Iisrael on pattu teinud“. Kuidas siis nii? Pattu ei teinud ju Iisrael, vaid üks nende hulgas – Aakan. Miks Issand vihastus terve Iisraeli rahva peale, kui ainult üks tegi pattu? Aga selline on Jumala mõõt. Ainult üks Iisraeli ridades patustas, aga Issand räägib kogu rahvast.

Eri lülidest koosneva keti tugevus määratakse kõige nõrgema lüli järgi. See tähendab, et kui on kasvõi üks nõrk lüli, siis kett ei pea vastu rohkem kui see nõrk lüli. Samuti on kristlaste keskel. Igaüks, kes kuulub meie ridadesse, on meiega üks ;a meie oleme üks temaga. Seepärast toob ka ühe liikme patt needuse terve koguduse peale. Aga kui patt tuleb ilmsiks ja saab karistatud või kui inimene, kes on pattu teinud, välja heidetakse, siis vabanevad ka kõik ülejäänud needusest. Sellest räägibki toodud näide. Kui Iisraeli rahvas kõrvaldas enda keskelt perekonna, kelle peal lasus needus, tuli Jumal jälle nende juurde. Jumal tuli pärast patu kõrvaldamist, aga mitte enne seda.

Üks asi väärib veel tähelepanu. Sel hetkel, kui Jumal ootamatult Joosua poole pöördus, lakkasid nad kõik palvetamast. Jumala sõna ei ütle asjata: „Valvake ja palvetage,“ kusjuures sõna „valvake“ on esikohal. Kristlaste juures aga on järjekord kahjuks vastupidine. Me asetame esikohale palvetamise. aga valvamise teisele või koguni viimasele kohale, ja sageli unustame hoopiski.

Jumal avas Joosua silmad. Joosua polnud mõelnudki sellele, mis võis olla nende kaotuse ja Jumala viha põhjuseks.

Kas meiega pole sama lugu? Mis kasu on palvetest ärkamise pärast ja Jumala rahva vaimuliku võidu pärast, kui meie keskel on patt? Kui nimetame end Kristuse koguduseks ja tahame, et Jumal viibiks meie keskel, siis peame endid puhastama! Sõna ütleb: „Olge pühad, sest Mina, Jehoova, teie Jumal, olen püha!“ (3 Mo 19:2).

Kui meie keskele imbub midagi ebapuhast ja ebapüha, siis Issand eemaldub või lahkub päriselt, sest pühal ei saa olla mingit osadust neetuga ega puhtal ebapuhtaga. Kes ori ennast sidunud patuga, peab teadma, et ta on toonud terve koguduse peale needuse. Patt tuleb lõpetada või välja lükata patustaja! Nii kaua kuni seda pole tehtud, pole Jumala rahval lootatav võitu.

Nõnda tegi Joosua. Ta kutsus kogu rahva ennast pühitsema, ja siis pidid nad kõik suguharude, suguvõsade ja perekandade kaupa Jehoova liisu alt läbi käima, et üles leitaks süüdlane. Süüdlaseks osutus Aakan, kelle patt tõi Iisraelile kaotuse. Pöördudes tema poole ütles Joosua: „Mu poeg, anna

nüüd au Jehoovale, Iisraeli Jumalale, tunnista Temale kiituseks ja avalda mulle, mida sa oled teinud! Ära minu ees salga!“ Nähes, et ta on paljastatud, ütles Aakan: „Ma olen tõesti teinud pattu Jehoova, Iisraeli Jumala vastu! Ma tegin nõnda: kui ma nägin saagi hulgas üht kaunist Sineari kuube, kahtsada hõbe-seeklit ja üht kuldkangi, kaalult viiskümmend seeklit, siis ma himustasin neid ja vaata, need on kaevatud maasse keset mu telki ja hõbe on kõige all.“ Nii paljastati tema patt.

Kas märkate, sõbrad, et Aakan tunnistas oma patu üles alles pärast seda, kui Jumal oli sellele osutanud. Ta oleks võinud seda teha varemgi, aga ta ei tahtnud. Aakan peitis ja varjas keelatud, nii et ükski kõrvalseisja midagi ei märganud. Jumala eest aga pole võimalik midagi varjata. Niisugustel juhtudel ütleme lihtsalt: „Oh Issand, anna andeks ja halasta minu patuse peale!“ Nii kisendas kunagi pime mees. Jeesus kutsus ta Enda juurde ja küsis: „Mida sa tahad, et Ma sulle teeksin?“ Pime soovis nägemist ja Jeesus kinkis talle selle.

Miks ma sellest räägin? Me peame alati niiöelda härjal sarvist kinni haarama. Kui palvetame ainult: „Issand, halasta ja anna andeks!“ siis see meid ei aita. Sellega me ainult varjame oma vaimulikku ebapuhtust. Aakani pattu valguse kätte tuues ütles Issand otse, et Tema rahva keskel on midagi neetut ja hävitamisele määratud, et on toimunud vargus, aga süüdlane varjab seda ja petab teisi. Kui Joosua virgutas Aakanit pattu üles tunnistama, siis too tunnistaski kõik üles. Peidetud varandus toodi lagedale ja pandi kõigi ette.

Ja siis viidi kohtuotsus täide. Aakan ja tema pere, isegi loomad ja kogu varandus hävitati. Pärast kividega surnuksviskamist põletati kõik ära. Tuleasemele kuhjati hiigelsuur kivihunnik, mis pidi rahvale meenutama, et Issand pattu ei salli.

Mõeldes Aakani loole võime küsida, miks pidid surema ka tema naine ja lapsed. On ju öeldud, et keegi ei pea teiste pattude pärast karistust kandma.

Kahjuks Piibel sel kohal midagi lähemalt ei raagi. Aga võime oletada, et nad kõik olid asjast teadlikud, olid vaikides nõus kõigega, mida perekonnapea tegi. Kui naine oleks kohe Joosua juurde jooksnud teatama, siis oleks ta päästnud enda ja laste elu, võib-olla isegi mehe elu. Aga nad kõik vaikisid.

Harvad pole juhtumid, kus inimesed patuga ühinevad ja kurja varjavad. Nii teevad mehed, nähes naise pattu. Naised samuti vaikivad meeste patte varjates ja vanemad kavatavad kinni laste patte. Patu asjus inimesed ühinevad üsna sageli, selle asemel et Jumala poole asudes öelda: „Issand, Sina ei salli, seepärast ka mina ei või nõus olla!“ Antud juhtumil tõi üksmeelne vaikimine neile kõigile hävingu.

Aakani näide ütleb kõigile jumalalastele, et seni, kuni meie keskel asub patt, on edasiliikumine võimatu. Kas mõistate nüüd, miks asjad meie kogudustes on niisugused, nagu nad parajasti on? Jumal on seesama, nagu ka tollel ajal. Kui me selles küsimuses Temaga veel pole kohtunud, siis see tuleb. Kui mitte selles ilmas, siis tulevases. Siis saab tõde ikkagi ilmsiks.

Ühele asjale tahaksin veel juhtida tähelepanu. Jumal ütleb Joosuale: „Mina ei ole enam teiega, kui te ei kõrvalda endi keskelt hävitamisele määratud asja!“ Joosua oleks võinud küsida: „Issand, mis on minul sellega tegemist? Mispärast Sa mind maha jätsid? Mina pole ju pattu teinud, vaid keegi teine inimene Sinu rahva keskelt. Mina olen olnud Sinu ustav!“ Aga tõeline Jumala sulane nii ei tee. Talle oli küllalt sõnast: „Iisrael on pattu teinud.“ Ta polnud oma rahvast eraldatav, ta võttis kõik vastu koos nendega – nii süü kui karistuse. Mõelge selle üle järele, Jumala rahva karjased! Mõelge tõsiselt!

Mingem nüüd Uue Testamendi juurde, et nendes küsimustes veelgi suuremat selgust saada. 1.Korintose 5:1 räägib Jumala Vaim apostel Pauluse läbi: „Praegu ma kirjutan teile, et teil ärgu olgu midagi tegemist niisugusega, keda nimetatakse vennaks ja kes on hooraja või ahne või joodik või anastaja; niisugusega ärge ühes söögegi!“ Meie aga, vähe sellest, sööme koos nendega, me läheme isegi koos Issanda pühast lauast osa võtma.

Mida me nüüd Jumala sõna valgel ütleme? Kes Jumal meile on? Mis on saanud kristlusest? Mida Piibel meile tänapäeval tähendab? Kui ta on kogu tähenduse meie jaoks kaotanud, siis visakem ta tulle! Aga kui ta endiselt on Jumala sõna, siis miks me talle ei kuuletu? Kas oleme tõesti unus-

tanud, et sõnakuulmatus on Jumala silmis sama nagu nõiduse patt ja vastupanu nagu ebajumalate ja teeravite teenistus. Kas nüüd mõistate, miks paljud kristlased on nagu nõiutud: neil pole jõudu, nad on kinni saatana võrkudes, neil pole õorahu ega rahu südames, neil on küll jumalakartuse nägu, agi nad on ära salanud Jumala väe.

Kõik tuleb sellest, et me Piiblit tõsiselt ei võta. Piibel on saanud meile nagu mingiks muinasjuturaamatuks. Aga kui see on elava Jumala sõna, miks me siis ei võta seda vastu kartuse ja väristusega, nagu tõelist Jumala sõna! Kas Jesaja ei öelnud, et Issand elab neis, kes Teda kardavad ja Tema nime ees värisevad? Aga mida teeme meie Jumala sõnaga? Tänapäeva usuõpetajad lausa hävitavad selle, veendes kuulajaid, et see ei tähenda seda, mis seal on kirjutatud, vaid midagi muud. Ja meie, kristlased, mida teeme meie Jumala sõnaga? Kas talame seda jalgadega? Loeme prahiks ja pühkmeiks? Me ei häbene ühe laua taga istuda inimesega, kes nimetab end pöördunuks, kristlaseks ja Jumala lapseks, aga tegelikult on kade, ahne, omakasupüüdlik või elab liiderlikult mõne noore neiu või koguni abielunaisega. Ja meie talume seda, rääkides, et on vaja rohkem Issandat kiita ja austada, rohkem palvetada! Milline pimedus! Sellal kui meie valgus peaks olema kõige suurem, asume hoopis pimeduses!

„Joosua, tõuse! Pole aeg silmili maas lamada ja palvetada! Jumala rahva keskel on miski korrast ära. Tõuse, Mu sulane! Rahvas pühitsegu ennast! Nii kaua, kuni hävitamisele määratud asi on teie keskel, ärge arvestage Minu lähedust ja abi! Ma ei saa elada niisuguse rahva keskel.“ Joosua ajal, kui Jumal Iisraelist lahkus, oli kaks võimalust: kas kõrvaldada patt või kaotada Issand. Aga tänu Jumalale, et Joosua oli mees, kes oli valmis tegema kõik, et vaid Jumal jääks nendega!

Aga meie? Kas oleme valmis tegema sedasama – kõrvaldama endi keskelt ja isiklikust elust kõik, mis Jumala silmis on neetud? Kas teeme kõik, et meie palved oleksid kuuldud ja Jumala poolt vastu võetud?

Kui meie oma misjonijaamas palvekoosolekule koguneme, siis me ei alusta enne, kui küsime kõigi käest, kas meie vahel on midagi, mis meid lahutab, ja kas kellelgi on

midagi, mis pole korda tehtud. Kuni kõik pole korras, pole mõtet palvetada. Raiskaksime lihtsalt aega. Kuni kõik segav ja lahuta v pole eemaldatud ega puhastatud, pole mõtet palvekoosolekut läbi viia.

Maailmas näeksid paljud asjad välja teistmoodi, kui ei palvetataks patuse südamega. Kui palvetame, aga meie elu pole korras ja süda pole pühitsetud, siis oleme otsekui avatud uks, mille kaudu saatan võib kergesti sisse tulla. Palve ilma valvamise ja püha eluta on hea võimalus saatana jaoks. Võite seda kontrollida paljude valeõpetuste ja sektide najal. Paljud neist alustasid just nimelt palvega.

Tahaksin veel kord korrata Jeesuse sõnu: „Kui sa oma andi tood altarile ja seal meenub sulle, et su vennal on midagi sinu vastu, siis jäta oma and sinna altari ette ja lepi enne oma vennaga ja siis tule ja too oma and!“ (Mt 5:23,24).

Issand ei salli, et tulete oma palvega Tema altari ette erine, kui olete ära leppinud oma venna, õe, mehe, naise või lastega. Sel juhul pole palvetel mingit tähendust.

Aga kui palju leppimata kristlasi käib ringi maailmas! Kui palju viha, solvumist, tagarääkimist ja lahkmeelt! Ja nüüsguste südametega te kummardate ja palvetate, tahtes Issandait midagi saada! Kuidas teie kodused asjad on? 1. Peetruse 3:7 öeldakse meestele: „Mehed, elage naisega targasti kui nõrgema astjaga ja osutage neile austust, sest nad on elu armuanni kaaspärijad nagu teiegi, et teie palved poleks tagajärjeta.“ Niisiis, mees, kui sa oma naisega ei ole õiges suhtes, kui su südames elab kibedus tema vastu, siis su palvel pole mingit mõtet, sest Issand ei võta seda vastu.

Meil on üks vend, kellele Jumal osutas halastust ja avas tema silmad selles küsimuses. Ta jutustas, et palvetades püüdis ta mõnikord valju häälega hüüda „halleluuja“, et naabrid, kes elasid kolme maja kaugusel, seda kuuleksid. Talle näis, et just nii peab ta neile Issandat tunnistama ja mitte häbenema. Aga samal ajal ta iga päev tülitsetes naisega ja mõirgas tema peale kui lõvi. Mõelge nüüd ise, kas tema mäng pühade sõnadega avaldas teistele mingit mõju!

Pean seda kõike rääkima seepärast, et Issand mind selleks õhutab. Mul tuleb olla sõnakuulelik. Olen Tema sulane

ja kohustatud tegema seda, mida Tema mind käsib. Ma ei taha Temalt kuulda sõnakuulmatute prohvetite kohta käivaid sõnu: „Nad kõik on nagu keeletud koerad, kes ei saa haukuda: nad magavad norinal, armastavad tukkuda“ (Js 56:10). Nagu näete, jutlustaja ja prohvet peavad sarnanema koertele, kes hauguvad ja ohu eest hoiatavad.

Kuid läheme veel kord lühidalt Aakani loo juurde tagasi. Tema pattu välja tuues nimetas Issand kõiki asju õigete nimedega – et ta on võtnud hävitamisele kuuluvat, rikkunud lepingut, varastanud, petnud ja peitnud. Tahan sellega öelda, et meid ei aita ainult väliste asjade ülestunnistamine. **Pattu tunnistades tuleb minna kuni juurteni** – koos juurtega. välja tõmmata nagu umbrohi. Ladva kärpimine ei aita. Pole vaja end millegagi vabandada! Tunnistades ütle otse, et oled varas, kui oled varastanud! Kui sul seda või teist nähes tulevad rüvedad mõtted, siis ütle otsesõnu, et oled abielurikkuja või hoor. Sellised nagu on su mõtted, oled sa ise. Rüvedad mõtted tulevad puhastamata ja pühitsemata südamest.

Ma ei kahtle, et meie keskel on palju neid; kes tahaksid oma elu korda teha ning oma patud ja vaimuliku ebapuhtuse Jumala valguse ette tuua. Aga kui te seda teete, siis leidke ustav vahemees enda ja Jumala vahel! Juhul, kui teie saladust pole hoitud, vaid on edasi räägitud, siis ärge selle inimese juurde rohkem minge! Too on osutunud ebaustavaks ja Jumal olgu Tema üle kohtumõistja! Sinu pihtimust ei pea kuulma keegi muu kui sina ise, Jumal ja ;urnalasulane, kelle elu olgu samuti põhjalikult puhastatud!

Issand käskis Joosual rahva koguda, et nad võiksid end hävitamisele kuuluvast puhastada, või muidu oleks pidanud Jumal neist lahkuma.

Nüüd mõistate, sõbrad, mida on vaja teha, et ärkamine ka teie juurde tuleks. Nüüd teate, kuidas elava vee jõgesid saavutada. Jätke palvetamine, unustage paast! Tehke lõpparv patuga oma elus! Tuletage meelde oma minevik! Kas seal on kõik puhastatud? Kas olete kõigiga ära leppinud? Teise juurde minnes ärge hakake ennast vabandama või õigus-tama, ärge hakake vaidlema! Kui nii teete, pole mõtet minnagi! Parem siis jääda pattudesse. Teadke, et leppimise tee

on alandumise tee. Kes ennast ei alanda, et saa iial ülendatud. Kes oma elu Issanda pärast ei kaota, see ei leia seda. Niisugune on Jumala tee.

Paljud palvetavad ärkamise pärast ja neilegi tahan ma midagi öelda, olemata seejuures prohvet või prohveti poeg. Võin öelda täie kindlusega: „Te võite ärkamise pärast palvetada kasvõi kogu elu, aga te ei näe seda enne, kui täidate, mis Issand on öelnud: „Tõuse ja kõrvalda hävitamisele määratud asi! Puhasta oma elu ja siis saab puhtaks ka kogudusi Olge pühad, sest Mina olen püha!“

Kui tahame, et elav Jumal oleks meie keskel, tuleb patu eest põgeneda ja ennast sellest puhastada!

Milleks on tänapäeval saanud Jumala lunastatud rahvas? Mis on lahti Kristuse armee võitlejatega kahekümneandal sajandil? Kus on vaimulik Iisrael? Kus on. Siion? Lugegem Jesaja 64. peatükki ja mõtelgem järele nende sõnade üle: „Su pühad linnad on saanud kõrbeks, Siion on saanud kõrbeks, Jeruusalemm kõnnumaaks; seal asuvad metselajad, šaakalid ja rebased.“

Jerusalemm, algkogudus, oli täis Jumala lähedust. Seal ei sallitud pattu, seda karistati viivitamatult surmaga, et kord ja igaveseks näidata, et midagi ebapuhast ei või Jumala rahva keskele tulla. Aga mis on saanud sellest kogudusest tänapäeval? Milliseks ta on muutunud? Mis inimesed temast arvavad?

Mõnede jaoks piirdub kiriku osa ristimisega, ülestõusmispühade ja jõulude tähistamisega, see on koht, kuhu tul-lakse laulatusel ja viimasena iseenda nn. „kristlikule“ matusele. Sellised inimesed arvavad, et vaid suusõnalise Jeesuse vastuvõtmisega saavad nad kohe jumalalapseks, pärast aga võivad elada nagu ise tahavad. Piisab, kui sind nimetatakse jumalalapseks. Aga Jumal, olles seesama eile, täna ja igavesti, ei muuda iial oma nõudmisi. Ta ütleb: „Mina ei ole enam teiega, kui te ei kõrvalda endi keskelt hävitamisele määratud asja.“ Kel kõrv on kuulda, see kuulgu!

11. Mida Jumal mulle suulude läbi õpetas

1.Korintose 9:19 salmist edasi loeme: „Ehk ma küll olen vaba kõikidest, olen ma ometi hakanud kõikide orjaks, et ma seda rohkem inimesi võiksin võita. Nii olen ma juutidele otsekui juut, et ma võidaksin juudid; neile, kes on käsu all, olen ma otsekui käsualune, kuigi ma käsu all ei ole, et ma võidaksin käsualused. Käsuta olijale olen ma otsekui käsuta, ehk ma küll ei ole ilma Jumala käsuta, vaid elan Kristusele käsus – et võita need, kes on käsuta. Nõtradele ma olen saanud nõdraks. et võita nõdrad. Ma olen kõikidele saanud kõigeks, et ma igatpidi mõned päästaksin. Aga kõike ma teen evangeeliumi pärast, et mina sellest ka osa saaksin.“

Eks te tea, et need, kes võidu jooksevad, jooksevad küll kõik, aga võiduanni saab üks? Jookske nõnda, et teie selle saate! Aga iga võidujooksja on kasin kõigis asjus, nemad küll selleks, et saavutada kaduvat pärga, aga meie, et saavutada kadumatut pärga. Sellepärast ma ei jookse nagu pimedast peast, ma ei võitle nõnda nagu see, kes tuult peksab, vaid ma talitsen oma ihu ja teen selle oma orjaks, et ma muile jutlust öeldes ise ei saaks kõlvaluks“ (1Ko 9:19-27).

Olen Issandale väga tänulik, et võisin Tema tahte kohaselt saada misjonäriks neegrite keskel. Just see töö on saanud mulle suureks õnnistuseks.

Loomuldasa on valged neegritest väga erinevad. Erinevus pole ainult nahavärvis, vaid elulaadis, käitumises, tava-des, kommetes ja paljus muus. Näiteks sisenejale vastuminek on meil austuse osutamine, neegritel aga mitte. Nemad jäävad istuma. Jutuajamisel neegrid ei vaata teisele kunagi silma. Seda peetakse häbematuseks. Perekondlik korraldus on neil samuti hoopis erinev. Need, kes säilitavad paganluse, on mitmenaisepidajad, ja suure pere sisekord on valgete jaoks ebatavaline. Väga rangelt peetakse kinni vanuselistest ja muudet eeskirjadest. Need on vaid mõned kõigist nendest erinevustest.

Kuigi maailmas on nii palju erinevaid rasse ja rahvusi, oleme meie, kristlased, kutsutud olema kõigile õnnistuseks,

oleme Issanda tõelised jüngrid. Aga Jeesus ütleb, et me ei või Teda järgida, kui me iseenesest lahti ei ütle.

Võimatu on saada õnnistuseks oma ligimestele, sõltumata rassist ja rahvusest, kui me ei õpi teisi endast kõrgemaks arvama. Tõeline Kristuse järgija peab iseenesele surema. Ja see ei ole mitte ilusate sõnad tegemine, vaid elulaad. Teisiti pole lihtsalt võimalik. Paulus ei ütle asjata, et ta talitseb oma ihu ja teeb selle oma orjaks. See läheb meile tõepoolest midagi maksma.

Enne kui me ei taha oma mina surma anda ja oma lihast loobuda, ei saa meist Kristuse järgijaid ja me ei saa olla teistele õnnistuseks. Aga selleks me ju oleme kutsutud! Vastavalt Pühakirjale peame me saama õnnistuseks mitte ainult lähedastele, kes meid ümbritsevad, vaid ka rahvale, kelle keskel me elame, ja isegi kogu maailmale. Kas te ei usu seda? Vaadake siis Jumala sõna, kus Jeesus ütleb: „Minge kõike maailma ja kuulutage evangeeliumi kõigele loodule!“ (Mk 16:15). Ja teises kohas: „Minge ja tehke jüngriteks kõik rahvad, neid ristides Isa, Poja ja Püha Vaimu nimesse ja neid õpetades pidama kõike, mida Mina teid olen käskinud!“ (Mt 28:19, 20).

Mõelgem, kas me võime õpetada teisi Jumala käske täitma, kui me neid ise ei täida! Või kas me saame teha teisi Kristuse jüngriteks, kui me ise Teda ei järgi? Võimatu on teistele öelda: „Ära varasta!“, kui ise oled samal ajal ebaaus. Samuti ei saa kellelegi õpetada alandlikkust, olles ise kõrk ja isekas. Kui Kristus meist välja ei paista, on võimatu teisi üles kutsuda Kristuse sarnaseks saama.

Tuntud evangelist ja jutlustaja Spurgeon on öelnud kord oma loengul üliõpilastele: „Kui te kõnelete taevast, siis peavad teie näod särama ja teie elust peab välja paistma taevane au! Ja kui te laulate taevast, siis peab teie hääل kõlama nagu inglitel! Aga kui te kõnelete põrgust, siis võib teie nägu jääda niisuguseks, nagu on, sellest on küllalt.“

Sageli ei saa me inimestest teha Kristuse järgijaid sellepärast, et meist endast paistab välja ainult saatan ja põrgu. Kui me oma elus ei käitu Piibli õpetuse kohaselt, siis pole me mitte Issanda, vaid saatana jüngrid. Nime järgi oleme

muidugi Kristuse õpilased, aga see on ainult nimi. Niisuguseid kohtame sageli – nimi on, aga õpetajaks on saatan, mitte Jeesus.

Tänu sellele, et Issand sidus mind neegritega, võisin ma neilt palju õppida. Ligimestelt võime üldse palju õppida. See inimene, kes alati ütleb: „Ma tean“, on rumal ja tegelikult ei tea enamasti midagi. Need pole minu sõnad, vaid nõnda räägib Piibel. Me võime ja peame alati õppima, ja sealhulgas neilt, kes meid ümbritsevad. Lõuna-Aafrikas räägin inimestele sageli, et meil on suur eesõigus elada maal, kus on pii palju rasse, rahvusi ja suguharusid. See tuleb meile kasuks suurte õppimisvõimaluste pärast. Isegi lastelt võib palju õppida. Ega Jeesus muidu manitsenud jüngreid õppima lastelt, öeldes: „Tõesti, Ma ütlen teile, kui te ei pöördu ega saa kui lapsukesed, ei saa te mitte taevariiki“ (Mt 18:2).

Varsti pärast ärkamise algust juhtus, et tundsin äkki hinges suurt raskust. Otsustasin kellegagi koos palvetada. Usaldasini järgmise koosoleku juhatamise teisele vennale. Ise tahtsin sõita mägedesse palvetama. Tuletasin meelde kõik sealsed tuttavad kristlased. Lõpuks valisin neist ühe perekonna, kõige vaimulikuma, kellega võisin jagada palveosadust.

Läksin teele. Mõne kilomeetri läbisin autoga, ülejäänud maa jalgsi, sest nad elasid kõrgel mägedes. Lõpuks jõudsin kohale. Mind nähes polnud nende rõõmul piiri. Aga minu nägu oli tõsine ja keskendunud. Minu arusaamise kohaselt ei tohtinud paastupäeval naerda. Tegin nii hapu näo kui võimalik. Aga pererahvas rõõmustas lapselikult, nende näod särasid.

„Oi, milline üllatusi Ütle, mis sundis sind meie juurde tulema?“

„Ma tahaksin selle päeva veeta paastumises ja palves!“

„Hästi! Aga enne palvet valmistame sulle midagi süüa.“

Suulud on väga külalislahked. Kui nende majja sisened, siis enne sealt ära tulla ei saa, kui oled toitu võtnud. Asi ei piirdu tassi teega. Nad ei mõista, kuidas võib külalise süüa pakkumata lasta ära minna. Isegi kui nad on vaesed, panevad nad su ette kõik, mis neil on, ja on valmis viimase

ohverdama. Kui neil on õuel kasvõi üksainus kana, siis nad valmistavad selle sulle.

Kui mu sõbrad rääkisid toidust, protesteerisin kategooriliselt, vabandasin, et täna pole mul üldse aega söömiseks ega joomiseks, kuna tahan kogu päeva kulutada palvele ja paastumisele. Vastuseks kõlas nende lõbus, südamlilik naer.

„Mis? Kas tahad, et Jeesus kord ütleks meile: „Mul oli janu ja teie ei jootnud Mind. Ma olin näljane, aga teie ei andnud Mulle süüa.“ Kas tahad meile lõksu valmistada? Ei. Endastmõistetavalt ei kuula me sind selles. Ole nüüd hea ja astu sisse!“

Nii ei olnudki teist väljapääsu kui nende hütti siseneda ja istuda, nemad aga läksid kana valmistama. Kinnipüütud kana ei saa ju kohe keeta, enne on vaja see tappa, puhastada ja sisikond välja võtta. Ma istusin ja istusin. Mulle näis, et ootan mitte tunde, vaid terve igaviku.

Huvitav on see, et meie, valged inimesed, alati kiirus-tame kuhugi. Meil on pidev ajapuudus, mis pikapeale tekitab neuroosi. Mustad aga ei kiirusta, neil on aega küllalt.

Istudes ja valmistatavat sööki oodates rääkisin omaette: „Oh Jumal, kuidas ma olen selle pühapäeva ära raisanud! See oleks pidanud olema Issanda päev! Millise vea ma tegin! Parem, kui ma poleks siia tulnud! Oleksin võinud ju kellegi teisega koos palvetada. Kui palju oleksin täna võinud teha! Aga nüüd on terve päev kaotatud. Mu paastu- ja palvepäev on möödunud söögi ootamises. Oh, kui rumalasti olen talitanud!...“

Nii endaga riieldes jätkasin istumist ja jälgisin kellao-sutite liikumist. Aeg venis ja venis. Lõunatund jõudis kätte, aga ma ootasin ikka veel. Lõpuks toodi mulle mingi külm jook, seejärel tass teed. Nüüd kaeti laud, mis toidukülluse all oli kokku varisemas. Mida seal kõike ei olnud! Kanap-raad, mitut muud sorti liha, riis, kartul, salat, juurvili, puu-vili... See oli kuninglik lõuna ja laua ääres istusin ma üksinda. (Suulude kombe järgi istub külaline üksi lauas. Pererahvas lahkub enne söömaaja algust, et külaline tunneks ennast täiesti vabalt.) Pererahvas palus toidule õnnistust ja mina hakkasin sööma. Mu ette oli pandud ennenägemata

suur taldrik, aga kui ma igast roast olin natuke võtnud, jäi taldrik väikseks. Nii palju oli seal erinevaid toite.

Mees ja naine kostitasid mind nii püüdlikult, et lõpuks ma ütlesin, et see pole enam söömine, vaid õgimine. Kui olin oma taldrikutäiega hakkama saanud, toodi veel magus-söök ja midagi joodavat ning kõige lõpuks coca-colat.

„Mu sõbrad! Ma lihtsalt ei suuda rohkem. Nii suur söömine on ju patt,“ ohkasin.

„Hüva, hüva! Nüüd viime nõud välja ja siis hakkame palvetama.“

„Oh,“ hädaldasin jälle, „kuidas ma saan nii täis kõhuga palvetada!“ (Näete, sel ajal tulid mu palved veel kõhust, mitte südamest.)

Kui laud oli koristatud, põlvitasime lõpuks ja hakkasime palvetama. Ei möödunud kahte-kolme minutitki, kui paik meie all kõikus... Ma ei suutnud toimunut mõista. Haarasin kätega peast, nutsin ja kordasin: „Issand, ma ei tunne Sind veel üldse! Kuidas on see võimalik? Missugune Sa oled! Oh, tegelikult ei tunne ma Sind ju veel, mu kallis, armastav Issand!“

Ja nii ma hakkasin Jumalat täiesti otsast peale tundma õppima, sellisena, millisena ma varem Teda iial polnud tundnud. Siiani tundsin Jumalat juttude tärgi ja oma kujutluste järgi. Oma mõistusega voolisin Temast puusliku. Aga oh häda, see oli eksitus. Mitte ainult minu, vaid ka paljude teiste eksitus, kes on aegade jooksul raamatute ja õpetuste alusel, mõistust ja käsi abiks võttes loonud endale Jumala kujutise, omatehtud ebajumala.

Me kinnitame, et Jumal on niisugune ja niisugune, et Teda tuleb teenida ainult nõnda, nagu seda tehakse meie juures, et Tema juurde tuleb tulla nimelt nii ja mitte teisiti. Seda õpetades me ei märkagi, kui kohutavalt me patustame. Me ei tohi luua endale ebajumalaid ei kujutluste ega millegi muu varal. Paganaille räägime, et nad kummardavad võõraid jumalaid, aga samal ajal oleme endale oma fantaasia abil loonud kõige suurema puusliku. See meie ettekujutuste „Jumal“, kes annab meile kõike, mida soovime, ja teeb just seda, mida Temalt ootame, pole tegelikult midagi muud kui

meie mõistuse ja kujutlusvõime poolt loodud ebajumal. See pole elav ega tõeline Jumal!

Seepärast ma tookord nutsingi nagu laps. Mu süda oli murdunud. Kisendasin kibedas äratundmises, missugust „Jumalat“ olin need pikad aastad teeninud: „Issand, ma ei tunne Sind üldse veel! Mu Jumal, kui hoopis teistsugune Sa oled!“ Jah, sõbrad! Tuleval kohtupäeval katsutakse kõik läbi tulega. Kõik, mis on meist endast, põleb ära, muutub pühkmeiks ja tuhaks. Palju sellest, mida me siin maa peal hindasime, muutub absoluutselt tühiseks. Inimlikud kumbed ja tseremooniad, mõistuse ja kujutlusvõime vili – kõik see peab meie sees surema!

Nii juhtus minuga. Kõik, mida olin õppinud, mu arusaamad ja kujutlused tuli maha matta ja otsast peale hakata. Neil päevil olin otsekui laps, kes alles hakkab vaimuliku elu aabitsatõdesid õppima. Enam ei võinud ma loota oma mõistusele. Nüüd tuli kõiges Issandat usaldada ja Talle järgneda sinna, kuhu Tema viib. See oli minu jaoks midagi täiesti uudset, mida ma varem polnud teadnud. Seepärast võin nüüd öelda, et elu vaimus on elu täiesti teises maailmas. Kui me seda ei tunne ja selles ei ela, kui me ei nõustu olema Issanda poolt juhitud, siis pole mõtet ärkamise pärast palvetada. Meie vana elu ja vaimulikud nahklähkrid tulevad täielikult uuendada, muidu juhtub, et isegi kui Issand meile oma Vaimu täiuse kingib ja meid Oma värske veiniga täidab, läheb see kallid and kiiresti kaduma. Seejuures võib juhtuda, et langeme vaimulikult koguni madalamale tasemele kui need, kes Püha Vaimuga veel ristitud pole.

Pühakiri ütleb, et Tema mõtted pole meie mõtted ega meie teed Tema teed. Seepärast ei saa olla mingit elu ega pidevat osadust Jumalaga, kuni me pole selle heaks loobunud oma mõtetest ja teedest, kuni me ei ütle: „Mitte minu, vaid Sinu tahtmine sündigu!“

Olen tänulik Jumalale, et olen võinud suulude läbi õpida. Nad on minust nii erinevad. Jälgides nende elu, nähes nende lapselikku usaldust, truudust ja kuulekust Issanda järgimisel, võisin oma elus palju uuesti läbi vaadata ja parandada.

Nagu öeldud, iseloomustab valgeid inimesi alati kiirustamine. Nad alati ruttavad kuhugi. Aga mustad, vastupidi, on tavaliselt pikaldased ja rahulikud. Värvilised rahvad on enamasti kõik oma loomult sellised.

Kord kohtusin mehega, kes oli evangelist ja pastor väga suures koguduses. Ta oli samuti värvilise rassi esindaja. Kord, kui vestlesime, ütles ta: „See on väga imelik. Kui külastan valgete inimeste kirikuid, siis märkan üllatusega, kui piinatui ja väsinud on seal pastorid ja jutlustajad. Kui kellelgi on koguduses juba kolm tuhat liiget, siis pole tal enam absoluutselt aega. Teda on võimatu kätte saada, ikka on tal kuhugi rutt, ikka on ta hõivatud. Paljud haigestuvad ülekoormuse tõttu, tarvitavad arstiabi. Mina neid ei mõista. Meie kirikus on kolmkümmend tuhat liiget. Minul on aega küll, nii et võin vajaduse korral mõne inimesega mitu tundi vestelda.“

Valgetel on harva kirikuid, kus oleks kolm tuhat liiget. Sageli on koguduses mõned sajad või kümned inimesed ja seegi tundub juhtidele palju olevat. Nad väsivad. Kiirustamine tekib ebaõigest asjale lähenemisest ja väsimus sellest, et nad kiirustavad.

Need inimesed, nagu näib, pole veel jõudnud Kristuse rahusse ega tea, mida see tähendab. Kas teile meenub juhtum tormisel merel? Jeesus magas paadis, jüngrid muretsesid ja värisesid. Jeesusel oli sisemine rahu. Et nende sõnade sügavamat tähendust mõista, toon veel ühe näite sisemisest rahust, seekord mitte Jumala, vaid inimese juures.

Esimene inimene Adam ei muretsenud naise pärast, nagu teevad seda tänapäeva noored. Juba 12-13 aastaselt mõtlevad poisid tüdrukutest ja tüdrukud poistest. Seejuures kaotavad nad tihti rahu, ei saa öösiti magada. Tekivad isegi depressioonid ja minnakse kuni enesetapuni, kui asjad selles küsimuses ei edene nõnda, nagu nad tahaksid. Aga enesetapjal on ees ainult üks tee – igavene hukatus. Seepärast tuleks enne hästi järele mõelda, kui käsi oma elu külge panna.

Üks katoliku preester ütles kord: „Parem tapa juba keegi teine, kui iseennast. See pole nii ohtlik kui enesetapp. Sul on veel võimalus pattu kahetseda ja andeks saada. Enesetapjal pole mingit võimalust, ta elu on lõppenud.“

Tsiteerides neid sõnu ma ei ütle, et need on absoluutselt õiged. Kuid siiski on mõrtsukal patukahetsuse ja andekssaa-mise võimalus tegelikult olemas.

Niisiis, sel ajal kui Jumal Aadamale naist valmistas, magas viimane rahulikku und. Sügav uni oli talle ülevalt saadetud. Jumal Ise nägi, et Aadamal pole üksinda hea elada ja võttis asja lahendamise Enda peale.

Huvitav on fakt, et enne seda Jumal kontrollis Aadamat. Tema ette toodi kõik loomad ja ta pidi igaühele neist sobiva nime andma (Vanas Testamendis näitab nimi alati indiviidi olemust ja iseloomu.) Aadamal oli äratundmise anne ja ta oskas igaühele vastava nime leida. Ta ei nimetanud ahvi inimeseks, kuigi see on üsna inimese sarnane. Isegi paljud õpetlased meie päevil ei näe inimese ja ahvi vahel erinevust, kuid Adam otsustas kiiresti ja eksimatult. Tema eristamis-võime oli kindlasti tunduvalt suurem kui meil. Kristlased meie päevil eksivad sageli selles, et vaimulikus elus tunnis-tavad ahviliku inimlikuks, st. nimetav.ad päästmatuid usk-likeks ja vaimulikeks neid, kelle elu seda üldse ei tunnista.

Aadam suutis kõiki eristada, kõigile nimed anda. Kui see oli tehtud, selgus, et tema enda jaoks nende keskel ei lei-dunud abilist. Ja siis saatis Jumal talle sügava une. Aadamal polnud unetuid öid. Ta ei mõelnud sõbrale ja elukaaslasele, vaid usaldas kõik Jumala kätte. Üksnes Jumal teab, mida me tõeliselt vajame.

Niisiis, on olemas elu Jumala rahus ja puhkuses. Issand ei ütle asjata, et inimesel pole mingit kasu muretsemisest ja närveerimisest. Sellega ei saa endale pikkust lisada. Kes palju muretseb, teeb palju pattu. Meil peab olema püsiv si-semine rahu, nii noortel kui vanadel.

Nüüd pöördume tagasi sõnade juurde, et oleme sageli kannatamatud ja kiirustame. Pühakirjas kohtame tihti vä-liendeid: „Ootavad Issandat“ ja „loodavad Jumala peale“. Nendest, kes Issandale lootes oskavad kannatlikult oodata Jumala tahte täitumist, räägitakse, et nad saavad uut jõudu. Pühakiri ütleb otse ja selgesti, et see, kes usub, ei kiirusta. Niisugused võivad olla vaid need jumalalapsed, kes oskavad Issandat oodata ja Tema peale loota.

Sa võid olla igast küljest ahistatud, elada üle torme ja marusid ja siiski omada rahu südames, nagu ütleb Filipi 4:7: „Ja Jumala rahu, mis on ülem kõigest mõistusest, hoiab teie südamed ja mõtted Kristuses Jeesuses.“ Kui Jumala rahu meie südames on häiritud, siis on miski meie juures korrast ära. Siis on tõenäoselt juba saatan südamesse sisenenud. Jumala rahu kaotsimineku olgu meile nagu punane tuli valgusfooris, kui hoiatav signaal, et meie südamesse on tulnud midagi niisugust, mida seal olla ei tohiks. Siis tuleb kiiresti seisma jääda ja minna tagasi sellesse punkti, kus sisemine rahu läks kaduma. See on väga oluline ja tähtis. Nõnda peame tegema alati.

Ilmutusraamatus pöördub Issand Efesose koguduse poole, kes oli oma esimese armastuse kaotanud. Mida Issand neile ütleb? Kas Ta soovib paluda suuremat armastust ja tuld teenimistöö jaoks? Ei. Ta ütleb: „Siis mõtle nüüd, kust sa oled langenud, ja paranda meelt ja tee esimesi tegusid“ (Ilm 2:5). Nii ka teie. Tuletage meelde seda aega, mil te pattu kahetsesite ja pöördusite. Mida te siis kogesite? Igaüks, kes on esimese armastuse Jumala vastu kaotanud, kelle südames ei põle tuli, kelle hool on jahtunud, peab meelt parandama ja Jumala juurde tagasi tulema nagu alguses, sest oma külmuse ajal on ta uuesti muutunud paganaks.

Issand ütleb: „...Tee esimesi tegusid!“ Mõeldud on neidsamu meelega paranduse tegusid, mida sa tegid alguses. See tähendab minna tagasi sinna, kus sa patustasid. Pole vaja palvetada suurema armastuse saamise pärast, vaid kahetseda pattu ja pöörduda. Kui see on tehtud, süttib Jumala tuli uuesti. Peamine on üles leida langemise koht, sinna tagasi minna ja asi ära korraldada. Me ei tohi oma vaimulikku elu ehitada põrmule ja tuhale, ehitada patule, selline ehitus ei jää püsima. Vaja on ehitada Issandale Jeesusele Kristusele. See pärast peab igasugune mustus ja vaimulik ebapuhtus saama eemaldatud. Seda tegemata pole vaimuliku elu edasimineku loot.

Patt avaldab hukatuslikku mõju isegi meie ihule. See pärast on paljud inimesed haiged ja kannatavad. Issand teab hästi, mis tuleb meile kasuks ja mis kahjuks. Inimesed, kes

Jumalat ei tunne, tarvitavad vägijooke ja suitsetavad ega mõtlegi, et see on patt. Aga nende keha teab seda ja hakka b põdema. Täpselt samuti sünnib meie vaimulikus elus. Pattu tehes ja Jumalale ebatruud olles me satume südametunnistuse hukkamõistu alla, piinleme ning kannatame algul oma hinges, hiljem ka ihus.

Nagu näete, on Jumala käsud ja seadused loomisel meisse jäädvustatud ja kui me neid eirame, saame ise kannatada. Tõeline rahu tuleb ainult siis, kui oleme Jumalale kuulekad. Tema sõna mõjub meile nagu arstirohi, mis aitab paljudel juhtudel.

Suulud teavad seda. Nad mõistavad hästi, et lootmine Jumalale toob südamesse sügava rahu. Nad on ootamises väga kannatlikud. Just neilt ma õppisingi, mida tähendab „Issandat oodata“ ja et Issanda ootamise aeg pole kaotatud aeg.

Kui suulud oma kuninga juurde lähevad, siis tõusevad nad väga vara, kohal tuleb olla päikesetõusul. Nad ei koputa, nagu meie seda teeme. Nad seisavad teerajal või värava kõrval ja laulavad oma kuningale kiituselaule. Laulu sõnadega öeldakse, et kõigi kuningate hulgas pole teist tema sarnast; et tema on kõigi rahvaste käskija, lõvi ja isand. See kiitus on nende koputus.

Jutulesoovija seisab väljas nii kaua, kuni valitseja saadab oma teenri tema juurde ja palub sisse tulla. Aga isegi pärast seda nad ei sisene otse kuninga eluruumi, vaid ootavad ukse juures. Kuningas tuleb neile sinna vastu ja palub sisse astuda. Ma olen kohtunud suuludega, kes on tundide viisi seisnud kuninga maja ees, oodates luba siseneda. Olen nendelt küsinud, kas kuningas üldse teab, et nad tema jutule soovivad. Vastatakse jaatavalt.

„Aga, mida ta sulle ütles?“

„Ei midagi.“

„Kuidas ei midagi? Kus ta praegu on? Kas ta on kodus?“

„Ei, ta sõitis autoga ära.“ (Selgus, et kuningas hommikul ärgates ja välja minnes nägi ootajat küll. Aga ta läks kümblema, ümber riietuma ja einestama. Pärast istus autosse, sõitis mööda ega öelnud ootajale ühtegi sõna.)

„Millal kuningas tagasi tuleb?“ küsisin hämmastunult.

„Ei tea,“ kehtas ootaja õlgu.

„Aga mis sa siis siin seisad?“

„Ootan teda.“

„Ja kui kaua sa kavatsed oodata?“

„Kuni ta tagasi tuleb.“

Suutmata ennast valitseda hüüatan: „Ohoo, kui südametu inimene on teie kuningas! Kuidas ta võib nii lihtsalt vaikides mööda sõita. Mina sinu asemel oleksin ammugi ära läinud.“

„Mis sa räägid, valge inimene!“ on suulu solvunud. „Kuidas sa võid nõnda. otsustada! Ta on ju minu kuningas. Kui ma praegu siit lahkun, siis on see talle otsekui löök näkku. Häda mulle. kui ma kuninga saabudes kohal ei ole! Ta ju nägi mind ja nüüd pole mul muud väljapääsu. Aga ma ootan meeleldi tema tagasitulekut, sest ta on minu kuningas ja käskija. Kui ma seda ei tee, siis ei tee tema seda, mis mulle meeldib ja mida ma soovin, siis ta näitab mulle, et tema on minu isand. Kui ta „tantsiks minu pilli järgi,“ siis ei oleks ta minu kuningas. Aga kuna ta on minu isand, siis ei pea tema kuuletuma minule, vaid mina temale.“

Nii ootab must suulu oma kuningat. Seejuures ta ei ole tige, solvunud ega ärritunud. Ta ootab kannatlikult, kuni kuningas tuleb ja teda kõnetab. Kui nendele inimestele ütelda, et Jeesus on meie kuningas ja Issand ja et me peame ootama Teda, siis on see neile täiesti selge ning endastmõistetav. Nad kinnitavad: „Muidugi, kuningas on kuningas!“

Jumala sõna ütleb, et need, kes kannatlikult Jumalat ootavad, saavad uut jõudu: „Kes ootavad Jehoovat, saavad uut rammu, need tõusevad tiibadega üles nagu kotkad: nad jooksevad ega tüdi, nad käivad ega väsi“ (Js 40:31).

Valge inimese ja tema kristliku elu langus seisneb selles, et ta alati liialt kiirustab. Tema jaoks peab kõik toimuma kiiresti. Pideva kiirustamise tõttu. pole meil aega Issanda ega oma ligimeste jaoks. Kogu meie elu pöörleb meie endi ümber ja me oleme endale ebajumalaiks. Kõik peab olema ainult nii, kuidas meie seda soovime. Isegi Jumal peab te gutsema meie tahte. mõtete ja plaanide kohaselt.

Neegritel on teine mõttelaad ja ellusuhtumine kui valgetel. Paljusid kristlikke tõdesid mõistavad nad valgetest paremini.

Meie, valged, valime juhte ja valitsejaid, kes peavad tegema seda, mida rahvas tahab. Kui nad teevad midagi teisiti, vastupidi meie ootustele, siis nad tagandatakse ametist ja nende asemele valitakse uued. Juhtide volitused kestavad 4-5 või 10 aastat ja siis valitakse teised.

Neegrid nii ei tee. Nendele jääb juht juhiks kõik oma elupäevad, surmani. Tema on kuningas ja juhib nõnda, kuidas ta paremaks peab. Tema kätes on kogu võim ja kõigi küsimuste lahendamise õigus. Tema üksi valitseb ja kõik on kohustatud tema tahtele alluma.

Meie ajal räägitakse üsna palju valimistest, hääletamisõigusest ja muudest inimõigustest. Aafriklastele on need mõisted täiesti võõrad. Me arvame, et igal inimesel peab olema hääleõigus, aga nemad ütlevad, et hääleõigust omab ainult üks inimene – juht või kuningas. Samal põhjusel on neile mõistetamatu ka opositsiooni olemasolu. Neegrite mõttelaadi kohaselt on vaenlase või vastasega ainult üks jutt – ta tuleb tappa, lüüa talle piik südamesse. Teisi lähenemisviise vastasele ei tunta. Vaenlane tuleb hävitada iga hinna eest.

Jumala sõnas on kirjutatud, et kui üks koda, kuningriik või rahvas on isekeskis riius, siis ta ei või püsima jääda. Neegrid mõistavad seda väga hästi.

Muidugi, need küsimused kuuluvad poliitika valdkonda, ja et ma ise poliitik ei ole, siis ma ei oska öelda, kas niisugune lähenemine on poliitikaseisukohast õige või mitte. Ma ei taha samuti öelda, kas neegrite asjassesuhtumine on õige ja täiuslik. Sellest rääkides tahan alla kriipsutada ühte: kui meie, valged inimesed, oma arusaamad juhtimisest üle kanname vaimulikku ellu, siis tuleb see otse pörgust. Nõnda, kuidas neegrid talitavad poliitilistes küsimustes, tuleks kristlastel talitada vaimulikus elus. Meid võib juhtida ainult Jeesus. Tema üksi peab olema Isand ja Kuningas, esimene ja viimane. Ühelgi teisel ega millelgi muul ei tohi olla kohta! Kristlase elus ei tohi Issanda vastu olla mingit opositsiooni. Jeesus peab kõiges olema ainus!

Sellepärast just ongi hea kuulutada evangeeliumi mustade keskel. Kui neile ütelda, et Jeesus on kuningas, Issand ja Jumal, siis nad teavad, et ennast Temale andes peavad nad seda tegema üks kord ja igaveseks. Sellest peale ei või nende elu valitseda ega juhtida keegi teine. Nüüd hakkavad nad elama ainult Kristusele. Ei mingeid kompromisse, ustavus kuni surmani!

Neile pole vaja öelda, et nüüdsest ei või enam kahte isandat teenida. Nad mõistavad seda isegi ja ütlevad: „Muidugi! Jumal on ju Kuningas ja ainult Tema juhib kõike ja mete peame Talle kuni surmani ustavaks jääma!“ Seepärast pole mustal inimesel raske Issandat oodata ega Tema peale loota. Nad otsustavad nii: „Kui me nüüd oma vajaduse Issanda ette oleme toonud, siis võime selle Temale üle anda ja Tema tegutseb omal ajal. Peame ainult Tema peale vaatama, Teda järgima ja Tema jaoks elama!“

Jutustasin teile, kuidas neegerkristlased mõnele tähtsale vaimulikule küsimusele lähenevad. Ent kuidas on lood meiega? Väsime sageli oodates, eks ole? Muutume kergesti jõuetuks, närviliseks, lakkame ootamast. Miks? Mõned peavad seda koguni kõrge vaimulikkuse tunnuseks, kuid ei, see näitab hoopis, kui lihalikud me veel oleme.

Inimesed, kes kogu aeg siia-sinna jooksevad, ei tee tegelikult midagi eriti ära. Neile ainult näib, et nad töötavad palju, aga tegelikult on vastupidi. Kui kannatlikult Issandat ootame, näeb kõik välja hoopis teisiti. Issanda juures on üks päev nagu tuhat aastat. Ühe päevaga võib Issand teha sama palju, kui meie tuhande aastaga. Selles on mul isiklikud kogemused.

Kuni ärkamise alguseni olin pidevalt hõivatud. Minu evangeliseerimisperioodid ühes paigas kestsid 8-10 kuud või isegi 12 kuud. Sageli toimus 2 koosolekut päevas. Olin nagu Peetrus. kes terve öö vaeva nägi, aga ühtki kala ei saanud. Mind valdas väsimus. Polnud enam jõudu jätkata. Otsustasin kõik sinnapaika jätta. Kaksteist aastat viljatut tööd – ja ma andsin alla ning lasksin käed langeda. Siis aga ilmus Issand ja ütles: „Sõua sügavale kohale!“

Samad sõnad ütles Ta kord Peetrusele, kes vastas: „Õpetaja, me oleme kogu öö rühelnud ega ole ühtki saanud,

aga sinu sõna peale ma heidan võrgud välja“ (Lk 5:5). Ja just sellepärast, et Jeesus need sõnad ütles ja Peetrus Temale kuuletus, saadi niisugune kalasaak, millist varem keegi polnud näinud. Kui töötame lihas, siis võime palehigis rassida kuni surmani, kuid väheste tulemustega. Vaimu juhtimisel on kõik teisiti. Siis näib, et me midagi erilist ei teegi, aga saavutame võrreldamatult rohkem.

Kui ärkamine oli puhkenud, oli mu elus palju niisuguseid päevi, mil võisin öelda: „Täna kandsin Issandale rohkem vilja kui kõigi nende kaheteistkümne aasta jooksul kokku!“ Ja mi see oli. Kaksteist aastat rasket, pingerikast tööd polnud võrreldavad ühe nüüdse päevaga. Aga selleks tuli mul õppida lootma Issandale, olema Temale kuulekas, alistuma Temale, täitma, mida Tema käskis. Mu teenimistöös hakkas teostuma palju sellist, mida ainult Jumal võib teha, ja nii sai võimalikuks joosta aina edasi ilma väsimata ja nõrkemata. Seejuures tuli hoida pidevat osadust Issandaga, mitte kustutada ja mitte kurvastada Tema Vaimu.

Pidev viibimine Jeesuse jalgade ees on meie jaoks peamine. Piibel käsib meid pidevalt palvetada. See muidugi ei tähenda, et peame kogu oma elu veetma põlvili ja suletud silmadega. Need sõnad tähendavad alalist sidet ja katkematut osadust Jumalaga.

Kui tähtis on, et meie elu oleks täielikult Issandale alis- tatud ja kinnitaks, et Tema on tõeliselt meie Issand ja Kuningas. Sel juhul on meiega Tema õnnistused ja uus jõud. Nii nagu suulu ootab oma kuningat – tema tulemiseni, nii peaksime tegema meiegi oma palvetes. Väga tähtis on Issandat oodata lõpuni, võtku see aega kui palju tahes – pool päeva, nädal, kuu, aasta või rohkem. Kahjuks juhtub sageli, et ootame mõne aja ja lahkume pisut enne, kui Issand tuleb. Sel juhul saame Sauli sarnaseks, kes ei suutnud Saamueli tulekut ära oodata ja tegi, mida ta poleks teha tohtinud. Tagajärjeks oli kogu õnnistuse kaotamine.

Oh seda inimlikku kiirustamist ja ruttamist! Kui sageli toob see ainult kahju! Olen ise elanud selles. Olen ennast kamandanud: „Kiiremini! Peab ruttama koosolekule. Ei tohi hilineda!“ Me tõttame kohale. Rutates võime isegi hüljata

mõne inimese tema vajadustega. Aga mis sellest kasu on! Hiljem on enamasti selgunud, et inimesed pole veel kogunenud ja jumalateenistus tuleb edasi lükata. Siis istume ja ootame. Issand on mulle öelnud: „Näed Erlo! Sa polnud Minu poolt juhitud, polnud Vaimus...”

Muidugi, juhtub ka vastupidi, oleme liiga aeglased ja hilineme. Üks pastor jõudis koosolekule, kui rahvas juba lahkus. Järgmisel korral juhtus sama lugu. Ta jagas oma muret ühe farmerist vennaga, ja ootas, et teine tema eest palvetaks. Pastor arvas, et Jumal tahab talle selle läbi midagi öelda. Farmer aga ütles: „Kas te ei mõista, mida on vaja teha? Tuleb hommikul lihtsalt varem üles tõusta!” Lotil kästi ka Soodomast kärmesti lahkuda, kuid tema ei kiirustanud.

Peamine on ikkagi selles, et meie suhted Jeesusega oleksid korras ja et oleksime Tema jaoks kuulekad. Siis Jumal juhib meid, sest Tema teab paremini, millal on vaja kiirustada ja millal mitte. Aga kui muutume kannatamatuks ja närviliseks, siis teadkem, et see lähtub otse põrgust. Rahutus ja kärsitus tuleb saatanalt. Jumala Vaim on rahu ja tasakaalukuse Vaim. Kannatamatus kahjustab meid endid ja ka Jumala tööd. Kahjuks teevad paljud misjonärid oma kiirustamise ja ruttamisega suure vea. Ma juba ütlesin, et suulud, nagu kõik neegrid, on loomult aeglased. Kui koosolek peab algama kell 11, siis tulevad nad tingimata hiljem. Põhjuseid on muidugi mitmesuguseid. Käte peal pole kella, vahel tullakse väga kaugelt jne. Kui nüüd misjonär tuleb kohale õigeaegselt ja inimesi veel ei ole, siis hakkab ta närveerima ning teeb sellega pattu. Üks patt võib esile kutsuda teise ja kogu õnnistus on kaotatud. Närveerimise asemel oleks parem esitada küsimus: „Milleks ma siin olen?” Eesmärk on ju evangeeliumi kuulutada, ja seega on ükskõik, millal koosolek algab – kell 11 või 12. Peamine peab jääma peamiseks, kõik muu on teisejärguline. Kui püsime rahus ja laseme Jumala rahul oma südant juhtida, siis see päästab meid paljust kurjast ja patust ning aitab kannatlikult oodata seda, mis Issanda poolt on ette nähtud.

Jah, inimestel on raske oodata! Oleme võimelised kaotama Vaimu juuresoleku, kui keegi pole täpne ja sunnib meid

5,10 või 15 minutit ootama. Meie jaoks on see õudne asi. Kui sa sellejuures teed pattu, närviitsed ja oled tige, kas see siis ei ole kole? Või see polegi kole? Sa ei pidanud vastu, muutusid närviliseks, aga võib-olla ütled: „Mis siis ikka! Nii võib juhtuda igaühega! See on tühi asi...“

Kui rumalad ja pimedad me võime olla! Ja seejuures teeme veel vaga näo.

Mu kallid! Me ei tohi pattu teha! Kristus ei öelnud asjata: „Mine ja ära tee enam pattu!“ Kui ka teised patustavad, ei anna see meile õigust sedasama teha. Kui meie ligimesed käituvad ebaõigesti, siis peame meie käituma õigesti. Kui nemad on lihalikud, siis peame meie olema vaimulikud. Peame elama ja käima Vaimus! Jumal on Vaim ja meie side Temaga peab olema katkematu! Lihas elades saame Jumala vaenlasteks, ja see tähendab, et me pole üks Temaga. Kõik need nn. pisisasjad pole sugugi pisisasjad. Seda õppisin neegritelt. Jah, mul tuli neilt palju õppida ja ümber õppida.

Kui paganad evangeeliumi vastu võtavad, siis peavad nad tingimata muutuma, kõik peab teiseks saama. Sama peab aga ütleva ka meile, kristlikele rahvastele. Kui elav evangeelium tuleb meie ellu, peab kõik muutuma! Neegrite paganlus on jöhker ja pime, aga valgetel rafineeritud ja valgendatud, nn. kristlik paganlus. Ja just see tuleb samuti Jeesuse jalgade ette maha panna! Pärast seda tuleb käia Püha Vaimu pideva juhtimise ja kontrolli all. On palju „vagadust“, mis tuleb otse põrgust. Kui lubame Pühal Vaimul oma elus tegutseda, siis muudab Ta meid täielikult ja teeb meist tõelised jumalalapsed.

Me võime minna kas juutide, araablaste, kreeklaste või mõne teise rahvuse juurde ja seal näeme kohe, kui suur on erinevus meie ja nende vahel. Mida siis peaksime neile ütleva, kas rääkima, kui erinevad nad on? Aga me ei saa ju oodata, et nad meietaloliseks muutuksid. Kahjuks tehakse sageli just niisugune viga. Meie ülesanne pole teisi eneste sarnaseks teha, vaid leida Issandale järgijaid.

Tuletagem meelde, mida Paulus selle peale ütleb: „Nii olen ma juutidele olnud otsekui juut, et ma võidaksin juudid; neile, kes on käsu all, olen ma otsekui käsualune, kuigi ma

käsu all ei ole, et ma võidaksin käsualused; nõtradele ma olen saanud nõdraks, et võita nõdrad. Ma olen kõikidele saanud kõigeaks, et ma igapidi mõned päästaksin“ (1Ko 9:20-22).

Küllap te mõistate, mida ma nende sõnadega öelda taha n. Tõsi, leidub ka niisuguseid kristlasi, kes selles asjas lähevad teise äärmusse.

Kord tuli meie misjoni jutlusta ja, kes ütles, et narkomaanide juurde minnes käitub ta nagu narkomaan, et neid Kristusele võita, ja suitsetajate juures nagu suitsetaja, et neid võita.

Selline käsitus on üdini vale. Kui me ka väliselt saame nõdraks, siis seesmiselt, vaimulikult, peame oleme tugevad. Paulus ütleb samas: „Käsuta olijale ma olen otsekui käsuta – ehk. ma küll ei ole ilma käsuta, vaid elan Kristusele käsus – et võita need, kes on käsuta.“ Muidugi ei tohi me seejuures olla silmakirjalikud. Peamine on õppida endast lahti ütlema, et elada Issandale ja hingi päästmisele juhtida.

Sama kehtib ka vaimulikes küsimustes. See muidugi ei tähenda, et peame tegema midagi ebaõiget, kui inimesed, kelle seas me elame, vaimulikult ebaõigesti talitavad. Ent me peame oskama tasaseks jääda, et anda Issandale Endale võimalus näidata niisugustele teed tõe juurde.

Näiteks on jumalalaste keskel palju eriarvamusi ja lahkmeelt tekitanud üks küsimus. 1Korintase 12:4-11 loeme: „Armuaanded on küll mitmesugused, aga Vaim on sama, ja ametid on mitmesugused, aga Issand on sama. Ja väeavaldused on mitmesugused, aga sama on Jumal, kes teeb kõik kõikide sees. Aga igaühele antakse Vaimu ilmutus ühiseks kasuks. Nii antakse ühele Vaimu läbi tarkuse sõna, teisele aga tunnetuse sõna sama Vaimu kaudu; teisele antakse usku samas Vaimus, teisele andeid terveks teha samas Vaimus; teisele vägevaid tegusid, teisele prohvetlikku kuulutamist, teisele vaimude äratundmist, teisele mõnesuguste keelte kõnelemast, teisele keel – te tõlgitsemist. Ent kõike seda teeb üks ja sama Vaim, jagades igaühele eriti, nõnda nagu Tema tahab.“ Sama peatüki 29. ja 30. salmis Paulus aga ütleb: „Ega kõik ole apostlid? Ega kõik prohvetid? Ega kõik õpetajad? Ega kõik imetegijad? Ega

kõigil ole tervekestegemise armuandeid? Ega kõik räägi keeltega?...“

On kristlasi, kes kinnitavad, et kõik peavad keeltega rääkima. Teised jälle arvavad, et see pole õige, kuna Piibel õpetab, et Püha Vaim tegutseb nii, nagu Talle meeldib, ja gades armuandeid oma äranägemise järgi. Kõik sõltub Jumala tahtest. Üks jumalalaps saab ühe armuande, teine teise, kolmas kolmanda.

Kord said kaks niisugu.st kokku ja nende vahel tekkis vaidlus. Üks ütles, et kõik peavad rääkima keeli. Teine eitas seda, viidates ülaltoodud kirjakohtadele ja püüdis kaasvestlejat veenda, et keeled on üks paljudest Püha Vaimu annetest. Seepärast kinnitus, et kõik peavad keeli rääkima. ei vasta Piibli õpetusele. Nii nad istusid laua taga ja püüdsid mõlemad oma arusaama tõestada. Viimaks see, kellel oli tõde, sai vihaseks. Kaasvestleja, märgates seda, ütles kohe: „Kui sul on õigus ja tõde on sinu poolel; miks sa siis närvitsed ja vihasta?“

Neid sõnu ei suutnud vihastunud vend kaua unustada. Ta nägi oma viga, kahetses ja palvetas: „Issand, anna mulle andeks! Räägin teisele, et mul on õigus, aga ise vihasta! Väidan, et mul on puhas, rikkumatu evangeelium, kuid ise olen närviline, vaidlen ja tülitsen!“

Me peame igas olukorras säilitama oma südames rahu, olema Issandaga osaduses ja käima Vaimus. Tõest tuleb tunnistada mitte keelega, vaid puhta eluga, muidu pole meie kristlusel mingit väärtust. Kui oleme närvilised, ärrituvad, kannatamatud, sünged ja kurjad, siis võib igaüks meile sõrmega näidata ja öelda: „Vaadake teda! Ja niisugune nimetab ennast veel kristlaseks!“

Kas tõesti arvate, et niiviisi võite Issandale mõne hinge võita? Muidugi mitte! Tihti me avame oma suu ja hakkame rääkima, selle asemel et vaikida ja südames palvetada, alandlikult oodates Issandalt Tema tahet ja juhtimist käesolevaks momendiks. Kui oluline on sel hetkel taevaselt Isalt küsida: „Issand, mida Sa tahad, et ma teeksin?“ või: „Mida ma pean nüüd ütlema?“ Ja kui Issand meile selle peale midagi ei kosta, peame vaikima meiega.

Meie ei või Issandale ühtegi hinge võita ega olla teistele õnnistuseks, kui me pole valmis iseendast lahti ütlemata, pole valmis jätma kõik, arvestama teisi endast ülemaks ning saama igauhe sarnaseks. Kui sellega nõustume, alles siis võib meie elus täituda Pauluse poolt öeldud tõde: „Nii olen ma juutidele otsekui juut, et ma võidaksin juudid: neile, kes on käsu all, olen ma otsekui käsualune, kuigi ma käsu all ei ole, et ma võidaksin käsualused. Nõtradele ma olen saanud nõdraks, et võita nõdrad. Ma olen kõikidele saanud kõigeks, et ma igapidi mõned päästaksin.“ Issand aidaku meil saavutada niisugust vaimulikku seisundit, mille juures poleks raske endast lahti öelda. Ainult sel juhul on Issandal võimalik meid teiste päästmise heaks kasutada.

Paulus ütleb enda kohta, et käsu täitmise poolest oli ta laitmatu ja elas eeskujulikku elu. Ent siiski tuli tal loobuda ja lahti öelda iseendast. Ta teadis, mida läheb maksma igapäevane iseendale suremine. Ainult nii, iga päev surres, võime alandlikult oma risti kanda ja saada koos Kristusega risti löödud.

Iseendale suremise rist on raske ja sel pole midagi ühist ristikesega, mida kaelahtena kanname. Tõeline rist pole kerge ega meeldiv. Kui Jeesus oma risti kandis, siis Ta nõrkes selle raskuse all, nii et teine inimene pidi Teda aitama.

Kristlaste rist pole samuti mingi väike asi. Risti kandes ei saa käia pea püsti, vaid tuleb sügavale selle alla kummarduda. Inimene, kes tõsiselt oma risti kannab, on paindunud ja alistunud. Nimelt see on märgiks, et ta kannab oma risti ja et Jeesus asub Ta südames. Aga kui inimene on suureline ja uhke, peab ennast ligimesest kõrgemaks ja targemaks, siis elab ta südames saatan. Nõnda öeldes ma ei eksi, sest uhkuse ja isekuse asetab meie südamesse kurat. Jeesus ei tee seda. Jeesus ütleb: „Õppige Minust, sest Mina olen tāsane ja südamest alandlik!“ Kelle südames elab Jeesus, see on tagasihoidlik, hea ja õrn oma suhetes teistega. Ta ei saa olla jäme ega süd ametu ligimese vastu, sest Jeesus polnud iialgi niisugune.

Tähtis on õppida oma risti kandma. Ja see, kes risti kannab, ei või ennast kaitsta. Kui teda pekstakse, siis ei või ta

samaga vastata. Ta kannab risti, ta on surma mõistetud. Tal pole enam mingeid õigusi, talle ei kuulu enam midagi, vaid ta on maailma pilkealune. Maailm teeb temaga, mida tahab.

Teda naelutatakse ristile, ent tema võib ainult palvetada oma ristilööjate eest nagu Jeesus: „Isa, anna neile andeks, sest nad ei tea, mida nad teevad!“

Igapäevane risti kandmine, pilke ja sõimu talumine on kristlase elu lahutamatu osa. Ma ei tea, kas see, kes oma risti ei kanna, võib ennast üldse kristlaseks nimetada. Paulus ütles kord niisuguste kohta: „Paljud, kellest ma teile olen sagedasti ütelnud ja nüüdki ütlen ka nuttes, elavad Kristuse risti vaenlastena“ (Fi 3:18).

Tähendab, võib ennast nimetada kristlaseks, aga tegelikult olla risti vaenlane. Kes ennast surma anda ei taha, kes pidevalt teisi süüdistab, enesele õigustust otsides, ei saa Jeesust järgida ega olla Tema sõber. Jeesus kandis vastu vaidlemata oma risti Kolgatale.

Kui näotu see on – rääkida teistele Jumalast, aga ise osutada risti vaenlaseks, loobuda oma risti kandmisest. On suur kahju, kui loeme end kristlaseks, lõpuks aga selgub, et oleme asjatuid lootusi hellitanud, ja meile saab osaks igavene hukatus.

12. Kuidas saada Jumalale tarvitavaks riistaks

Kallid sõbrad! Lahtiste silmadega enda ümber vaadates võib ehmuda sellest, kuidas kõik tänapäeva maailmas välja näeb. Eriti kurb on fakt, et viimase 50 aastaga on kristlaste arv peaaegu kolm korda vähenenud, aga mittekristlikud usundid ja paganlus levivad üha laiemalt.

Peaaegu kõigis kirikuis väheneb pidevalt jumalateenistuste arv. See, kelle vaimulik elu veel vähegi on säilinud, peaks Issanda poole hüüdma ja paluma, et Ta meie peale hlastaks ja languse peataks.

Ma ei suuda mõista kristlasi, kes niisuguse olukorraga rahulduvad. Vaadake ometi ringi! Eks see pane jahmuma, kui näed ja kuuled, mis sünnib. Jumal üksi teab, mida tulevik toob. Meile on jäänud vaid üks pääsetee – tõeline vaimulik ärkamine, ärkamine, mis täielikult ühtib Piibliga, ärkamine, mille kingib Issand ja milles Ta oma Vaimu läbi tegutsema hakkab. Kui me tõelist vaimulikku ärkamist ei saavuta, siis satume ühe teise mõju alla ja meid tõmbab kaasa vale liikumine. Muud väljapääsu pole. Seepärast peaks iga kristlane olema tuline kristlane, kes põleva südamega Issandat järgib. Igaüht, kelle süda vaevalt leige on, tuleks nimetada jumalariigi reeturiks. Ja seepärast, kui niisugused jumalalapsed kaotavad päästekindluse, tuleks selle üle pigem rõõmustada. Mida varem see juhtub, seda parem. Ma palvetan nimelt selle pärast, et nad võiksid võimalikult kiiresti oma vaimulikust unest üles ärgata. Olen kaugel mõttest, et neid kristlasi, kes Issanda vaimulikust mõödust on kaugele läinud, tuleks rahustada ja lohutada.

Kui keegi mulle ütleb, et ärkamine meil, Lõuna-Aafrikas, on vale, või et seal on midagi ebapuhast, ebapiibellikku, siis vastan talle: „Vend, kui sa tead midagi paremat, siis näita mulle, aga ära tule siia tühjade sõnade ja varn näoga, salates seejuures ära Jumala väe.“

Evangeelium ja sõna ristist peab olema Jumala vägi, mis on võimeline ümber muutma ja jalule tõstma tänapäeva kristluse, tehes nendega sedasama, mis kunagi toimus Jeruusalemmas.

Iga kristlane peab olema tuline Jeesuse Kristuse tunnistaja – igaüks ilma erandita, olgu noor või vana, mees või naine, vallaline või abielus. Me ei saa endi keskel enam kannatada neid, kelle süda päeval ja ööl Issandale ei tuksu ja kelle jaoks Jumala töö ei ole esikohal. Meie, kes nimetame end kristlasteks ja Kristuse järgijateks, peame elama nõnda, et Jeesus oleks meie jaoks esimene ja viimane, oleks tõeliselt meie elu ja igapäevane leib.

On saabunud aeg, et keegi ei peaks Issandat häbenema ja iga kristlane peaks avalikkuse ette tulema. Maailm teeb saatana võidukäigu jaoks kõik, aga millal meie, kristlased, Issanda jaoks midagi tegema hakkame? Maailm võitleb saatana võimuletuleku eest. Saatana teenrid teevad kõik tema austamiseks, tema valitsemiseks inimhingede üle. Meie, kristlased, peaksime oma kuninga ja Issanda jaoks tegema tunduvalt rohkem!

Ärgem unustagem, et aega on vähe järele jäänud! Kõik läheneb lõpule. Elame praegu just ajal, mille kohta on öeldud: „Seda tea, et viimseil päevil tuleb raskeid aegu... sest inimestel on siis jumalakartuse nägu, aga nad salgavad tema väe“ (2Ti 3:1,5). Ja Paulus ütleb: „Nendest hoidu eemale!“

Hoidu eemale kristlastest, kellel on jumalakartuse nägu, aga kes salgavad Tema väe! Kontrolli ennast, võib-olla oled ise üks nendest! Mõelgem nendele sõnadele, mu sõbrad! Kas pole juba saabunud aeg Jumala sõnasse tõsiselt suhtuda? Kui kaua te lonkate mõlemat jalga? Kas pole juba aeg Jumalale au anda ja hakata eluga tunnistama, et Jeesus on tõde ja Piibel on teenäitaja Tema juurde? Lõpuks peab ju tulema tund, mil Issand saab meile viimaseks, otsustava tähtsusega sõnaks!

Kui Jumal tegutseb, siis Ta teeb seda nii, nagu Ta ise paremaks peab, aga Ta kasutab meid, inimesi. Issand vajab astjaid, kuulekaid ja pühitsetud inimesi. Tekib küsimus, kuidas saada anumaks, tarvitamiskõlblikuks riistaks elava Jumala käes? Kõikjal kuuleme küsimust: „Mida peame tegema, et Issand kingiks ärkamise? Mis on selleks vajalik? Kuidas saada tarvitatavaks astjaks taevase Valitseja käes?“

2.Timoteose 2:19-21 loeme: „Jumala rajatud alus püsib kindlana ja temal on see pitser: Issand tunneb neid, kes Tema

omad on; ja ülekohtust loobugu igaüks, kes Issanda nime nimetab! Aga suures majas ei ole mitte ainult kuld- ja hõbevaid ka puu- ja saviastjaid, ja muist on väärikamaks ja muist halvemaks tarvitamiseks. Kui keegi nüüd iseennast neist puhastab, saab ta astjaks väärikama tarvituse jaoks ja on pühitsetud ning tarvilik oma isandale, kõlvuline igaks heaks tööks.“

Siin räägib Jumala sõna meile, millised astjad asuvad Jumala kojas ja milleks neid kasutatakse. Aga kõige suurepärasem selles kirjakohas on salm, mille juurde Püha Vaim meid lõpuks juhib: „Kui keegi nüüd iseennast neist puhastab, saab ta astjaks väärikama tarvituse jaoks ja on pühitsetud ning tarvilik oma isandale, kõlvuline igaks heaks teoks.“

See ongi võti ja vastus kõigile esitatud küsimustele. Pauluse läbi räägib Issand siin, kui tähtis on ennast puhastada kõigest ülekohtust nii vaimu kui ihu poolest. Puhastamine on hädavajalik ja kohustuslik tingimus, et Jumal võiks meid oma riigis kui kõlblikke riistu tarvitada. Vastasel juhul oleme kõlbmatud.

Mõned ütlevad: „Mis teha, kui olen niisuguseks sündinud! Selline on minu iseloom. Mu vanemad olid samasugused. Näib, et ma olen vaid saviriist, mida Jumal Enda auks kasutada ei saa, pole midagi parata!“

Ent tänu Jumalale, asi pole nõnda! Isegi kui te olete saviriist ja mitte auline astja, kui teie eelnenud elu ei ole austanud Jumalat, siis võib kõik veel muutuda. Sind ei aita õppimine piiblikoolis, kuigi ka see pole vale. Sind ei aita miski muu, kui enda puhastamine. See on kooskõlas Jumala sõnaga.

Paljude aastate jooksul oleme võinud üha uuesti veenduda, et Jumal ei tee vahet isikute vahel, ei eelista üht inimest teisele. Olgu mees või naine, noor või vana, iga hing, kes ennast puhastab ja teeb head, on Jumalale vajalik ning saab tarvitamiskõlblikuks riistaks. Pole oluline, kas inimene on haritud või harimatu, kiriku juht või lihtliige. Peamine on puhas süda ja elu, sest ainult siis on Jumala Vaimul tegutsemisvabadus! Kui aga inimese ellu tuleb patt, siis Püha Vaim kurvastub ja Tema tegevus lõpeb, kuni pühitses pole taastatud.

Ülaltoodud tekstis on veel sõnad: „Jumala rajatud alus püsib kindlana ja temal on see pits: Issand tunneb neid, kes tema omad on; ja ülekohtust loobugu igaüks, kes Issanda nime nimetab!“

Selline on Jumala silmis kindel alus, millele tuleb ehitada. Me ei saa ehitada teisele alusele, sest siis me ehitame liivale. Meie ei saa ehitada headele jutlustele ega inimlikule tarkusele. Me ei saa toetuda isegi kindlale õpetusele, vaid ainult sellele Jumala vundamendile, mis Sõnas on näidatud – „Ülekohtust loobugu igaüks, kes Issanda nime nimetab!“

Jumal on püha ega talu mingit ülekohtust. Siin ei peeta silmas teiste inimeste elus esinevat ülekohtust, vaid seda, mis esineb meie enda elus. Üksnes minu isiklik patt kurvastab minus elavat Jumala Vaimu, mitte ligimeste oma.

Õeldu kinnituseks toon ühe näite jumalalaste elust. Palju on neid, keda Jumal oma riigi töös kasutab, nendest võiks jutustada päevade kaupa, aga praegu on mu südamel rääkida ühest lihtsast usklikust naisest, keda Jumal tarvitas eriti võimsal viisil. Jumal võib ju teha kõike, rääkides kuidas tahab ja kelle läbi tahab. Piiblis on isegi näide, kuidas Ta rääkis eesli läbi, sest prohvet oli sel momendil pime. Seda lugu meenutades peame kahjuks ütlema, et samalaadsed asjad korduvad üha uuesti. Ka 20. sajandil pole harv juhus, et prohvet on pime ega näe seda, mida ta peaks nägema. Siis peab „eesel“ rääkima, et eksinud prohveti elu päästa.

Naine, kellest on jutt, elas sellises kohas, perekonnas ja kodus, kus oli erakordselt raske. Juba esimesel nädalal pärast pulmi sai ta esimesed kepihoobid pähe. Ta mees oli äärmiselt kuri ja äkilise vihaga, lisaks veel alkohoolik ning oskas sõimata nagu voorimees. Ta käis küll tööl, kuid naisest ja lastest ei hoolinud põrmugi. Kolm nende last suri nälga. Mees jõi maha kogu palga ja viibutas iga päev kantsikut või keppi. Naise ihu on siiani löögiarmidega kaetud ja lastel on samasugused hirmsad jäljed ihul. Tihti pidid naine ja lapsed magama tänaval. See oli tõeliselt kohutav elu.

Huvitav, et Issand tegutseb sageli just seal, kus olud oh kõige raskemad. Nagu on öeldud ühes laulus: „Mida pimedam öö, seda kirkamalt paistavad tähed.“ Sügavas pimeduses

paistab valgus hästi eredana, aga keskpäeval jääb küünal peaaegu märkamatuks.

Suulu perekondades elavad alati noored koos vanadega, minijad ämmadega. Perekonnas, kus õnnetu naine elas, oli kooselu täielik põrgu, sest ämm oli sama tige kui poeg. Pole ime, et neil oli kodus palju tülisid ja kaklusi. Lapsed ootasid täiskasvanuks saamist, et kodunt lahkuda. Nad soovisid isale ainult surma.

Sellised olid olud. Kõik jätkus seni, kuni naine meelt parandas. See toimus 1963. aastal. Tänapäev ei suuda ma unustada tema pöördumist. Pärast koosoleku lõppu tuli ta oma vajadusega minu juurde. Ta kaebas mehe ja ämma peale, rääkides kõik südamele ära, ja seda niisugusel viisil, nagu kahjuks paljud naised teevad: „Mul on oma mehega võimatult raske! Ta on kohutavalt jõhker uskmatu ja suur joodik. Ta elab teise naisega. Ta vannub ja sõimab kõikvõimalike sõnadega.“ Rääkinud ära kõik mehe kohta, hakkas naine kaebama ämma peale. Lõpuks küsisin: „Ütle, palun, kuidas on lood sinu endaga, sinu vaimuliku eluga?“ (Ta oli nõndanimetatud kristlane ja koguni oma kohaliku koguduse noortetöö juht.)

Naine üllatus. Ta ei mõistnud, miks ma seda küsisin. „Miks sa jutu minu peale pöörasid?“ vastas ta. „Probleem pole ja minus, vaid minu mehes. Mitte mina, vaid tema on kogu meie perekonna ebaõnne põhjus.“

„Hästi! Vaatame, mida Jumala sõna selle kohta ütleb. Mõtle järele, võib-olla on see sinu vaimulik tööpõld! Võib-olla on sinu osaks see pimedus oma kristliku tulega valgeks teha.“

„Oo, see on minu jaoks mõru pill,“ ütles rõhutud naine.

„Jah, ravim võib olla mõru, aga peamine on tulemus!“

Nagu oleme juba rääkinud, kui jutt on ärkamisest, siis ei tohi unustada, et see algab sinust, naine, mitte sinu mehest. Ärkamine algab sinust, tütar ja poeg, mitte sinu vanemates Issand alustab oma tööd sellest, kes palvetab, et Jumal hakkaks tegutsema.

Ütlesin naisele: „Unusta nüüd oma mees ja meheema, ning mõtle järele oma isikliku elu üle! On see korras? Oled sa selle Jumala ees puhastanud?“

Nii alustas Jumala Vaim oma tööd tema südames. Naine mõistis, et ta on samuti pattu teinud ja paljudes asjades eksinud. Mees ja ämm polnud ainsad süüdlased. Tema enda südames elas niisugune kibedus, et ta polnud enam võimeline andeks andma. Kui Jumal avas tema vaimusilmad, siis ta karjatas hirmunult: „Mis ma nüüd pean tegema?“

„Puhasta oma elu! Sea see korda ja võida kuri ära heaga!“

Sellest hetkest peale hakkas Jumala Vaim naise elu puhastama. Aegamööda tuli muudatus. Ta sai astjaks, millist Issand vajas. Ta alustas sellega, et läks mehe juurde ja palus: „Kallis mees, anna mulle andeks!“ Ta ei tuletanud mehele meelde selle eksimusi ja abielurikkumist. Ei, ta tunnistas, et oli ise eksinud: „Ma ei olnud niisugune naine, nagu õpetab Jumala sõna! Ma pole olnud sulle kuulekas ja mul pole olnud armastavat südant. Olen olnud vihane ja turris, kuna ei suutnu kannatada sinu sõimamist ja joomist. Mul pole sugugi kannatlikkust. Anna mulle andeks, mu mees! Palun, anna andeks!“

Pärast seda läks naine ämma juurde ja korraldas suhted ka temaga. Järgmisel päeval töölt tulles läks naine poodi, ostis oma viimalte krosside eest pätsi leiba ning kinkis selle meheemale.

Nõnda head tehes hakkas too naine koguma tuliseid süsi nende peade peale ja varsti hakkaski Jumal tema läbi tegutsema. Kõigepealt pöördus ja sai Issanda omaks nende esimene laps, seejärel teine. Siis sai usklikuks meheema ja vähekeese aja pärast mehe õed ning naabrinaine. See oli nagu ahelreaktsioon, mis jätkus seni, kuni kõik ümbruskonna inimesed olid end Jeesusele andnud. Nad parandasid kõik üksteise järel meelt, ja mitte jutluse, vaid selle naise elu elava tunnistuse peale. Kui inimese elu vastab Pühakirjale, siis on tema sõnadel vägi, ja neid ei võeta tühja lobisemisena.

Tahan siinjuures rõhutada seda, milles oleme võinud paljukordselt veenduda, et kui keegi hakkab oma elu puhastama ja korraldama oma suhteid Jumala ja inimestega, siis hakkab Jumala Vaim samuti tegutsema, kinnitades, et see isik on õigel teel. Niisugune saab väga kiiresti tõeliseks

tööriistaks Jumala käes ja astjaks, keda Issand tarvitab. Aga kui need kristlased, kes on saanud tarvitataavaks astjateks, lasevad patu jälle oma ellu sisse, siis lõpeb taas Jumala töö.

Meil igapähe on eesõigus saada Jumalale tarvitataavaks astjaks. Ja nimelt siis, kui oma elu puhastame ja hakkame tõeliselt Issandat teenima, kui oleme teenides ustavad nii väikeses kui suures ja kõige tühisemaski. Ainult niisugust elu võib nimetada eluks Issandas. Suulu keeles räägime nii: „Issand kingib ärkamise, Issand õnnistab ja tegutseb selle läbi, et keegi elab niisugust elu, nagu Tema meilt ootab.“ Seejuures on väga tähtis, et meie elu oleks Jumalale meelepärane mitte periooditi, vaid pidevalt, iga päev, sest ainult siis annab Jumal meile oma õnnistuse.

Samasugune oli ka selle neegrinaise elu, kes elas tigea mehega. Kui tema nõustus käima Issanda teed, siis oli ka Jumala õnnistus temaga. Veel tänapäeval kasutab Jumal teda oma hinnalise astjana. Peame siiski lisama, et tal tuli ühteist õppida. Alati, kui ta käis Vaimus, oli Jumal temaga, aga kui ta liha järgi hakkas tegutsema, siis Issand eemaldus ja Püha Vaim ei olnud enam tema poolel. Kui naine oli alandlikult Issandale ustav, lubas mees tal koosolekutel käia, aga niipea, kui ta hakkas liha järgi tegutsema – viastuma ja solvangu-tele vastama, oi kurat nagu uuesti lahti päästetud. Koosolekutel käimine keelati. Niisugustel juhtudel tuli ta meie juurde ja ütles: „Ma ei saa teiega: olla. Mees keelas mul jälle siinkäimise ära.“

„Jah, aga mispärast? Mis juhtus?“

„Ah. ma ei suutnud jälle välja kannatada! Mul sai kõigest kõrini, ja eks ma siis ütlesin ka midagi.“

„Mis sa arvad, oli see Jumala Vaimust või lihast?“

„Muidugi ei olnud. see Jumala tahe, sest ma ei rääkinud armastuses ega kristlikult alandlikus vaimus.“

„Siis mine ja korralda see ära!“

„Kuid see ju lõpuks alaväärastab mind. Ma ei saa uuesti minna tema käest andeks paluma!...“ (Kahjuks on see paljude naiste puhul nõnda. Neil on kergem andeks paluda võõralt kui oma mehelt.)

Aga Issand ei andnud naisele rahu. Tal polnud muud väljapääsu, kui ennast alandada ja mehe juurde minna: „Andesta mulle, käitusin taas ebaõigesti. Issand ei salli niisuguseid asju.“ Alles pärast seda avas Issand talle jälle ukseid ja ta võis uuesti meie keskele tulla.

Kõik, mis temaga toimus, oli meile suureks õppetunniks. Tema elu varal õppisime samuti käima mitte liha, vaid Vaimu järele. Viha, solvumine, ärritumine, närvilisus – need pole muud kui liha teod, millest tuleb ennast puhastada. Alandus kaudu peaksime saama niisugusteks, et Püha Vaim võib tegutseda. Meil tuleb vabaneda kõigest saatanlikust, et mitte kustutada Püha Vaimu.

Ei läinudki enam palju aega, kui selle naise mees meelt parandas ja on nüüdseks juba paljusid Kristuse juurde toonud. Sellest võiks samuti pikalt jutustada, kuid tunnen siiski tarvidust rääkida ainult sellest naisest. Võib-olla sellepärast, et ka teie keskel on naisi, keda Issand tahab oma riigi töös kasutada ning toodud näite varal õpetada ja ette valmistada.

Kallid õed! Tahan eriti juhtida teie tähelepanu asjaolule, et selle naise mees hakkas muutuma alles siis, kui naine oma südames ütles: „Oh Issand, olen valmis alanduma, minema Sinu teed ja tegema ainult seda, mida Sina tahad! Kui see on Sinu tahe, et mul elupäevade lõpuni on niisugune mees, siis võtan selle rõõmuga vastu, anna mulle ainult armu Sulle alati ustavaks jääda!“

Just selle otsuse tagajärjel puudutas Issand tema mehe südant. Too polnud võimeline mõistma naisega toimunud muudatust. Ta küsis: „Kuule, ma ju tunnen sind, ma tean, kui kangekaelne sa oled ja kui raske on sul alanduda! Mis sinuga nüüd juhtus? Sa oled tundmatuseni muutunud!“

Nii sai sellest mustast naisest valgus, mis teisi Kristule juurde juhatas. Ja siis täitusid tema elus Kristuse sõnad: „Kes usub Minusse, nagu Kiri ütleb, selle ihust peavad voolama elava vee jõed!“

Mul oleks veel palju jutustada, mida Issand talle tegi, kuidas õnnistas, kuidas pöördusid tema ülejäänud lapsed ja elatanud vanemad, aga see võtab aega. Issanda ette alandudes võitis ta need kõik Jumalale.

Aeg möödus. Lapsed kasvasid suureks ja neist kõigist said misjonipõllu töötajad. Hiljem tulid lapselapsed, kes samuti järgivad Issandat. Üks neist, väike Kvasi, oskas nelja aastasena inimestele Jurmalast rääkida nõnda, et need hakkasid nuttes patte kahetsema. Nagu näete, sai see naine astjaks hea tarvituse jaoks, sest ta nõustus ennast puhastama, nõustus korda seadma oma elu. Soovin, et selle lihtsa naise elu oleks tõukejõuks, mis aitab teil otsustada sedasama teha. Tagajärjed võivad ületada meie ootused. Kes teab, võib-olla teie lähedaste, sugulaste, sõprade ja tuttavate hingede päästmine sõltub just sellest, kas nõustute oma elu puhastama ja ära korraldama, nagu see neegrinaine.

Aga ega Jumala päästeplaan haara ainuüksi meie ümborus konda. Meie ees seisab kogu maailm ja Issand ütleb meile: „Minge kogu maailma ja kuulutage evangeeliumi kõigele loodule!“ See tähendab kuulutamist teistele inimestele – tuhandetele ja miljonitele, sest ialgi varem pole maailmas elanud nii palju paganaid kui tänapäeval. Mis meist saab, kui Issand meilt kunagi aru pärib nende hukkumise kohta? See on põhjus, miks iga kristlane peaks oma südame uksed Issandale pärani avama ja laskma Tal teha seda, mida Ta ammu juba teha igatseb. Me saame tarvilikeks astjateks ainult siis, kui meie süda ja elu on puhastatud, nii et Tema võib meie läbi tegutseda.

Loodetavasti pole te veel unustanud mu jutustust sellest, kuidas ma kord ärkamise algul tahtsin ühe päeva mööda saata palves ja paastus. Otsisin selleks osaduseks inimesi, kes minu silmis olid teistest vaimulikumad. Te kindlasti mäletate, kuidas nood kristlased mind vastu võtsid ja mida ma nende kaudu Issanda kohta õppisin.

Nendeks kristlasteks olidki seesama neegrinaine, tema mees ja teised nende perekonnaliikmed. Kui see väike kogudus põlvitas ja palvetama hakkas, siis mõne minuti pärast avanes taevast ja paik hakkas kõikuma.

Mis te arvate, miks Issand nii kiiresti nende palvet kuulis ja vastas? Milles oli nende saladus? Nende saladus oli puhas elu, nende palved tulid puhtast, pühitsetud südamest.

Mu sõbrad! Selles ongi kogu saladus! Puhastagem endid, juurigem välja iga patt ja rüvedus, iga ebasüüdsus! Palugem Jumalat, et Ta näitaks neid asju, mis Talle ei meeldi meie elus ja südames. Püha Vaimu töö on meile patte näidata. Me peame selleks Talle võimaluse andma ja paluma Issandalt jõudu kõik ära korraldada, mis Tema meile on näidanud.

Tahan veel lisada, et meil ei maksa olla masendatud ja rõhutud, kui Issand oma tööd alustab ja avama hakkab kõike, mis Tema Püha Vaimu kurvastab. Vastupidi, me peame olema Talle tänulikud ja rõõmsad selle armu eest.

Ärgem unustagem kasutada Jumala sõna kui peeglit! Elu peab vastama Pühakirjale! Jumala sõna peaks olema kirjutatud meie südamesse, mõtteisse, tegudesse ja käitumisse.

Saavutagem see, et meie elu vaadates loeksid inimesed sealt Jumala sõna – Piiblit! Ainult nõnda saame astjateks, mis on Jumalale vajalikud. Püha Vaim hakkab meid siis kasutama, ja nõnda nagu Tema tahab.

Kui tänulik ma olen, et Issand tõesti ei vaata isikutele! Ja andku Ta armu, et leiduks neid südameid, kes on valmis saama Temale meelepärasteks riistadeks. Aga seda pidagem mees, et Jumal vajab meid nimelt seal, kus me elame. Pole vaja sõita Jaapanisse, Hiinasse või Lõuna-Aafrikasse. Elagem Jumala jaoks seal, kus asume. Sealt peab algama Jumala töö. Kui me ei kõlba sinna, kus me elame, siis pole ka teises kohas meist kasu. Peame olema kõlblikud eelkõige oma elupaigas! Asjata ei käskinud Issand oma jüngreid jääda Jeruusalemma. Sealt ju algas kõik ja sealt levis evangeelium kogu maailma.

Niisiis, kes ennast puhastab, saab kõlblikuks riistaks ning toob Issandale au ja kuulsust. Issand kasutab niisugust astjat kindlasti vastavalt oma äranägemisele.

Tänapäeva maailm ei vaja niivõrd evangeliste ja jutlustajaid, kuivõrd puhtaid astjaid sel viimasel aial. Teist välja-pääsu pole. See on ainus võimalus end ja oma lähedasi, sugulasi ja sõpru päästa. Andku Jumal, et leiduks inimesi, kes seda manitsust kogu südamega vastu võtavad!

13. Tee, mis on püha tee

Loen nüüd ühe peatüki Pühakirjast ja loodan, et teil ei hakka igav seda kuulates. See on Jesaja raamatu 35. peatükk.

„Kõrb ja liivik rõõmutsevad, nõmmemaa hõiskab ja õitseb nagu liilia! Ta õitseb kaunisti ja ilutseb rõõmu ning hõiskamisega, temale antakse Liibanoni toredus, Karmeli ja Saaroni ilu. Nad saavad näha Jehoova toredust, meie Jumala ilu! Kinnitage lõtvu käsi ja tehke tugevaks komistavad põlved! Ütelge neile, kel rahutu süda: Olge kindlad, ärge kartke! Vaata, teie Jumal! Kättemaks tuleb, teie Jumala karistus; Tema ise tuleb ja päästab teid! Siis avanevad pimedate silmad ja kurtide kõrvad lähevad lahti! Siis hüppab jalutu otsekui hirm ja keeletuma keel hõiskab, sest veed keevad üles kõrves ja ojad nõmmemaal! Kuumavirvendusest saab järv ja põuastest pinnast veeallikaid; šaakalite asupai-gast saab soo, kaislaid, kõrkjaid ja pilliroogu!

Ja seal on maantee ja tee, mida nimetatakse pühaks teeks; ükski roojane ei või sellel käia, vaid see on Tema rahva jaoks: kes seda teed käib, ei eksi, rumaladki mitte! Seal ei ole lõukoera ega lähe sinna murdjad metsalised, neid seal ei leidu! Aga lunastatud käivad! Ja Jehoova lunastatud pöörduvad tagasi ning tulevad Siionisse hõisates! Nende pea kohal on igavene rõõm: rõõmustus ja rõõm valdavad neid, aga kurbus ja ohkamine põgenevad ära.“

Toodud kirjakoht räägib Jumala rahva tulevasesest aulisest olukorrast. Jumal pöörab Iisraeli saatuse. Kõrbest saab õitsev aed. Issanda poolt päästetud tulevad hõiskamisega tagasi Siionisse.

Sel kirjakohtal on aga ka veel teine, vaimulik tähendus. Issand Ise, kui Ta millestki räägib, peab eelkõige silmas vaimulikke asju. Võtame näiteks tervendamise. Kui juttu on pimedatest või kurtidest, ärge mõtelge kõigepealt lihaseid silmi, kõrvu ja suid. Liha saab kord usside roaks, vaatamata sellele, et ta oli Püha Vaimu tempel.

Väga tähtis on, et meie arusaamad oleksid õiged. Tuhat korda parem on olla nagu Laatsarus, pealaest jalatallani

haige, aga vaimulikult terve, kui tervise poolest pakatada ja vaimulikult olla sant. Kümme tuhat korda parem on olla inimlikult pime, aga omada seejuures avatud vaimulikke silmi. Mis kasu on heast nägemisest, kui vaimulikult viibime pimeduse!

Kord tuli meie misjonijaama pime mees. Üks kaastöötaja ütles mulle: „Erlo, ta soovib isiklikult sind näha.“ Vastasin: „Ma olen praegu väga hõivatud. Räägi sina temaga!“ Varsti tuli kaastöötaja ja tagasi ja teatas: „Ei, see mees soovib nimelt sinuga rääkida.“ Vastasin uuesti: „Ütle talle, et mul on praegu palju tegemist! Õelgu rahulikult kõik sulle ära, mis ta südamel on!“

Ent pime ei jäänud rahule. Mõnikord leidub väga nõudlikke inimesi. Neid on kasutu veenda. „No, mis siis ikka. Kui tema ei anna järele, siis teen seda mina, muidu saame ühesugusteks. Mulle see kahju ei tee.“ (Mõnedel inimestel on väga raske nii toimida. Nad ennem purunevad kui painduvad. Nii jonnakad võivad olla inimesed siin ilmas.)

Jätnud kõik sinnapaika, läksin pimedade juurde ja küsisin, mida ta soovib.

„Näete, ma olen pime. Palvetage minu eest, et ma nägema hakkaksin!“

„Mis nali see on? Seda ma küll ei tee!“

Minu vastus pahandas teda tõsiselt. „Kas teie siis ei olegi Erlo Stegen?“ küsis ta minult vihaselt.

„Olen küll!“

„Seal, kust ma tulen, elab kolm pimedat, kes pärast seda, kui teie nende eest palvetasite, said nägijaiks. Miks te siis minu eest palvetada ei taha?“

„Ma lihtsalt ei saa seda teha, kuigi tahaksin, sest sa oled mu käed ja jalad kinni sidunud.“

„Kuidas nii?“ imestas pime.

„Kõik algab vaimulikust. Jakoobuse 5:16 on kirjutatud: „Tunnistage üksteisele oma eksimused ja palvetage üksteise eest, et saaksime terveks!“ Meil sinuga tuleb aga välja vastupidi. Me jätame kõrvale õpetuse esimese poole ja alustame kohe palvega. Nii jääb abi enamasti tulemata.“

Pangem tähele, mida Piibel neis asjus õpetab! Esmalt me peame patud ja eksimused tunnistama ja neid kahetsema, alles siis võime palvetada tervenemise pärast.

Ma ei tahaks kulutada oma aega niisugustele palvetele, mida Jumal ei kuule. Seepärast, kui inimene tuleb eestpalvesooviga tervise pärast, siis on minu esimene küsimus: „Kuidas on lood sinu vaimuliku eluga? Kas oled oma elu puhastanud ja korrastanud?“ Kui vastus on eitav, soovitan tal kõigepealt oma elu puhastada ja siis uuesti tulla.

Peamine peab jääma peamiseks, Kõigepealt vaimulik ja alles siis kehaline tervis. Pole mõtet palvetada terveksaamise pärast, kui inimese süda on patu pidalitõvest nakatatud. Isegi kõige raskem vähktõbi pole nii ohtlik kui kõige väiksem patt, sest vähk tapab ainult ihu, aga patt hukutab hinge igaveseks põrgus.

Ma ei mõista inimesi, kes ütlevad, et neil on tervendamise armuanne ja nad palvetavad haigete eest, tundmata seejuures muret nende vaimulike haiguste pärast. Aga neid on meil rohkem kui küllalt. Kibestumine, vihkamine, kadedus, laim, keelepeks, viha, solvumine, kannatamatus, ärritumine, rüvedad mõtted, ihnus, rahaahnus – see kõik ja veel palju muud võib asuda kristlase südames, ja see tuleb otse põrgust. Ning selliste asjadega sõandame tulla otse püha Jumala palge ette, lohutades ennast mõttega, et ükskord saame taeva. Ent kuidas see on võimalik, kui Jumala sõna räägib meile selgesti, et midagi ebapuhast ei pääse taevariiki. Paljud on veendunud, et nad kõnnivad taevateed, aga kuidas neil õnnestub sinna sisse pääseda. seda mina küll ei tea. Kui Issand neid niisuguste asjadega taevasse vastu võtab, siis määratakse taevased eluasemed mustaks ja need muutuvad põrguks.

Mõned kindlasti ütlevad selle peale: „Ah, me kõik teeme pattu ja oleme määritud!“ Jah, see on nõnda. Aga selle jaoks ongi siia maailma püstitatud Jeesuse Kristuse rist, millest voolab välja allikas. See allikas võib meid pattudest puhataks pesta, pesta lumest valgemaks! Jeesuse ülestõusmise vägi uuendab ja puhastab meid. Nii nagu Tema on uues elus, nõnda peame meiegi uuenema. Vana on möödunud. Jeesuse

väe, Tema risti väe ja ülestõusmise väe läbi võime võita patu ja edasi minna võidult võidule.

Niisiis, kutsusin pimeda enese juurde, ja küsisin temalt: „Ütle mulle, kas sa oled Jumalat juba näinud?“

„Ei,“ vastas ta. „Jumalat on võimatu näha.“

„Kas oled näinud Jeesust ristile naelutatuna? Kas mõistad, et selles on ka sinu süü?“

„Ei,“ naeris suulu. „Ega meie, mustad, Teda risti löönud, vaid teie, valged.“

„Kas oled mõistnud, et Jumal on püha Jumal? Kas oled Tema pühadust tunnetanud?“

„Ei...“

„Kas oled mõelnud, et Jeesus löödi risti ka Sinu pärast? Et sinu pattude pärast naelutati Ta ristipuule?“

Mees kuulas mind tähelepanelikult. Äkki ta vaimusilmad avanesid ja ta hüüatas: „Oo, nüüd ma vist mõistan, mida te mulle tahate öelda...“

Samas ta avaski oma südame ja pihtis mulle kõik oma patud, alustades lapsepõlvest. Peatumata nimetas ta ühe patu teise järel aeg-ajalt hüüatades: „Oh Jumal, kui hirmus patune ma olen!“

Ja kas teate, mis nüüd juhtus? Just sel ajal, kui pime nõnda oma patte loetledes ennast üleastumiste koormast vabasta, hüppas ta äkki püsti ja karjatas: „Oo, mu silmad avanesid! Ma näen nüüd! Ma näen!“

Nii kingiti pimedale suulu ihusilmadele nägemine. Mul polnud vaja tema pärast palvetada, ma isegi ei pannud käsi ta peale. Issand tervendas mehe siis, kui too oma patte kahetsedes Tema juurde tuli.

Näete nüüd, sõbrad, mida peame tegema, et meid kuulda võetaks?! Sageli ei oska me arvatagi, kuidas patud meid elavast Jumalast lahutavad. Kui kohutav on see lahutav patusein! Mõned Euroopa kristlased rääkisid mulle, kui ränk on see tunnetus, et palved ei jõua Jumalani, kui sa palvetad. Tunned, nagu oleks su kohal raudraske kate. Kui Billy Graham kord Lääne-Berliinis evangeliseeris, ütles üks tema kaastöötaja hiljem: „Oli siisugune tunne, et kohe-kohe algab ärkamine, kuid pidevalt seisis vastu mingi tõke, nagu tugev müür.“

Mis müür, mis raudraske kate see võis olla? Ei midagi muud kui patt! Mitte materiaalne heaolu või rikkus, mis isenesest samuti võivad olla patud. Kuid see pole siiski see, mis meid esimeses järjekorras Jumalast lahutab.

Meie Lõuna-Aafrikas pöörame väga suurt tähelepanu sellele, et palve saaks kuulnud, ükskõik, millise vajadusega inimene ka ei tuleks. See tähendab, et inimese ja Jumala vahelt tuleb !kõrvaldada kõik tõkked. Kui koguneme palvele, ükskõik kui palju meid on, kasvõi ainult kaks, peame teineteiselt küsima, kas meil on midagi niisugust, mis on tõkkeks meie ja Jumala vahel. Kui midagi leidub, tuleb see ära korraldada ja alles siis alustada palvetamist.

Kui meie suhted Jumala või ligimesega ei ole nõutavas seisus, siis pole palvel mõtet. Pole vaja seletada, et sul on lähedus Jumalaga, kui samal ajal pole lähedust venna või õega. Selles asjas räägib Jumala sõna täiesti kompromissitult, et kui keegi armastab Jumalat ja oma venda seejuures ei armasta, siis on ta valelik Armastus ligimee vastu on meile Jumala käsk ja seda täitmata ei saa meil olla lähedust Jumalaga. Matteuse 25:40 on kirjutatud: „Mida te iganes olete teinud ühele nendest Mu vähemate vendade seast, seda olete Mulle teinud.“ Vaimulikus elus kehtib seadus – mida rohkem lähemale Issandale, seda rohkem läheneme oma ligimesele.

On inimesi, kes räägivad, et vaja on püüelda ülemaailmse rahu poole, siis saavad kõik usutunnistused maa peal üheks kristlased, muhameedlased, budistid ja ülejäänud. Ei, see pole rahu, mida Kristus kord lubas: „Rahu Ma jätan teile, oma rahu Ma annan teile; Mina ei anna teile nõnda nagu maailm annab“ (Jh 14:27).

Kord tuli minu juurde noormees ja küsis, mida ma arvan sellest „Üleüldisest rahust“.

„See on saatanlik mõttelaad,“ vastasin lühidalt. Tema imestas: „Kuidas nii? Üldine rahu on ju hea asi!“

„Üldisest rahust pole mingit kasu, kui inimese enda südames puudub rahu. Kui patt jääb südamesse, siis elab seal saatan. Aga saatanaga koos pole mingit rahu loota.“

Esimene peab seisma esikohal. Alati tuleb alustada vaimulike tõsiasjadega, alles siis järgnevad ihulikud. Isegi kui

haige inimene ei tervene kehaliselt, vaid ainult vaimulikult, saab ta siiski täisväärtusliku sisemise elu - küllusliku elu, südame, mis on täis rõõmu, rahu ja armastust. Nii võib haigus saada talle õnnistuseks, mis teda Jumalale lähendab. Jumala sõna ei ütle asjata: „Kes lihas on kannatanud, see on lakanud pattu tegemast“ (1Pe 4:1).

Ent kui inimene terveneb ihulikult, aga vaimulikult jääb haigeks edasi, siis patt, mis elab ta südames, saab võimaluse edasi tegutseda. Näiteks, kui lombakas või halvatu hakkab normaalselt kõndima, siis ta võib minna tantsima, rikkuda abielu või teha muud pattu, mis viib igavesse hukatusse. Nii võib ihu tervis, kui sellega ei kaasne vaimulik pöördumine, needust suurendada.

Seepärast ei võigi haigete eest palvetades unustada Jumala esimest nõuet, – patukahetsust. Jumal üksi teab, mis meie hingele parem ja kasulik on – ihu tervis või haigus. Inimestena peaksime alandlikult Jumala tahte vastu võtma.

Maailmas on palju „tervendajaid“ ja „imetegijaid“, ent meie kohus on kõike kontrollida, sest elame viimsel ajal. Apostel Johannes hoiatab: „Armsad, ärge uskuge igat vaimu, vaid katsuge vaimud läbi. kas nad on Jumalast, sest palju valeprohvetid on välja läinud maailma. Sellest te tunnete Jumala Vaimu: iga vaim, kes tunnistab Jeesust Kristust lihas tulnud olevat, see on Jumalast. Ja ükski vaim, kes ei tunnista seda Jeesust, ei ole Jumalast; ja see on kristusevastase vaim, kelle te olete kuulnud tulemas olevat ja nüüd juba on maailmas“ (1Jh 4:1-3).

Need Pühakirja sõnad omavad palju suuremat tähendust kui oskame kujutleda. See ei tähenda, et me peame seestunda käest küsima, kas ta usub või ei, et Jeesus on lihas sündinud. On deemoneid, kes Teda eitavad, aga Jakoobuse 2:19 on öeldud, et kurjad vaimud „usuvad ja värisevad“. Mida tähenda b Jeesuse lihas sündimine ja mis Vaim see on, kes seda tunnistab, kellest öeldakse, et ta on Jumalast.

Kirjast roomlastele saame vastuse: „Mis oli võimatu käsule, sellepärast, et ta oli jõuetu liha tõttu, seda tegi Jumal, kui ta läkitas oma Poja patuse liha sarnasuses ja patu pärast ning mõistis patu hukka liha sees.“ Järelikult seda, mis

käsule oli võimatu, tegi Jumal oma Poja läbi, saates Ta maailma lihase inimese kujul.

Käsk ütleb näiteks: „Ära varasta, ära riku abielu, ära hirmusta, ära valeta jne.“ Käsud tundmine ei aita meid, sest patt valitseb meie üle. Sellepärast saatiski Jumal meile Jeesuse lihas, et pattu hukka mõista. Käsul oli võimatu meid Jumalale kõlvulikuks teha. Seda tegi Jumala Poeg.

Niisiis see Vaim, kes tunnistab, et Jeesus võib meid pattudest päästa ja et patt tuleb meie elus hukka mõista, on Jumalalt tulnud Vaim. See on Vaim, kes tunnistab terveksaamist ja pattudest päästmist. Mõelgem selle üle, see tõde on väga vaialik ja tähtis meie jaoks! Samal ajal on meil eriti vaja tarkuse annet ja vaimude eristamise annet, sest kui me ei õpi vaime ära tundma, siis võivad meid haarata üha enam levivad valeõpetused.

Tuleme selle teema juurde veel kord tagasi, aga nüüd pöördume taas prohvet Jesaja raamatust loetud peatüki juurde. „Siis avanevad pimedate silmad ja kurtide kõrval lähevad lahti. Siis hüppab jalutu otsekui hirv ja keeletuma keel hõiskab, sest veed keevad üles kõrves ja ojad nõmmemaal! Kuumavirvendusest saab järv ja põuasest pinnast veeallikaid; šaakalite asupaigast saab soo, kaislaid, kõrkjaid ja pililiroogu. Ja seal on maantee ja tee, mida nimetatakse pühaks teeks; ükski roojane ei või sellel käia, vaid see on tema rahva jaoks: kes seda teed käib, ei eksi, rumaladki mitte.“

Toodud peatükk räägib meile kuni detailideni, mis sünnib, kui algab vaimulik ärkamine. „Kuumavirvendusest saab järv jn põuasest pinnast veeallikaid.“ Sinna, kus kunagi oli kuiv ja tühi paik, saadab Issand oma vaimulikke ja maiseid õnnistusi.

See kirjakoht täitus ka ühes Lõuna-Aafrika maakohas. Siiski, meil on nüüd juba mitu paika, kus need sõnad on täitunud.

Niisiis, ühes rajoonis, nimega Tugela Feri, oli väga kuiv, kõrbeline piirkond, kuhu langes väga vähe sademeid. Vaimulikult oli seal olukord veelgi halvem. Saja aasta jooksul olid misjonärid püüdnud seal head sõnumit kuulutada, kuid edutult. Inimesed ei tahtnud evangeeliumist midagi

kuulda ega teada. Nii kestis seni, kuni Issand oma suurest armust sinna ärkamise saatis. Nüüd tulid saidad ja tuhanded inimesed Jumala juurde, nad otse voolasid risti alla.

Pärast seda, kui suured vaimulikud veeojad hakkasid voolama, avas Jumal nende üle ka taeva ja nüüd sajab seal juba aastaid rikkalikult vihma. Inimesed räägivad hõisates: „Sellest ajast peale, mil Issand meie juures oma tööd alustas, antakse meile vihma ka maa jaoks!“

Issand saatis sinna koos vaimuliku õnnistusega ka ajalikud hüved. Selline on meie Jumal! Tema armul pole otsa! Ta parandas nii elanikud kui ka maa. Paljud kehaliselt haiged said mitte ainult päästetud, vaid ka terveks. Pimedad hakkasid nägema, jalutud kõndima, keeletud rääkima. Nad laulsid suurest rõõmust. Jesaja ennustus täitus.

Jutustan nüüd veidi täpsemalt, kuidas see kõik sündis. Kõigepealt tuli sinna suur nälg Jumala sõna kuulmise järele. Inimesed hakkasid kõikjalt hulkadena evangeeliumi kuulutamise kohta kogunema. Pärast jutlust jäid paljud kohale, et oma elu puhastada ja korraldada. Sel ajal ma enam ei kutsunud kedagi kahetsema ja pöörduma. Kuid Jumala sõna, saades elavaks ja mõjuvaks, tungis inimeste südameisse ja näitas neile kõik, mida oli vaja teha.

Me ei rääkinud inimestele, et nad peavad oma patud üles tunnistama, ei õpetanud, kuidas seda teha. Aga Püha Vaim Ise pani neile südamesse, mida ja kuidas öelda. Pisarsilmil tulid nad meie juurde ja palusid: „Andke meile võimalus kõik ära rääkida! Me ei saa niisugustena, nagu oleme, koju tagasi minna. Me ei lahku siit enne, kui oleme oma elu Jumala ees korda teinud.“ Tundide viisi olid nad kahekesi selle inimesega, kelle ees nad oma patte Jumalale tunnistasid. Iga pattu ja ruvedust nimetati eraldi ja õige nimega. Patuste näod olid rõhutud ja sünged, kui nad seal oma järke oodates istusid, aga kui lapselikult rõõmsad olid nad pärast koormast vabanemist, nende näod särasid õnnest! Nii töötas Jumal, lisades päästetuid oma kogudusele.

Kord oli seal paigas välja kuulutatud kolm õhtust koosolekut – reedel, laupäeval ja pühapäeval. Kuigi meie koosolekud toimuvad tavaliselt lahtise taeva all, siis nendeks

päevadeks lõime üles suure telgi. Telk osutus siiski liiga väikeseks, et kõiki soovijaid mahutada.

Reede õhtul koosolekut läbi viies nägin otse maapinnale asetatud noort neidu meie ees lamamas. Kõikjal seisis inimesed, hulgad tunglesid telgi ümber, aga tema lamas liikumatuselt. Pärast koosolekut tundsin ennast väga väsinuna. Palusin kaastöolistelt luba veidi puhkama minna ja et nemad jätkaksid lõputu vooluna pihtimisele tulevate inimeste teenmist.

Mõne tunni pärast tulid kaastöölised mind kutsuma. Nad olid jõudnud vastu võtta juba mitusada inimest, kes soovisid oma elu puhastada. Niisugustel koosolekutel on meil tavaliselt töös kuni 50 abilist. Aga seegi arv jääb tihti väheks ja nii kestab teenimine vahet pidamata palju tunde, kogu ni terveid öid. Sageli on nende silmad magamatusel punased. Pole harvad need juhtumid, kus inimesed ootavad järjekorras kolm kuni viis päeva, enne kui saavad oma südame mõnele jumalariigi töötajale avada. Kui me ka palume neil lahkuda, jäävad nemad siiski kohale, vastates meile Pühakirja sõnadega: „Mis kasu on inimesel sellest, kui talle kuuluks kogu maailm, aga ta oma hingele kahju teeks. Ei, me ei lahku siit enne, kui oleme oma elu ära korraldanud. Me peame Jumalaga rahu sõlmima!“

Niisiis, kaastöölised tulid mulle järele ja kutsusid koosolekupaika. Seal oli umbes kakssada mitmesugust haiget, kes soovisid ihulikku abi. Nad olid südamed puhastanud ja ootasid nüüd tervenduspilvet.

Sellistel puhkudel, kui abivajajaid on väga palju, teeme tavaliselt ühise palve. Käed paneme ainult mõne protsendi peale nendest. Teiste eest palvetame gruppina, mis koosnevad 5-10-20, vahel isegi 100 haigest. Palume, et Issand Ise neist igauhte puudutaks. Ja siis see toimubki ilma meie käte vahendusega. Paljud aga saavad terveks juba jutluse kuulamise ajal ja veelgi rohkem siis, kui nad oma elu pattudest puhastavad. Issand tervendab sel juhul vaimu ja ihu üheaegselt. Tervendamine sünnib, ilma et keegi omaks tervendamisannet. Kõike teeb Issand, Kes ütleb: „Mina olen Jehoova, sinu arst.“

Sel õhtul oli ootavas inimhulgas kümme pimedat. Kaastöölised palusid teha neile erandi ja igapähele käed peale panna, enne kui ülejäänute eest üldiselt palvetada. Aga Issand oli sel õhtul nii vägevasti ja võimsalt meie keskel, et kõik need kümme pimedat said nägijaks ja enamasti ilma käte pealepanemiseta. Kui nad vaid astusid ühte palvetamiseks eraldatud ruumi, hakkasid nende silmad avanema ja nad said nägijaks. See muidugi võis sündida nendega pärast seda, kui nad pihtimise läbi olid oma elu Jumala ees korraldanud.

Ent veelgi imelisem oli järgmine sündmus. Reedel vedas üks meie kaastöölisi veoautoga hulgaliselt inimesi kusaigilt kaugemalt kohale. Suulud ei mõista, et auto kandevõimel on piir. Isegi kui auto kastis on peopesa suurune lapike ruumi, ütlevad nad, et veel mahub peale. Teel koosolekupaiga poole peatas auto üks pime naine, kes koos väikese tüdrukuga seisis otse keset sõiduteed. Juht väljus autost ja küsis, mida naine tahab.

„Ma kuulsin, et te sõidate koosolekule, siit umbes 40 kilomeetrit. Kas ma võin teiega kaasa sõita?“ küsis pime. Tütar laps lisas: „Kas mina ka võin temaga koos tulla?“

„Kahjuks ma ei saa teid kaasa võtta, auto on niigi tugevasti üle koormatud,“ vastas meie kaastööline.

Neid sõnu kuuldes hakkas naine kibedasti nutma.

„Uskuge, mul ei ole tõepoolest võimalik teid peale võtta! Ainus variant on see, kui keegi nõustub oma koha teile loovutama.“ Aga neid ei leidunud. Mõni ehk olekski seda teinud, aga nad tulid kaugelt ja see paik oli nende jaoks võõras ja neil polnud sealkandis tuttavaid. Nii sõitsid nad edasi, jättes pimedat naise kurvana maha.

See juhtus reede pärastlõunal. Kümme pimedat, kellele Issand nägemise kinkis, said terveks laupäeva südaööl. Aga kui pühapäeva pärastlõunal need inimesed veoautoga koju tagasi sõitsid, leidsid nad teelt sama naise rõõmsalt juubeldamas: „Ma sain nägijaks! Olen nüüd samuti Kristuse järgija,“ hõiskas naine.

„Kuidas see sinuga juhtus?“ küsisid autosolijad imestunult.

„Laupäeva öösel mu silm.ad avanesid ja ma sain nägijaks!“ Kui hakati kellaaega täpsustama, leiti, et kümme pimedat ja see naine tervenesis samal ajal. Issand oli puudutanud neid kõiki üheaegselt. Nii suur on meie Issand! Nii piiritu on Tema arm ja Tema vägi! Pole teist Tema sarnast!

Aga laupäeva õhtul lamas endiselt meie ees too naine. Nagu esimesel korral, oli ta tänagi täiesti liikumatu. Kui ülejäänud kahesaja haige eest oli palvetatud, ütlesid kaastöölised mulle: „Nüüd on jäänud veel see halvatud neiu. Ta lamab onnis, tema eest on vaja ka palvetada.“

„Mis!“ hämmeldusin mina. „Kuidas me saame? Ta pole ju võimeline sõnagi rääkima?!“

Neiu oli viimased poolteist aastat olnud üle keha halvatud, nii et ta ei suutnud isegi silmi avada. Ainult ripsmed värelesid pisut ja paremal käel liikus vaevumärgatavalt üks sõrm. Ta oli elav laip. Vanemad olid proovinud kõike, mis kättesaadav oli – viinud viide eri haiglasse, ja kui arstid õnnetatud aidata ei suutnud, siis ühe nõia juurest teise juurde. Üks nõid oli konni praadinud ja tulikuumi konni otse pannilt tüdruku pähe ladunud, nii et juuksed tulid maha ja pealagi ära kõrbes. Muidugi ei avaldanud see mingit mõju. Halvatu õde oli õpetajanna ja too tõigi tüdruku meie juurde.

„Te ütlete, et peaksime tema eest palvetama! Aga kas ta on juba oma elu puhastanud?“ küsisin kaastöolistelt.

„Jah, ta tegi seda,“ vastati mulle rahulikult.

„Aga see on ju võimatu! Kuidas see teil õnnestus? Ta pole ju võimeline rääkima!“ hüüdsin mina.

„Esitasime talle hulga küsimusi võimalike pattude kohta ja tsiteerisime sinna juurde Jumala sõna. Tema aga vastas ripsmete liigutamisega. Esimene küsimus oli: „Oled sa vanemate vastu sõnakuulmatu olnud?“ Pühakiri ütleb: „Sa pead oma isa ja ema austama, et su elupäevi pikendataks sellel maal...“ (2Mo 20: 12). Kes vanemaid ei austa, teeb pattu. Vanemaid tuleb austada kuni nende elu lõpuni. See on Jumala seatud käsu täitmine. Siia juurde kuulub töotus: „...et su käsi hästi käiks ja sa kaua elaksid maa peal“ (Ef 6:3). Laps, kes vanemaid kuulata ja austada ei taha, on halvem

kui pagan, kuigi ta vahel võib olla kristlane. Niisugune ei ela mitte Jumala auks, vaid saatana ja tema riigi kiituseks. Selline laps peab pattu kahetsema ja oma suhted vanematega korraldama, neilt andeks paludes. Vastasel juhul Issand ei saa teda õnnistada.

Seepärast esitatigi halvatud neiuale kõigepealt küsimus: „Kas sa oled isa ja ema vastu sõnakuulmatu olnud? Võib-olla nad ütlesid sulle midagi ja sa ei võtnud kuulda?“

Tütarlaps vastas jaatavalt. Ta ripsmed liikusid vaevumärgatavalt ja nende liikumise järgi võis aru saada, kas „jah“ või „ei“.

Järgnevalt küsisime, kas ta on olnud sõnakuulmatu õpetajaile koolis. – „Jah.“

„On sul juba olnud suhted noormeestega?“ Tänapäeval on see asi käest ära. Tütarlapsed abielluvad kahjuks sageli ebapuhtana. See on kurb pilt. Aga paganad pööravad valla-liste neidude puhtusele väga suurt tähelepanu. Kui tütarlaps oma neitsilikkuse on kaotanud, aetakse ta kodunt minema. Nii teevad inimesed, kellele meie esivanemad kuulutasid evangeeliumi. Aga kuidas see meie juures välja näeb? Olen kuulnud, et neid, kes oma süütust säilitada püüavad, naer-dakse välja. Kas see pole jube? Kui jutt juba kord läks noor-tevahelistele suhetele, pean lisama, et möödunud 23 ärkamisaasta jooksul on meil korduvalt tulnud veenduda, et kui noortel on peas kurameerimismõtted, siis pole nad enam Jumala poolt tarvitatavad riistad. Meil on mitmeid noori, keda Jumal vallaspõlves auliselt kasutas, aga kui neil pähe tulid mõtted poistest või tüdrukutest, siis Jumala Vaim nende kaudu enam ei tegutsenud.

Erandiks on muidugi need juhtumid, kus Jumal Ise on kaks inimest teineteisele määranud. Ja siis sünnib kõik täie-likus puhtuses ning karskuses. Noored, kelle abielu Jumal on ette näinud, mitte ainult, et ei suudle enne pulmi, vaid ei võta isegi käest kinni. Nad ei puuduta teineteist, neil pole nn. sõprust ja nad ei käi kohtamisel. Nad ütlevad: „Sel päeval, kui me Jumala altari ette läheme, paneme selga valgel riided, mis on tõepoolest puhtad ja ilma plekkideta. Me ei tohi olla silmakirjalikud, seista mäardununa valges laulatuskleidis.“

Nõnda abielluvad kristlased meil ja ainult nõnda on **Jumala** õnnistus abikaasade perekonnaelul.

Kord puudutasin sama teemat ühel koosolekul Saksa- maal. Meid teenis noortekoor. Nad tõstsid mässu, öeldes, et nad ei hakka enam kunagi minu koosolekutel laulma. Olin üsna rõõmus seda kuuldes. Niisugused pole ju mulle kui pastorile mingid abilised. Nad ainult takistavad Jumala sõna kuulutamist. Koor peab samuti olema puhas! Mida võib Jumala heaks teha hoorusest nakatatud laulukoor? Mis tööd võib teha inimestega, kes ei ela puhast ja püha elu? Ei mingisugust! See on ju ebapuhast jõuk, keda Issand oma töö heaks kasutada ei saa.

Ka kahekümnendal sajandil vajab Issand tagasihoidlikkust, karskust ja puhtust. Tulgem tagasi Piibli normide juurde! Lugege Pühakirja ja siis te näete, kui puhas ja rikumatu peab olema Tema kogudus! Eeskujuks on seatud noor pruut puhas neitsi. Apostel Paulus, see vaimulik hiiglane, mees täis tatikust ja Jumala tundmist, ütleb kristlastele: „Ma olen armukade teie pärast jumaliku armukadedusega, ma olen ju teid kihlanud üheainsale mehele, Kristusele, et teid esitada temale kui puhast neitsit“ (2Ko 11:2).

Näete nüüd, millised me peame olema vaimulikult! Nagu noor vallaline neiu, kes ihu poolest on karske ja puhas. Niisugune on meie vaimulik standard ja niisugune on ka meie vaimuliku elu aabits.

Tihti tuleb mul öelda abielunaistele: „Näidake oma elu ja suhtumisega mehele, milline peab olema meie, kristlaste, suhtumine Jeesusesse, sest kirjutatud on: „Nõnda nagu kogudus on allaheitlik Kristusele, nõnda olgu ka naised oma meestele kõigis asjus“ (Ef 5:24). Muidugi, meie moodsal ajal on asi sellest kaugel. Kahekümnenda sajandi naised arvavad, et alandlikkus ja allumine mehele on midagi niisugust, mis kitsendab nende inimõigusi ja alandab väärikust. Kui nii otsustada, siis pole Piiblit enam vaja, sest seal räägitakse rumalusi.

Ent siiski pean ütlema, et tõeliselt vaba ja õnnelik võib olla vaid see naine, kes allub mehele ja elab nii, nagu Piibel õpetab, aga mitte see, kes kodus end kõrgele tõstab. Kui

sina, naine, tahad perekonnas „mehe pükse kanda“, siis anna rahulikult oma kleit mehe selga! Las ta kannab seda sinu asemel!

Nõnda kõneldes ma ei taha mehelt ära võtta tema vastutust. Mees peab jääma meheks nii nagu Jumala sõna õpetab, andes ennast naisele nagu Kristus on andnud Ennast kogudusele, et teda pühitseda. Lugege efeslaste kirjast 5:25, 26! Kas mitte teile, mehed, pole öeldud need sõnad: „Mehed, armastage oma naisi, nõnda nagu ka Kristus on armastanud kogudust ja on andnud Iseenese tema eest, et teda pühitseda, pestes puhtaks veepesemisega sõna sees!“ Aga kuidas on meil tegelikkuses? Kus on tänapäeval mehed, kes oma naisi pühitsevad? Kus on mehed, kes on naistele heaks eeskujuks ja kes oma eluga naisele ja lastele näitavad tõelist Jumala ees käimist? Jah, maailmas on nüüd tõepoolest segadus. Aga teadke, et enne kui kõik vajalik pole õigele kohale asetatud, ei tule ärkamist! Püha Vaimu tuli langeb siis, kui elu ja tegelikkus vastab Jumala sõnale.

Nüüd tuleme tagasi selle 18-aastase halvatud neiu juurde. Kaastöölised teatasid mulle, et ta on oma patud juba avaldanud. 1.Johannese 1:9 ütleb: „Kui me oma patud tunnistame, on Tema ustav ja õige, nii et Ta annab meile patud andes ja puhastab kõigest ülekohtust.“

Ja kas usute või ei, aga kui kristlased hakkasid tema eest palvetama, sisenes Jumala vägi temasse niisuguse jõuga, et kõik luud tema ihus vabisesid ja värisesid nagu puulehed tugeva tuule käes. Need polnud inimkäed, mis ta asemelt üles tõstsid. Ta tõusis jalule ja pistis jooksu. Kuid tasakaalu veel polnud. Ta kõikus nagu pilliroog ja vajus vasakule küljele. Mõned inimesed haarasid temast kinni ja tõstsid ta uuesti püsti. Siis vajus ta paremale küljele, aga tõsteti jälle jalule. Tasakaal saabus varsti, ja ta käis ringi, rõõmutses ja austas Jumalat.

Oli peaaegu kesköö. Äkki, nagu signaali peale, kogunes meie juurde suur rahvakogu. Kust nad sel hetkel saabusid, ei teadnud keegi. See on seletamatu, kuid ärkamise ajal on nii, nagu õhk ise oleks Jumala lähedaloluga täidetud ja läbi imbunud. Ma ei fantaseeri, sest täiesti uskmatud inimesed

kogunevad sinna, kus Jumal tegutseb, ja Püha Vaim avab neile nende patud, nii et nad kohe sealsamas pattu kahetsevad ja Jumala poole pöörduvad. Inimesed on seejuures niivõrd haaratud, et sõna otseses mõttes oma ihuga tunnetavad Jumala lähedust. Kes seda pole kogenud, ütleb tõenäoliselt, et see on fantaasia ja mõttelend. Las igaüks arwab, mida tahab! Meie igatahes oleme kaine mõistuse juures ja kõik läheb Jumala korra järgi. Kui te ei usu, siis sõitke kohale ja vaadake ise!

Kokkutulnud inimeste seas oli kolm täiesti uskmatut meest, kes töötasid kohaliku linnapea juures. Nood tulid nüüd ja küsisid: „Kus see terveksaanud tüdruk on? Kus on Anagretta?“

„Näete, siin ta on“, näitasime neile tüdrukut. Nad nõudsid: „Me tahame temaga rääkida omavahel, ilma jutlustaja ja kristlaste kohalolekuta, tahame esitada talle mõned küsimused.“

Need inimesed ei suutnud kuuldut uskuda. Maa peal elab veel palju uskmatu Toomase taolisi. Too ütles ju kunagi: „Koi ma oma silmaga pole näinud ja oina käega pole katsunud, siis ma ei usu.“ Nad läksid neljakesi oma tuppa. Tüki aja pärast sealt väljudes ütlesid nad meie kuuldes Anagrettale: „See Jumal, Kes sind terveks tegi, võib tõepoolest ka surnuil üles äratada! Ole Talle ustav kuni surmani!“ Niisugune oü nende järeldus. Praegu on Anagretta abielus ja kahe lapse ema,

Järgmisel hommikul palusid mõned kaastöölised luba Anagretta koju viia. Neiu isa töötas teises linnas vangla väravavalvurina. Nad sõitsid sinna koos Anagrettaga, kes oli nüüd täiesti normaalne ja terve, õnnelik jumalalaps.

Jõudnud kohale, läksid nad vangla ukse juurde ja koputasid. Anagretta isa tuli välja vaatama, kes seal koputab, ja nägi oma tütart.

„Mis! On see sinu vaim või oled sina ise, Anagretta?“ karjatas isa.

„See olen mina, isa!“

Isa sööstis tütre juurde, unustades vangla uksegi lahti. Meie kaastöölised pidid seda talle meelde tuletama, muidu oleksid vangid ära jooksnud.

„On see võimalik?! On see võimalik?!“ kordas vapustatud isa vahetpidamata.

„Jeesus andis mulle mu patud andeks, päästis mu hinge Ja parandas ihu,“ vastas Anagretta rõõmust särades.

Kuuldes neid sõnu, kummardus isa sügavalt ja ütles: „Tema on tõepoolest elav Jumal! Teist Tema sarnast pole!“

Nii suurenes meie Issanda Jeesuse Kristuse nime au ja kuulsus nende inimeste keskel ja see austus kestab edasi. Kui õigesti on kirjutatud, et viimased saavad esimesteks, aga esimesed viimasteks! Inimmõistusele on see käsitamatu. Ja asi pole mitte ainult selles, et vaimulikult pimedad hakkavad nägema, vaimulikult kurdid kuulma, aga vaimulikult lombakad jooksmas. Need prohvet Jesaja sõnad täituvad ka kõige otsesemas mõttes. Meie oleme nende asjade elavad tunnistajad.

Prohveti sõnades jääb oluliseks samuti järgmine ütlus: „Ja seal on maantee ja tee, mida nimetatakse pühaks teeks; ükski roojane ei või sellel käia“ (35:8). Hinged, kes sellele teele astuvad, elavad läbi tõelise ja täieliku pöördumise, hakates elama uut, teistsugust elu. Aga häda sellele inimesele, kes olles kord tundnud tõde, uuesti pattudesse tagasi pöördub!

Tugela Feris parandas meelt üks vana nõi. Mees oli pime, aga kui ta patud üles tunnistas ja Issandasse uskus, siis ta silmad avanesid ja nägemine kingiti tagasi. Möödus mõni kuu. Ja siis tuli tal jälle himu vana eluviisi järele. Ta läks ühe kõrge mäe otsa, et koguda taimi ja kaevata juuri, mida vajas nõiakunsti harrastamiseks. Sellel hetkel, kui otsitavad juured olid leitud ja ta hakkas neid välja kaevama, kustus nägemine uuesti. Mees oli taas abitu. Mäelt allatulekuks pidi ta inimesi appi kutsuma. Mõningase hüüdmise peale tuldi ja talutati mees koju. Aga nägemist Issand enam tagasi ei kinkinud.

Ega Issand asjata halvatud mehele öelnud: „Vaata, sa oled terveks saanud, ära tee enam pattu, et sulle ei juhtuks midagi halvemat!“ (Jh 5:14). Vana nõiaga oli läinud just nii. Ta oli pöördunud tagasi endistesse pattudesse.

Teine suulu, kellega juhtus umbes samasugune lugu, oli 90-aastane rauk. Ta oli peaaegu halvatud, nii et võis suurte

raskustega veidi maad mööda roomata. See põline pagan kuulis Jeesusest, sai usklikuks ja Issand halastas nii tema hinge kui ihu peale. Pärast pöördumist sai ta normaalselt käia.

Elanud kaks või kolm päeva meie juures, pöördus mees koju. Tema täiskasvanud pojad olid isa terveksaamisest vappustatud. Nad küsisid: „Isa, mis on sinuga juhtunud?“

„Jeesus tegi mind terveks!“

„Jeesus?... Hüva... Aga me peame tänu tooma ka esivanemate vaimudele!“

Kohe tapeti ohvri toomise eesmärgil lehm. Isa ei vaelanud vastu, ei keelanud ega lahutanud end nendest. Ja samal ajal kui lehma veri voolas, langes mees kõigi silma all endisesse seisundisse tagasi. Varsti pärast seda tuli ka aialik surm ja ta lahkus igavikku.

Jah, prohvet on meile teatavaks teinud suure tõe. See on tõepoolest PÜHA tee.

Euroopas olen paljude suust kuulnud sõnu: „Ah, Erlo! Nii võid ja jutlustada Aafrikas! Seal te elate veel süütut elu. Räägi sellest seal, mitte siin! Meil siin on sekspoed ja nilbe televisioon. Ümberringi on kõik täis pornograafiat ja alasti naiste pilte. Iga päev kuulame ilmalikku muusikat, oleme lausa sunnitud seda kuulama. Oleme mürgist läbi imbunud. Ära oota meilt, eurooplastelt, et elaksime nii, kuidas sina jutlustad! Räägi seda primitiivsetele inimestele mitte meile!“

Mida selle peale kosta? Nii nagu pisut haputainast paneb kogu taigna hapnema, nõnda on kristlased hapnenud patuga. Kinnituge siis oma pattudes edasi, aga teadke, et see Vaim, kes tunnistab, et Jeesus tuli lihasse selleks, et pattu võita, on Jumala Vaim! Iga teine vaim lähtub põrgust. Uurige ja kontrollige ise, milline vaim teie sees elab!

Jeesus tahab käesolevas tsiviliseeritud ja vabas maailmas näha kogudust, mis oleks puhas ja rikkumata. Kui kristlased saavad niisugusteks, siis algab vaimulik ärkamine. Et Pühal Vaimul oleks tegutsemisvabadus, on Talle vaja teed meie ellu tulemiseks. Seepärast ongi Ta nimi Püha Vaim, et Ta ei talu midagi ebapüha ega ebapuhast. Kui Talle antakse tegutsemisvabadus meie läbi, saab ilmsiks Jumala au. Siis

muutub kõrb õitsvaks aiaks ja Jumal saab samaks elavaks Jumalaks ka meie kahekümnendal sajandil.

Maailm on kristlaste kätes! Piibel ütleb: „Kui siis Minu rahvas, kellele on pandud Minu nimi, alandab ennast ja nad palvetavad ja otsivad Minu palet ning pöörduvad oma kurjadelt teedelt, siis Ma kuulen taevast ja annan andeks nende patu ning säästan nende maa“ (2Aj 7:14).

Võib-olla te teate neid ridu peast, aga öelge, kas olete kunagi tõsiselt nende üle mõelnud? Kas olete märganud neid Jumala poolt esitatud andeksandmise ja maa parandamise tingimusi? Siin on meile sinuga öeldud väga selgesti: „Kui MINU RAHVAS alandab ennast ja otsib Minu palet ning pöördub oma kurjadelt teedelt, SIIS MA KUULEN NEID...“

Sõbrad! Ärkamine ei alga mitte teistest inimestest, mitte väljasseisjatest. Ärkamine algab Jumala kogudusest. Ja seepärast on meile antud ülesanne – valmistada teed Pühale Vaimule, et Ta saaks alustada tegevust. PÜHALE TEELE võivad astuda ainult puhtad hinged. Jumal tahab meid näha sellel teel. Küll oleks tore, kui Jeesuse Kristuse kogudus elaks juba täna nõnda, et temast paistaks välja meie Päästja au!

14. Suur algab väikesest

Markuse 6:32-44 räägitakse viie tuhande mehe söötmisest. Loeme seda.

„Nad sõudsid paadiga kõrvale üksikusse paika. Ja paljud nägid neid ära sõudvat ning tundsid Tema ära ja jooksid jala sinna kokku kõigist linnadest ja jõudsid neist ette. Ja kui Ta paadist välja astus ja nägi palju rahvast, hakkas Tal neist hale meel, et nad olid otsekui lambad kelledel pole karjast. Ja Ta hakkas neid pikalt õpetama.

Aga kui aeg oli läinud hiliseks, tulid Ta jüngrid Ta juurde ja ütlesid: „Paik on tühi ja aeg jääb juba hiliseks; lase nad minema, et nad läheksid ümberkaudu asulaisse ja küladesse ja ostaksid endile leiba, sest neil ei ole midagi süüa!“ Aga Tema ütles: „Andke teie neile süüa!“

Nemad ütlesid Temale: „Kas me peaksime minema kahesaja teenari eest leiba ostma ja neile süüa andma?“ Aga Tema küsis neilt: „Mitu leiba teil on? Minge vaadake!“ Kui nad olid teada saanud, ütlesid nad: „Viis leiba ja kaks kala.“ Ja Ta käskis neid asetada kõik istuma, salkkond salkkonna kõrvale haljale murule. Ja nad istusid maha ridamisi, sajakauka ja viiekümne kauka. Ja Ta võttis need viis leiba ja kaks kala, vaatas üles taeva poole ja õnnistas ja murdis leivad ja andis oma jüngrite kätte rahva ette panemiseks. Ja ka need kaks kala jagas Ta kõikidele. Ja kõik sõid ja nende kõhud said täis. Ja korjati kokku kaksteistkümme korvitäit palukesist ja kalust. Ja neid, kes leivust olid söönud, oli viis tuhat meest.“

Jeesus kõneles tühjas paigas. Ta õpetas rahvast. Aeg liikus edasi, hakkas lähenema õhtu. Jüngrid tulid ja küsisid, mida nad peavad tegema, kas saatma rahva lähematesse asulatesse, et nad võiksid endale süüa osta ja öömaja leida. Aga Jeesus ütleb: „**Andke teie neile süüa!**“ Ta paneb vastutuse jüngrite peale.

Võib kujutleda, kui raske oli olukord, mille Õpetaja käsk tekitas. Jeesust oli kuulama kogunenud tohtu rahvahulk, nagu Sõnast loeme: viis tuhat meest, arvestamata naisi ja lapsi. Jüngrid, arvestanud välja ligikaudse summa kõigi

toitmiseks, ütlesid Jeesusele: „Kas me peaksime minema kahesaja teenari eest leiba ostma ja neile süüa andma?“ Kui ka 200 teenarit oleks kulutatud, poleks igaüks saanud rohkem kui vaid tükikese. Kuid Jeesust see ei heidutanud. Ta ei lubanud rahvast ilma söömata minema saata.

Jeesus ütleb oma järgijatele täna samuti: „Andke teie neile süüa!“ Te ju teate, mida Piibel käsib: „Minge kõike maailma ja kuulutage kogu loodule!“ Kui te peate end jumalalasteks, siis on see teie ülesanne. Kas te pole lugenud, et uskmata verd küsitakse kord teie käest? Meil teiega on ülesanne kanda päästesõnum maailma ja kuulutada Kristust mitte ainult sõnadega, vaid palju enam oma elu ja käitumisega. Meie elu on inimestele selleks evangeeliumiks, mida me kuulutame. Püha elu, mitte „pühad sõnad“ võidavad teiste hingi. Just siisugustena soovib näha Issand oma järgijaid. Nad peavad saama Tema elavateks tunnistajateks!

Ärge öelge, et see pole teie jaoks või et see pole teile jõukohane! Neid sõnu oleme kuulnud küllalt. See, mida Issand jüngeritelt üaltoodud loos nõudis, tundus samuti võimatu: „Andke teie neile süüa!“ Neil polnud ju midagi, isegi tükikest leiba mitte. Olukord oli väljapääsmatu. Jüngerite reaktsioon oli nii tuttav, nii inimlik. Ühed hakkasid arutlema, kuhu minna, et nii palju leiba osta, teised hakkasid arvutama, kui palju see võib maksma minna. Aga millised mõtted täidavad meid siis, kui Issand teeb meile ülesandeks omandada Talle kogu maailm? Me mõtleksime kindlasti, mida meil tuleks teha. Ja juba tulebki ettepanek palvetada, et tuleks ärkamine, et Jumal hakkaks tegutsema, et tuli langeks taevast ja raputaks kõiki saatana kindlustusi.

Nii me palvetame ja palvetame, et Issand teeks suuri asju, et sajad ja tuhanded pöörduksid, et patune maailm tunneks ära oma Päästja jne. Mööduvad kuud ja aastad, me vananeme, pea läheb halliks, seisame ühe jalaga juba hua äärel, aga ärkc.mi.st pole ikka veel tulnud. Ja vähe sellest, vaimulikud asjad üha halvenevad. Me paastume ja anume, et Issand hakkaks kiiresti tegutsema, aga kõik on asjata. Me

kõhnume paastust, vaevame ihu – ikka asjata. Issand ei vasta meie palvetele. Te küsite, miks.

Jüngrite probleemi lahendus polnud mitte külast leiva ostmine, vaid neil leiduva andmises rahvale. Ja kuna neil tõesti midagi ei olnud, siis mis nad pidid tegema? Võib-olla nad vaatasid küsivalt üksteisele otsa, kuni tuli Andreas ning ütles Jeesusele, et rahva seas on üks poiss, kellel on viis väikest odraleiba ja kaks kalakest (Jh 6:9).

Mõelge, sõbrad! Kõigest viis väikest leivakest ja kaks kala! See oli väike toidukogus, poisi kõhutäis, mille ema talle teele kaasa oli andnud. Ja nimelt selle vähesega tulid jüngrid Jeesuse juurde – nimelt sellega, mis poiss oli andnud.

Poiss ju ei olnud Jeesuse jünger, polnud teoloog, nagu kaasaegses keeles võiks nimetada. Siiski, kui jüngritel midagi ei olnud, siis poisil oli. Oli küll tühiselt vähe, aga Jeesus. kasutas seda mitmetuhandalise rahvahulga söötmiseks.

Tihti teeme suure vea, mõeldes, et Issand talitab nõnda nagu meie. Kui inimene midagi teeb, siis ta alustab alati suurest, ja nii suurest kui vähegi võimalik. Enamasti. aga see suur millegipärast hakkab vähenema, kuni kaob täielikult. Issand talitab vastupidi. Kui Ta tahab midagi korda saata, siis Ta alustab väikesest. Sel juhul väike kasvab ja paljuneb, kuni muutub suureks. Niisugune on erinevus Jumala töö ja inimliku töö vahel.

Muidugi usun, et paljude kristlaste südames on igatsus rohkem inimesi päästmisele tuua. Paljud kindlasti palvetavad vaimuliku ärkamise pärast ja et Püha Vaim hakkaks võimsalt tegutsema. Aga ma ei kujuta ette, mis siis juhtuks, kui Issand suure väega tegutsema hakkaks. Aga siiski, ärgem püüdkemgi midagi ette kujutada, sest Issand talitab alati uut moodi ja Ta ei alusta suurelt.

Toodud loos alustati väikesest poisist ja ma olen Issandale selle eest tänulik, et jüngrid poisi kasinat einet ära ei põlanud, ega arvanud liiga tühiseks. Nad olid valmis selle pisku vastu võtma ja seepärast said suure.

Kui tahame Jumalat teenida ja olla Tema poolt tarvitatavad, siis on meil vaja õppida hindama kõige tähtsusetumat.

Kes väikese hülgab, see pole suurema vääriline. Kui tahame, et Issand meie läbi tegutseks, siis on hädavajalik olla Talle ustav ka kõige väiksemas.

Just selles meie, kristlased, teeme suure vea ja kaotame õnnistused. Me palume, et Issand võtaks mõne asja Enda kätte, ja ootame siis, et Ta tegutseb meie ettekujutuste järgi. Aga Sõna ütleb, et Tema teed pole meie teed ja Tema mõtted pole meie mõtted. Selles asjas peab olema tarkust!

Nüüd ehk mõistate, miks me Lõuna-Aafrikas räägime, et iga kristlane peab olema elav kristlane, kelle ihust voolavad elava vee jõed. Siin pole tähtsust, kas ta on vaimulikult täiskasvanu või alles lapsuke. Igaüks peab Issandale tooma selle, mis tai on.

Võime vaid imestada selle poisi teguviisi. Ta oleks ju võinud öelda: „Ei, ei, ma ei saa oma einet ära anda! See cm minu oma, ma ei taha nälga jääda!“ Aga see poiss, olles valmis andma teistele kõik, sai ise söönuks ja temaga koos veel viis tuhat meest. Nii sündis piskust suur Jumala ime.

Vaatame nüüd, mida Issand Jeesus tegi. Võtnud poisi käest leivad ja kalad, tõstis Ta oma silmad taeva poole ja tänas Isa nende eest. Oo, kui paljud kristlased teevad pattu, et nad pole rahunud sellega, mis neil on. Nad nurisevad ja kaebavad: „Ah, see on nii armetu, nii väike...“ Aga nurisemine on suur patt. Me peaksime kõige väiksemagi eest Jumalat tänama ja olema ustavad igas pisimaski asjas.

Olen kuulnud üht väikest naljalugu ilmalike inimeste suust. See räägib neist ja noormehest, kes läksid parki jalutama. Nad jõudsid ühe pingi juurde ja istusid. Noormees ütles siis neiuale: „Oh oleks mul tuhat kätt. et sind emmata...“ Lihtsameelne neiu aga vastas: „Mispärast sa neid kahte kätt ei kasuta, *mis* sul juba olemas on?“

Kristlasena me muidugi nii ei käitu, aga, nõustuge, et oma vastusega ütles ta välja ühe vaimuliku tõe. Kirikus laulame oma lauliku.st: „Oh anna tuhat keelt sa mulle... siis tuhat laulu laulan sulle...“, aga seda keelt, mis meil on, me ei kasuta.

Sageli kuuleme öeldavat: „Kui ma vaid saaksin jutlustada!“ või: „Oleks mul tervendusanne!“ „Oleks mul vägi!“

jne. Üks naine armastas korrata: „Oleksin ma mehena sündinud!“ Niisugused jätaivad kasutamata selle, mis neil juba olemas on. Kui rumalad me võime olla! Pole olemas vist mõistmatumaid inimesi, kui meie, kristlased! Ega Jumala sõna asjata ütle, et selle maailma lapsed on targemad kui Jumala riigi lapsed, ja sageli nõnda ongi.

Mida kõike selle maailma vürsti lapsed ette ei võta, et inimesi enda poole meelitada! Neid ei peata tõkked ega raskused eesmärgi saavutamisel ja neil jätkub julgust tulla isegi vaimulikele koosolekutele, et seal oma purustavat tööd teha. Nii teenivad nad oma kuningat. Aga mida teeme meie Issand heaks? See maailm peaks olema toodud Jeesuse jalgade ette. Aga millega meie tegeleme? Me põgeneme raskuste eest, me väldime vaevanägemist. Kiusatused tunduvad ülejõukäivatena ja me tahaksime põgeneda sinna, kus saatanat pole. Kuid niisugust kohta ei leidu.

Vanast Testamendist loeme ühest eakast mehest, keda te kindlasti tunnete. Ta oli 85-aastane, kui töötatud maa kaheteistkümne Iisraeli suguharu vahel ära jaotati. Too mees küsis endale kõige raskemini võidetava maa – selle, kus elasid hiiglased. Kaaleb it ei heidutanud luurajate sõnad: „Me oleme nagu sipelgad nendega võrreldes“ (Jo 14). Kaaleb oli veendunud, et Issand on temaga ja võit saavutatakse. Kui erinev on kõik meie juures! Meie, kes peaksime olema vaimulikud mehed, osutume tegelikkuses nõtrade naisterahvaste sarnaseks.

Niisiis, Jeesus ütles oma jüngeritele: „Andke teie neile süüa!“ Neil aga polnud midagi. Järgneb uus nõuanne: „Minge vaadake endi keskel, otsige! Kas tõesti midagi ei ole? Otsides leiti too poiss. Kõik, mis poisil leidis, toodi Jeesuse kätte. Jeesus polnud nõus toidu ostmisega külast: „Otsige seda, mis teie keskel juba on, ja kasutage!“

Mõelgem pisut nende sõnade üle. Me oleme varmad mitte märkama seda, mis meil juba on, ja otsime midagi suurt. Ent Issand nii ei tegutse. Kui meile midagi on antud, tuleb see ära kasutada. Kindlasti mäletate tähendamissõna talentidest. Esimesed kaks kasutasid oma raha, aga kolmas läks ja peitis selle maa sisse. Kui isand tagasi tuli ja sulastelt

raha kasutamise kohta aru päris, siis ta mõistis kohut kolmanda üle, öeldes: „Võtke talent ära tema käest ja andke see sellele, kellel on kümme talenti! Sest igauhele, kellel on, antakse ja temal peab olema küllalt, aga kellel ei ole, selle käest võetakse ära ka see, mis tal on“ (Mt 25:28, 29).

Kui ohtlik on hüljata vähene, kui ohtlik sellega mitte kaubelda! Sama lugu on meiega. Jumal võib selle vähesegi ära võtta, mis meil on, seepärast kasutagem oma piskut ja olgem tänulikud selle eest! Ärgem otsigem suurt! Palugem Issandalt armu, et võiksime väikeses ustavaks jääda!

Enne ärkamise algust, kui Issand minuga tegelema hakkas, alustas Ta just sellest, mis minu silmis oli tühine. Kuni sinnamaani korraldasin suuri koosolekuid ja tegin kõik, et neid külastaks võimalikult rohkem inimesi. Sadade viisi jagati kutseid ja kui inimesed tulid, veensime neid Jeesust oma ellu vastu võtma, ennast Tema kätte usaldama.

Aga kui Püha Vaim hakkas tegutsema, siis asus Ta niimelt minu „pisiasju“ kõrvaldama. Need pisiasjad olidki need „väikesed rebased“ (nagu Jumala sõna neid nimetab), kes viinamägesid rikuvad. Issand ütles mulle tookord: „Erlo, mis kasu on sellest, kui sa teistele jutlustad, aga su isiklik elu pole korras! Sinu suhtumine kõige väiksemasse neist, kes Minusse usuvad, on kaugel sellest, mida Pühakiri ütleb.“

Sain nagu nuiaga pähe. Olin ikka arvanud, et mul pole väikeste, rumalate ja tühistega midagi asja. Aga suured ja tähtsad – valitsejad, kuningad – see on juba midagi! Aga Issand vaatab asjale teisiti. Mulle anti selgesti mõista, et ka kõige väiksemas peab olema ustav. Jumala sõna ütleb, et kui inimene ei oska õigesti elada oma naise ja lastega, siis ei oska ta ka teisi juhtida. Kui kahju, et meie, kristlased, seda selget Piibli juhendit üsna sageli ei rakenda. Me ei anna selles küsimuses Jumala sõnale mingit tähendust. Milline on seis meie kodus ja perekonnas, on meie arvates pisi, mis ei avalda mõju meie vaimulikule teenistusele. Astume julgelt kantslisse ja peame suurepärase jutluse, märkamata et just sellega kaotarne kogu oma õnnistuse.

Opetades rahvast ütles Jeesus otsekoheselt: „Kui te ülekohtuses mammonas ei ole ustavad olnud, kes võib teie kätte

tõelist usaldada?“ (Lk 16:11). Tähendab, kui me rahaasjus ei ole ustavad, siis taevane Isa ei saa meid ka vaimulikes asjus õnnistada. Näete nüüd, kus.t kõik algab!

Sama on lugu ajaliku tööga. Kui me ei tööta ustavalt ja südametunnistusega, siis Issand ei usalda meie kätte tööd oma viinamäel.

Võib-olla ütleb keegi: „Mis ühist on sel kõigel vaimulike asjade ja minu teenimisega kirikus? Ma saan kõigega hästi hakkama, mis mu kätte on usaldatud, võin hästi jutlustada, laulda ja inimestele Jumalast tunnistada. Keegi ei kahtle minu päästes. Kas sel on siis nii suur tähtsus, et mu töösuhted on sassis ja rahaasjad veidi korrast ära? Kas see on Jumala jaoks peamine?“

Võime mõista ja tõlgendada neid asju kuidas tahame, aga Jumal taevas ütleb selle peale ainult ühte: „Sa pole olnud ustav ja seepärast Ma ei saa sind õnnistada.“

Kui sina, naine, elades mehega, talitad mõnes asjas vastupidi Jumala sõnale, siis oled sa ebaustav mehele ja Jumalale. Loe sõnast, kuidas tuleb mehesse suhtuda! Pole vaja end õigustada uute aegade saabumisega! Piibel on kirjutatud kõigi sajandite jaoks. Jumala sõna on maksev kuni aegade lõpuni. Kontrolli end, kas sa elad kodus Sõna järgi! Kui oled eksinud, siis pole sul mingisugust mõtet palveid Jumala poole saata, sest sa ise takistad Püha Vaimu tegevust.

Ja sina, mees, kontrolli veel ja veel oma suhteid naisega! Kas sa armastad teda, nagu õpetab Piibel? Kas armastad teda, õnnistuse kaaspärijat nagu oma ihu? Arvestad sa teda ihu poolest nõrgemaks, kes vajab sinu abi?. Kas elad nõnda, et sinule alistumine on talle rõõm? Kas oled tema vastu kannatlik nagu Kristus oma koguduse vastu, või oled karm, jõhker ja nõudlik? Kui sinu suhtumine naisesse ei vasta Jumala sõnale, siis on su palved asjatud Sinu ebaõiged suhted naisega on takistuseks palvekuulmisel.

Vanemad, kas te kasvatate oma lapsi jumalakartuses? Kas nad näevad teis valgust? Kas teie elu on niisugune, et nad tahavad teile sarnaneda?

Lapsed! Kas olete oma vanemaile rõõmuks ja lohutuseks, kas nad võivad teie töid ja tegusid õnnistada? Kas teie kuulekus on neile eeskujuks Jumalale kuuletumisel?

Ära ütle, sõber, et sa ei suuda olla n.iisugu.ne, nagu sa Sõna järgi peaksid olema, kuna sinu mees või naine, lapsed või vanemad elavad ebaväärikalt! Issand küsib täna just sinult, kas sa asud õigel kohal. Jumal tahab alustada just sinust ja sinu läbi muuta ka su sõprade hinged.

Küllap tahaksid paljud teist läbi elada erilisi õnnistusi ja kohtuda Issandaga. Aga kuidas te seda ette kujutate?

Lubage meenutada üht juhtumit Pühakirjast. Kui prohvet Eelija oli koopas, pöördus Jumal tema poole ja ütles: „Mine välja ja seisa mäe peal Jehoova ees!“ Kui Eelija oli läinud mäele, siis ilmus Issand talle. Kuidas see toimus? Millisel kujul?

Algul ilmus vägi nii suure tuulena, et mäed lõhkesid ja purunesid. Kas pole võimas ilming? Kui tänapäeval toimuks midagi niisugust, siis mõne tunni pärast teaks sellest kogu maailm, ja kõige rutem kinnitaksid kristlased, et see on Jumala väe ilming. Seda enam, et mäed kõiguvad ja purunevad ning kõik muutub tuhaks ja põrmuks. Aga Pühakiri ütleb meile midagi muud – selles suures tuules ei olnud Issandat.

Järgnes suur maavärin, aga selleski polnud Issandat. Siis langes taevast tuli, ja isegi selles polnud Issandat. See oli võõras tuli. Tuli põles ja suitses, aga Jumalat selles ei olnud. Alles pärast seda, kui kõik eelnev oli möödunud, tuli vaikne, tasane sahin, ja prohvet kattis oma näo.

Kas mõistsime seda sõnumit? Me ootame suuri asju, otsime midagi võimsat, ja seejuures ei mõista, et möödume tasasest sahinast, milles ilmutab ennast kogu maailma Issand. Kui sageli oleme oma südames sõnakuulmatud Jumala Vaimule! Oo, kui sõnakuulmatud! Kui sageli kiirustame teistele rääkima Pühast Vaimust, samal ajal kui meil endal Vaimu vili puudub! Kui visad võime olla, nõudes Issandalt seda suurt, mida kadunud poja kombel soovime kasutada, öeldes: „Isa, anna mulle kätte minu osa varandusest! Anna mulle! Mul on õigus seda saada! Ma tahan seda saada

praegu! Anna!“ Isa ei vaielnud vastu ja andis, mida poeg küsis. Aga mis juhtus pärast?

Tihti on meiega samasugune lugu. Käime peale, ja kili meile antakse, ei tea, mis sellega peale hakata. Me kaotame selle, tühjeneme, käime alla... Lõpuks oleme vaimulikus mõttes seakünade juures ja püüame end toita tühjade kaudnadega. Paljugi võib juhtuda, kui me oma südame puhtuse eest ei hoolitse. Niisuguses ebapuhtas seisundis võib inimene saada end ale vastuse põrgust, nii et saatan süütab tema keelel ja südames oma võõra tule – tule, milles pole Jumalat.

Niisiis, kui soovime ärkamist, kui tahame kogeda midagi suurt, siis võtkem vastu mõte, et algus tuleb väikesest. Kui oled mees ja isa, siis tuleb sul kõigepealt korda teha oma suhted naise ja lastega ja saada tõeliseks, heaks pereisaks. Kui käid tööl, siis ilmuta seal ustavust ja näita ennast tõelise kristlasena!

Parem on hoida kinni oma suu, oleme rääkinud juba liiga palju ja sellest on tulnud mõndagi halba. On tulnud aeg, et meie elu tunnistaks jutluse asemel. Meil Aafrikas on saanud tavaks, et uskmatud mehed võidetakse. Kristusele usklike naiste püha elu läbi, uskmatud vanemad laste elu läbi ja naabrid usklike naabrite läbi. Seejuures palju ei räägita, nagu kuuleme järgnevatki loost.

Ühe suulu noormehe isa ütles oma lastele: „Kui keegi teist saab kristlaseks, siis torkan ise piigi tema südamesse!“ Kui suulu juba midagi ütleb, siis võib olla kindel, et see sünnib.

Ja juhtuski, et üks tema poegadest parandas meelt ja pöördus Issanda poole. Muidugi ei läinud ta isale seda uudist teatama. Ta ütles hoopis: „Isa, ma olen sinu vastu pattu teinud. Olen olnud sõnakuulmatu. Sina oled ju minu isa ja mina kui poeg pean sind austama ja sinu sõna kuulama!“

Tema isa oli kurjade vaimude ja deemonite preester. Preestri ülesanne oli lauluga pimedusjõude kiita ja ülistada, tehes seda kogu suguharu nimel.

Kui nüüd poeg kahetsuse ja andekspalumisega tema juurde tuli, oli ta nii vapustatud, et hakkas suurest rõõmust

surnute vaimu kiitma, et need poja südame olid muutnud. Siis ta veel ei teadnud, missugune Vaim selle imelise muudatuse oli toonud. Selle noormehe elu oli nii suureks valguseks kogu perele, et kõik ülejäänud lapsed samuti meelt parandasid. Ja ei läinudki palju aega, kui ka isa pöördus ja Issanda omaks sai.

Varem oli nende kodu täis mitmesuguseid nõiariistu. Spiritismi ja nõiakunsti abil suutis ta inimestele tulevikku ette kuulutada. Pärast oma patukahetsust viis ta kogu selle roojase kraami misjonijaama ja põletas rahvahulga silmade all tuhaks. Mehest ja tema lastest said evangeeliumi kuulutajad. Nad olid esimesed kristlased, oma suguharus. Aga nende elu, millest paistis tõeline valgus, võitis sealt Issandale veel paljusid hingi.

Piiblit lugedes kohtame tihti lugusid, kus Jeesus ütleb tervekssaanutele: „Ära räägi teistele sellest, mis issand sulle on teinud!“ Aga mõned olid manitsuse suhtes sõnakuulmatud, läksid ja kuulutasid sellest ikka. Nende sõnakuulmatud lõi takistuse nii, et Jeesus enam mõnda külla minna ei saanud, vaid pidi otsima tühje paiku (Mt 9:30, 31; Mk 7:36; 8:26).

Näete, milleni võib viia meie liigne tunnistamine! Tihti kiirustame rääkima sellest, mis Issand meile on teinud ja oma kannatamatusega toome Issandale ainult kahju.

Veel midagi. Meie, inimesed, tahame sageli kogeda just sedasama, mida on kogenud teised, või soovime, et teised teeksid just nõnda, nagu meie. Nii on väga kerge sattuda eksitusse. Tean inimest, kes kuulis kellegi teise suurepära-;t tunnistust sellest, kuidas Jeesuse veri teda puhastas ja mida imelist ta siis koges. Kuulanud seda vaimustatud jutustust, ütles noormees kurvalt: „Tähendab, mina pole veel üldse päästetud, sest ma pole midagi niisugust läbi elanud. Mina oleksin ju pidanud sama tundma ja kogema.“

Vale ja ekslik on teisi üles kutsuda talitama sinu eeskujul. Oleme tihti nagu mõistmatud oinad. Issand tegutseb, nagu Tema tahab. Ühel on ühtmoodi kogemused, teisel teistmoodi. Ent siiski on ka midagi ühist – Ta alustab alati väikesest. valmistades meid ette selle jaoks, mis veel tulla võib. Meil on aga sageli nii, et täna parandame meelt ja pöördume

Issanda poole, aga homme ootame Temalt juba midagi suurt. Mida te arvaksite noormehes, kes täna tuleb panka tööle ja juba esimese nädala jooksul tahaks saada selle direktoriks. Te nimetaksite teda hulluks ja soovitaksite minna psühhiaatri juurde. Tema tahtmine on selge rumalus ja seda on võimatu täita. Ikka tuleb alustada altpoolt.

Kahjuks meie, kristlased, tahame just vastupidi – alustada ülalt. Seejuures unustame, et elus on ainult ühel juhul võimalik alustada ülalt – siis kui kaevame iseendale hauda. Meie vaimulikus elus juhtubki tihti just nõnda.

Mu sõbrad! Algust ei tehta ülalt, vaid alt – saapapuhastamisest, põrandate ja nõude pesemisest. Seal algab kõik ja seal peame olema ustavad. Just seal jälgib taevane Isa meid tähelepanelikult, ja kui me piskus ustavad ei ole, siis ei usalda Ta meile suuremat.

Te palute õnnistust, palute, et inimesed parandaksid meelt ja pöördusid Issanda poole, eks ole? Aga kui Issand tõepoolest teile ärkamise annab, mis te sellega siis teete? Kas olete sellele mõelnud? Kas kujutate ette, mis teiega võib juhtuda, kui ärkamine algab?

Jutustasin teile ühest õnnistatud jumalamehest, kes oma naisega pikka aega palvetas, et Issand saadaks ärkamise sinna paika, kus nad elasid. Kuid kaua aega jäi pind kõvaks. Raske oli, aga nad jätkasid Issanda anumist, uskudes, et ükskord saabub vastus. Lõpuks jõudis kätte päev, mil Jumal oma tööga alustas. Jumal alustas seal, nagu Ta alati teeb mitte uskmatus, kelle pärast nad palvetasid, vaid nendest endist. Nende „pisiasjad“, mida nad ei märganud või ei tahtnud märgata, tulid kõigepealt korda teha.

Aga kui rõõmsaks nad said, kui esimene meelt parandas ja Jumala poole pöördus. Naine keetis parima supi ja valmistas otse kuningliku lõunasöögi. Nad hõiskasid ja kiitsid Jumalat selle esimese hinge eest. Siis hakkas neid tulema; uurde kolm kuud järjest. Kogudus kasvas ja laienes, inimesed pöördusid pidevalt.

Kolme kuu pärast saavutas toimuv niisugused mõtted, et naine ei pidanud vastu. Kord, kui mees jälle tuli, kaasas kümme kond päästetut, hakkas naine oma südames

nurisema. „Miks ta toob nüüd korraga nii pali u inimesi! Mina rohkem nii ei suuda. Olen sellest pidevast kostitamisest lihtsalt väsinud. Olen väsinud vahetpidamatust toidu valmistamisest, söötmisest ja koristamisest. See koorem on minu jaoks liiga suur.“ Ja naine ütles mehele vihase sosenaga: „See on mulle juba liig! Olen üleväsinud!“

Mees vaatas naisele rahulikult otsa ja ütles vaikselt: „Hästi, läheme magamistuppa!“ Nad läksid, mees pani ette põlvitada ja hakkas palvetama, et Issand ärkamise lõpetaks, kuna see on naisele liiga suur koorem.

Kuid, tänu Jumalale, selle palve juures avanesid naise vaimusilmad. Ta parandas meelt. Puudutades mehe õlga, palus naine: „Kallis mees! Ära enam edasi palu!“ ja jätkas ise: „Jeesus, anna mulle andeks! Palun anna andeks!“ Nõnda palus naine sügavas kahetsuses ja murdumises andestust Jumalalt ja mehelt.

Issand jätkas tegevust ja kasutas neid kahte astjat. Liisaks eelmistele päästeti veel palju hingi. Olles neil külas, võisin isiklikult näha, kui vaikne ja sõbralik oli see naine nagu tõeline ingel; millise kannatlikkusega ta täitis talle usaldatud teenistust.

Sõbrad! Sageli ei kuule Issand meie palveid ärkamise pärast, sest Ta teab, et meil peale vagade sõnade midagi rohkemat hinge taga pole. Ärkamine toob raskusi, ja kui Issand näeb, et me võime oigama hakata, Ta lihtsalt ei võta kuulda meie palveid. Ärkamine läheb meile midagi maksma. See tõepoolest läheb midagi maksma!

Sõitke meile Kwa Sizabantusse ja siis te näete, kui tihti ma kodus voodis magan. Vaadake meie perekonnaelu! Kui palju on aega naise jaoks, laste jaoks. Minge minu naise juurde ja küsige, kui palju tunde ta saab minuga koos olla. Võite samuti minna mu laste juurde ja küsida, mida nad isalt saavad. Muidugi võiksin minagi oma naise ja perekonnaga kodus olla. Aga ma ei vahetaks mingi hinna eest oma elu teie oma vastu. Ei, parem juba surra! Seda ei saa keegi minult ära röövida!

Niisiis, kui te juba ärkamise pärast palvetate, siis arvestage hinda! Kas te suudate kogu ülejäänud elu sellele

pühendada? Seejuures ärge unustage, et Issand jälgib teie elu, kontrollides, kas olete olnud Temale ustavad. Teadke, et Issand ei ole nii „rumal“, et Ta usaldaks teile midagi väga suurt, kui Ta on näinud, et te juba esimestel sammudel reedate teile usaldatud töö ja hülgate selle. Siis on kõik kadunud. Issand teab hästi, kes milleks võimeline on ja kellelt midagi võib oodata.

Jah... Peamine on olla ustav. Jumal ei pane meie ette kergeid teid, vaid soovib meid teha ustavaks nimelt seal, kus asume. Seepärast pole teil vaja pead murda, kas sõita Aafrikasse või mitte. Jääge parem sinna, kus te olete, sest kui te pole õnnistuseks seal, kus asute, siis saate koormaks ka meile. Loodan, et ma teie tundeid ei solvanud. Muidugi olete Aafrikas alati teretulnud, aga ma tahan, et te mõistaksite, mida ma seejuures silmas pean.

Saage teistele õnnistuseks, ja kui see teie puhul nii pole olnud, siis alustage juba täna, just praegu! Te ise teate kõige paremini, mis teie elus pole olnud õige ja mis pole veel korras. Kui sinu ema veel elab, siis mine tema juurde ja palu andeks valu, mis sa oled talle valmistanud, ja haavad, mis sa oled lõonud! Kui su isa elab, siis mine tee korda oma suhted temaga! Naine, tee sedasama oma mehega! Ja sina, mees, oma naisega! Rõõmustage üksteist! Kui patte tunnistate, olge targad ja ettevaatlikud! Ma ei ütle, et te peaksite oma mehele või naisele kõiki oma ülestumisi tunnistama. Naine on naine ja sina mees, pead olema temaga üks ihu. Abikaasa võib mitte taluda sinu pattude ülestunnistust, see võib olla talle liiga ränk. Meil Durbanis juhtus midagi taolist. Üks mees pöördus Jumala poole. Talle tuli sügav patutundmine, mis on tõeline Püha Vaimu tegevuse tagajärg. Ta läks oma naise juurde, tunnistas üles kõik ja palus andeks. Ta oli teiste naistega truudust murdnud. Naine ei oodanud midagi niisugust ja oli täiesti murtud. Aga selle kaudu tuli naise teadvusesse tema enda patusus ja ta leidis, et peab samuti südame avama. Tal oli ka truudusetus hinge peal. „Kallis mees, ka mina tahan sulle tunnistada oma ebatruudust. Kord ma patustasin ühe mehega...”

Kui naine niimoodi oma patu mehele üles tunnistas, viha tas mees hirmsasti ja vastas: „Seda ma küll sulle iialgi andeks ei anna...“ Teadmata, mida edasi teha, tuli mees meie juurde. Kuulasin tema jutu ära ja vastasin: „Mõtle ise! Sa ootad temalt andestust, aga ise ei taha andeks anda!“

Hiljem tuli oma vajadustega naine, otsides nõu ja abi meie käest. Ütlesin talle, et ta ei oleks pidanud kõike oma mehele rääkima. „Aga kuidas siis?“ küsis naine. „Tema ju tunnistas mulle kõik! Ma mõtlesin, et kui tema seda tegi, siis pean mina samuti kõik üles tunnistama. Seepärast ma rääkisingi talle!“

„Ei, seda poleks vaja olnud teha! Teil oleks tulnud minna mõne jumalasulase või jutlusta ja juurde, kes oleks ära kuulanud teie pihtimuse ja oleks teiega koos Jumalat palunud!“ Seda näidet tuues tahan teid hoiatada niisuguste rumalate vigade eest. Sellised „pihtimised“ toovad sageli rohkem kahju kui kasu. Kui mees oleks olnud vaimulikult küllalt tugev, et seda taluda, siis oleks naine võinud talle tunnistada. Aga nagu näete, ta polnud veel tugev. Sama võib öelda naise kohta. Tema polnud samuti suuteline kandma mehe pihtimust. Kindlasti on juhuseid, kus naine või mees Issandalt saadud jõu abil suudavad niisuguseid ülestunnistusi taluda. Antud juhul aga olid mõlemad abielupooled nõrgad. Issand Jeesus teab täpselt, kui palju meist keegi suudab kanda. Ega Ta muidu öelnud oma jüngritele: „Mul on teile veel palju ütlemist, aga te ei või nüüd seda kanda“ (Jh 16:12). Meie vaimulikele õlgadele ei panda suuremat koormat, kui suudame kanda. Olge oma naistele head mehed – kooskõlas Jumala sõnaga – ja kõik olgu omal kohal.

Tollele naisele ütlesin: „Te peaksite oma meest austama selle eest, et ta siira ülestunnistusega teie juurde tuli ja oma patud üles tunnistas. Te peaksite oma elu lõpuni teda selle eest hindama, sest meeste pole niisugune samm kerge, seda ei tehta kergemeelselt.“ Euroopas muidugi suhtutakse nendesse asjadesse teisiti. Siin saadavad mehed ise oma naisi võõraste meeste juurde ja naised samas ei keela meestel teiste naistega suhtlemast. Nad arvavad, et pidev ühe partneri omamine muutub igavaks, ja on veendunud, et on vaja

teha elu huvitavamaks ja mitmekesisemaks. See, mida tänapäeval tehakse, on nagu Soodoma ja Gomorra päevade kordumine.

Niisugust laadi tunnistuste kohta tahaksin öelda lõpetuseks, et kui mees teab oma naise abielurikkumisest, siis naine peab mehele ütlema, et Issand on näidanud talle, kui jäle patt see on, ja oma suhted mehega ära korraldama. Aga kui mees naise patust midagi ei tea, siis on parem talle sellest mitte rääkida. Sel juhul on õigem pihtida inimesele, kellel on Jumala juures vastav teenistus. Endastmõistetavalt on asju, mis tulevad sinul, naine, oma mehega korda teha. Sa ise tead, milles sa pole ustav olnud. Ja sina, mees, pead käituma täpselt samuti. Sina ka tead, mis su suhetes naise ja lastega ei vasta Pühakirjale. Igaüks peab oma elu puhastama kõigest patust ja valest, ning pärast seda tuleb olla ustav seal, kus sa asud. Loodan, et mõistate, millest ma räägin.

Issand tahab oma tööd iga inimese läbi teha, sest Ta ei tee vahet isikute vahel. Selleks ei pea tingimata jutlusta ja olema. Võib-olla oled sa vaimulikus mõttes nagu too väike poiss evangeeliumi jutustusest. Seda vähest, mis sul on, võib Jumal kasutada nii, et see saab sädemeks, millega kogu sinu maa ja terve maailm põlema süüdatakse. Kujutlege, kuidas te kord Issanda ees seisate ja Ta ütleb: „Sina, mees, ja sina, naine! Sina, tütarlaps, ja sina, noormees! Sinu vile odraleiva ja kahe kalakese abil oleksin võinud kinkida maailmale ärkamise, süüdata vaimuliku tule, aga sa jätsid need endale. Sa polnud ustav piskus, ei soovinud teistele loovutada seda, mille ise olud saanud!“

Ärge paluge suuri asju, vaid paluge armu osutada ustavaks selles, mida te juba omate! Siis Issand kingib teile lisa ilma palumatagi, sest suur algab väikesest. Ainult nõnda tulevad õnnistused. Usu, õde ja vend, et pidevalt uusi õnnistusi taotledes teed sa tühja tööd. Ole ustav selles, mida taevane Isa sulle juba kinkinud on, olgu see sinu arvates nii tühine kui tahes. Siit algavad sinu õnnistused. Suulud ütlevad nii: „Õnnistus ei seisne mitte suure rahvahulga ees seismises ja neile tõest rääkimises, vaid ustavuses sellele, mis Issand sulle on kinkinud, olgu see suur või väike.“

Veel tänagi mäletan oma esimest reisi Euroopasse. See toimus 1974. aastal. Aastatel 1869-1880 olid meie esivanemad rännanud Euroopast Aafrikasse. Sada aastat hiljem külastasime uuesti Euroopat. Minu esimesel koosolekul oli kõigest kaks inimest. Ma jutlustasin neile ja tänasin Jumalat selle pisku eest. Järgmisele koosolekule lisandus kolm inimest, neist üks laps. Ma mõtlesin: „Oo, seda on juba palju!“ Mu süda rõõmustas, sest Issand juba tegutses. Olin jätnud tuhanded Aafrikasse ja sõitnud Euroopasse, et jutlustada kahele ja viiele. Inimlikult otsustades ei olnud see tark tegu. Palvetasin nende mõnede inimeste eest, tõstsin silmad taeva poole ja tänasin kõige eest Jumalat. Seda oli Issand mulle Aafrikas õpetanud, ja Ta õpetab pidevalt olema tänulik ka kõige väiksema eest. Kes tänulikuks jääb kõiges, saab selle imeasja tunnista jaks, et Issand õnnistab ja paljundab piskut, muutes selle suureks. Oleme kogenud seda ka ajalikult. Kord tuli meie misjonisse kolm tuhat inimest, aga meil oli väga vähe toitu, kõigest mõni katlatäis. Siis seisid mustad õed nende toidukatelde ümber ja palves tänasid: „Issand, me täname Sind selle toidu eest, mille Sa meile oled andnud! Me täname Sind, et võime siit ammutada nii palju kui vaja. Armas taevane Isa, õnnista meie toitu!“ Pärast seda hakkasid nad kateldest toitu jagama. Seejuures näis, et toit ei vähenegi. Kõik kolm tuhat said söönuks ja ülejäänut söödi veel järgmiselgi päeval.

Nad tänasid Jumalat selle eest, mis neil oli olemas. Me tahame alati minna Issanda poolt õpetatud teed mööda. Tema tee on kõige aulisem tee. See tee on väe tee ja algab Jeesuse jalgade eest – see on ustavaks jäämine kõige väiksemas.

Ärkamisaegadel teeb Issand palju imesid, millest kuni praeguseni maailm midagi ei tea. On palju asju, millest ka meie ei räägi. Meil öeldakse: „Miks te nendest ei räägi? Kuidas te saate vaikida? Niisuguste imedega võib vapustada ja võita terve maailma! Jutustage sellest ometi kõigile!“ Kwa Sizabantu mustad kristlased otsustavad siiski teisiti. Nad ütlevad: „Ei, me ei tee seda, sest see pole meie eesmärk. Kui ime on sündinud, siis läheme Issanda ette palvesse, et tänada

Teda selle eest, mis Ta on teinud. Me ülistame Teda kõige toimu eest. Issand Jeesus peab saama meile tähtsamaks ja tähelepanuväärsemaks kui toimunud ime või võit maailma üle. Tema on ju peamine, ainus, ja kõik, ning seepärast on osadus Temaga kallim kõigest maailmas, isegi evangeeliumi kuulutamisest. Paulusel oli sama seisukoht. Ta võis istuda vanglas, aga seejuures ta laulis ja ülistas Issandat, nii et paik kõikus ja vangla ukSED avanesid. Jeesuse lähedalolu on tähtsam kui kõik muu. Seepärast tahame meiegi nõnda teha!. See annab võimaluse liikuda ühelt võidult teisele, ja siis saab Issanda Jeesuse nimi austatud. Tema nimi olgu pühitsetud ja Tema tahtmine sundigu siin, meie keskel maa peal, ja samuti taevas!“

15. Koht kus inimesi aidataks

Rääkides ärkamisest, teen ma seda tõsise palve ja anumisega Jumala poole, et ma ainult ei räägiks ärkamisest j.a et teie ainult ei kuulaks, vaid et ärkamine ka algaks teie elus ja südames.

Ärkamine pole inimeste poolt organiseeritav, nagu on evangeeliumi. kuulutamine. Pääste ja pühitusse kingib alati Jumal, nagu vaimuliku ärkamisegi. Evangeliseerimisel seisab esiplaanil inimene, aga ärkamise ajal Issand isiklikult. Inimesed jäävad siis tagaplaanile. Ärkamise ajal, mis tuleb Pühalt Vaimult, ei keerle töö mitte ärkamise kui niisuguse, vaid Jeesuse isiku ümber, sest see sünnib Tema jaoks ja Tema pärast.

Ärkamisest võib rääkida ainult siis, kui inimesed kuuluvad Issandale, on Püha Vaimu ja väega täidetud ning neil on põlev süda Jumala teenimiseks. Ärkamine ilmutab ennast ennekõike selles, et inimene hülgab oma patu ja elab kooskõlas Jumala sõnaga, see tähendab, Issandale meelepäraselt. Muu on näitemäng ega oma kuigi suurt tähtsust.

Ma ei hakka kõike ärkamisele eelnevat uuesti üle kordama. Meenutan vaid ühte: alustasime vanas lehmalaudas, mis tuli kõigepealt sõnnikust tühjaks teha, puhastada ja valgendada. Sõnniku väljarookimiseks kasutasime mõningaid vange, keda meile vanglast appi lubati.

Siin on peidus sügav vaimulik tõde, mida me algul ei mõistnud – kui tahame kogeda ärkamist, tuleb kõigepealt sõnnik meie isiklikust elust ja südamest välja rookida, sest Issand ei saa elada sealaudas.

Selles laudas pesitses veel ka rohkesti madusid, hiiri ning muid vastikuid elukaid ja putukaid. Tööd tuli teha hoolega. Samasugune puhastus tuleb ette võtta ka meie vaimulikus eluhoones, muidu pole kasu palvetamisest ega ärkamise ootamisest. Kui me pole valmis oma elu puhastama, võime ärkamise pärast palvetada terve elu, ilma et seda näeksim. Ärkamine võib tulla sel juhul mujale ja teiste inimeste läbi.

Tõeline ärkamine on ülestõusnud Issanda Jeesuse Kristuse ja Tema Püha Vaimu tegevuse ilming.

Peatume siinkohal pisut pikemalt. Elame ajal, mil väga palju räägitakse Pühast Vaimust – elava Jumala kolmandast Isikust. Inimesed on Pühast Vaimust väga huvitatud, kuid neil puudub Temast ettekujutus. Võib: vaid imestada pimeduse üle, mis valitseb selles küsimuses, kuigi meil on olemas Piibel, mis peaks meie teed valgustama.

Raske on mõista, miks on nii palju arusaamatut Püha Vaimu tegevuse ja ilmingute küsimuses. Meil on ju olemas Issanda Jeesuse sõna, mis ütleb, et kui tuleb Püha Vaim, siis kõige esmalt Ta toob maailmale selguse patu kohta ja õiguse kohta ja kohtu kohta (Jh 16:8).

Toodud sõnale toetudes ja seda rakendades võime vaime kontrollida ja läbi katsuda. Kui jutt on ärkamisest, võime kiiresti ja hõlpsasti kindlaks teha, kust see tuleb – ülalt või alt Jumalalt või saatanalt. Sest ärkamine võib tulla ka põrgust.

Issand ütles kord prohvet Joeli läbi, et Ta valab oma Vaimu kõige liha peale ja kui Ta on otsustanud oma Püha Vaimu välja valada, siis saatan pole võimeline seda takistama. Aga ega saatan sellepärast oma tegevust veel ei lõpeta. Algul on ta opositsioonis, sõdib Jumala töö vastu ja püüab seda purustada. Kui see ei õnnestu, siis ta muudab taktikat: alustab paralleelset tegevust, esitades valet tõe pähe ja moondades end valguse ingliks. Seepärast on meil alust oodata ebapuhtaid, ümberpööratud ja järeltehtud ilminguid vaimulikes asjades.

Kui tegutseb tõeline Jumala Vaim, siis esimene tunnus, millest võime Teda ära tunda, on see, et **avab inimeste silmad nende pattude suhtes, ilmutab neile Jumala pühadust ja õigust ning näitab peatse kohtu tulekut.**

Siin pole juttu pimedate nägijaks saamisest, ihuliku terwise taastamisest või muude imede tegemisest, millele inimesed nii suurt tähtsust omistavad. Imed pole Issanda silmis esimese järgu tähtsusega, sest saatan on võimeline samu asju tegema. On ju kirjutatud, et kui antikristus tuleb, siis ta teeb imesid ja tunnustähti, eksitades paljusid.

Jeesus ütleb, et saabub päev, mil paljud tulevad ja ütlevad: „Issand, Issand, kas me ei ole Sinu nimel ennustanud ja Sinu nimel ajanud välja kurje vaime ja Sinu nimel teinud palju vägevaid tegusid? Ja siis Ma tunnistan neile: Ma ei ole elades teid tundnud, taganege Minust, te ülekohutegijad!» (Mt 7:22-23). Nendest sõnadest võib mõista, et Jumal vaatab imede ja tunnustähtede peale teise pilguga kui meie. Kes pattu ja ülekohut tegid, neid ootab ees igavene hukatus isegi sel juhul, kui nad maa peal olid kunagi prohvetid, tervendajad ja imetegijad. Selles on Jumala sõna kompromissitu.

Meie sinuga elame praegu maailmas, mis januneb imede järele. Ma tean, et kui Kõigeväeline Jumal meie keskel tegutseb, siis sünnivad imed paratamatult. Kogu kristlik elu on tõeline ime. Aga kui Issand asub tegutsema, siis teeb Ta seda täieliku ja kindla korra järgi. Eranditult alati on esikohal vaimulik ja alles seejärel ihulik ja hingeline.

Kui Jeesus tuleb, avab Ta kõigepealt vaimusilmad ja toimub suurim ime – vaimulik tervenemine. Pärast seda hakkab täituma Jumala sõna, mis ütleb, et „Tema vermete läbi on meile tervis tulnud.» Ennekõike parandatakse inimene patu pidalitõvest, mis on ohtlikum igast ihulikust kannatusest, kuna viib hinge hukatusse igavesest ajast igavesti.

Kallid sõbrad, rääkides ärkamisest, pean silmas niisugust vaimulikku seisundit, kus Issand saab täielikult ja jagamatult valitseda inimese sees, juhtides kogu tema olemust.. Sel juhul me räägime Vaimuga täidetud elust. Siinjuures ei pea ma silmas inimesele antud vaimuannet, mis nagu kinnitaks tema täitumust Püha Vaimuga. Kes on tõeliselt Püha Vaimuga täidetud, see peegeldab Kristuse olemust ja elu. Uues keeles räägitud sõnad pole veel tunnus, et inimene on täis Püha Vaimu. Kui Püha Vaim tõepoolest meid täidab, siis Ta puudutab mitte ainult meie keelt, vaid ka mõtteid, silmi ja südant ning kogu olemust. Seejuures saab meie ihu tõepoolest Jumala templiks ja meie elu saab eluks, millest peegeldub Kristus. Kas teate, et kui Issand ja Tema Püha Vaim elab meis, siis saab Tema lähedalolu näha, tunda ja tajuda. Te ehk küsite, kuidas see on võimalik, kuidas see

tegelikkuses välja näeb ja kuidas seda praktikas ära tuntakse. Et vastust leida, pöördume uuesti Piibli juurde.

Jumala sõna õpetab, et nii head kui halba tuleb ära tunda vilja järgi. Meid kui kristlasi tuntakse ära mitte Püha Vaimu annete, vaid Tema viljade järgi. Siit tekib uus küsimus: mis on Püha Vaimu viljad?

Püha Vaimu viljadest on kirjutatud Galaatia 5:22. Esiimesena on seal nimetatud armastust. Kas te teate, mida tähendab tõeline armastus, mis on antud ülevalt? See armastus ei ole kade, ei suurustele, ei ole iseennast täis, ei ole viisakuseta, ei ärritu, ei pea meeles paha. Lugegem 1.Korintose 13. peatükki ja seal öeldakse, milline on tõeline armastus. Armastus ei otsi kasu iseendale, vaid ligimesele. Armastus ei laima, ei soovi ligimesele halba, armastus on pikameelne, usub kõik, loodab kõik, andestab kõik, ta ei väsi ega tüdi ära. Armastus ei hävi iialgi. Kõigele muule tuleb ots, aga armastus on otsatu. Kui ka kõik maine möödub ja kaob, siis armastus jääb. Ütle, sõber, kas sul on selline armastus!

Teine Vaimu vili on rõõm. Ka see on vili, mille järgi meid ära tuntakse. On teil room südames, sõbrad? Issanda sõna käsib „ikka rõõmsad olla».

Peale nimetatute on veel teised Püha Vaimu viljad: rahu. pikk meel, lahkus, heatahtlikkus, ustavus, tasadus, kasinus Kõik need on Püha Vaimu viljad, ja neid võib näha ainult seal, kus tõepoolest elab ja valitseb Püha Vaim. Kas võime kinnitada, et meis asub Püha Vaim, kui meil neid vilju ei ole Tahan teile öelda sõbrad, et pärast ärkamise algust sai sõna „kristlane» minu jaoks hoopis uue tähenduse ja Piibel sai täiesti teiseks raamatuks. Ärkamise ajal muutub Pühakiri kristlastele kõige kallimaks ja asendamatuks raamatuks mida loetakse päevad ja ööd. Ei mingid ajalehed, aiakirjad, raamatud, brošüürid, ei mingi pornograafia huvita kristlast nõnda nagu Piibel. Ta on, kui nii võib öelda, Jumala sõnast läbi imbunud, ja see on talle magusam kui mesi. Siin pole midagi imestada, sest See, kes Ise on Sõna – Jeesus Kristus, saab inimestele nende esimeseks ja suurimaks armastuseks. Isegi perekonnaliikmed pole nii kallid ja armsad kui Jeesus. Tema saab mitte teoreetiliselt vaid faktiliselt alguseks ja

otsaks, esimeseks ja viimaseks. Filipi 1:21 ütleb Paulus: „Mulle on elamine Kristus.» Siin ei öeldud, et Kristus on midagi pühapäeva jaoks või meenutamiseks hommikul ärkates ja õhtul voodisse heites. Ta pole midagi niisugust, mis on ainult meie peas ja mõistuses. Ei! Ta on meie elu keskpunkt, mõte ja olemus. Kõik ülejäänud on kõrvaline ja teisejärguline millel pole erilist tähtsust.

See sai meie kogemuseks Lõuna-Aafrikas üle 20 aasta tagasi. Ja kuni tänaseni on see hoovus, haarates kaasa sadu ja tuhandeid uusi hingi, muutunud iga aastaga laiemaks, sügavamaks ja vägevamaks. Kristus, saades meie eluks, täidab Enesega noori ja vanu, mehi, naisi ja lapsi. Täitunud on sõnad: „Nagu Mooses kõrbes mao ülendas, nõnda ülendatakse Inimese Poeg... kui Mind maast üles tõstetakse, tahan kõik tõmmata Enese juurde» (Jh 3:14; 12:32).

Kui Jeesus tõepoolest muutub kristlastele eluks, siis saab see nii suureks külgetõmbejõuks, et inimesed tulevad ja sõidavad kõikjalt kohale, hoolimata mingeist takistustest. Juba ärkamise algusest peale on meil probleem ruumidega. Pole võimalik järjest uusi ja uusi rahvamaasse vastu võtta. Neid voolab kokku igast ilmakaarest. Vahel oleme sunnitud neile otsekoheselt ütlema: „Palun ärge tulge praegu! Teil kindlasti on hiljemgi veel võimalusi.» Niisugune palve on tingitud sellest, et me ei tea, mida nende tuhandete kokkutulnute majutamisega ette võtta.

Uute ehitistega alustades mõtleme, et nüüd saame küllalt ruumi juurde, aga nende lõpetamisel selgub, et seda on ikka vähe. Sama lugu on koosolekusaaliga. Seal on 800 kohta. Tuhandete saabumisel lööme üles suure telgi, mis mahutab umbes 3000 inimest. Mõne aasta eest otsustasime ehitada saali 5000 inimesele, kuid üürikese aja pärast leidsime, et vajame ruumi, kuhu mahub 7000. Ent seegi maht osutus ebapiisavaks. Praegu on ehitamisel hiigelsaal, mis mahutab rohkem kui 10000 inimest.

Meil ei jätku ööbimiskohti. Voodeid on tuhat, aga tihti tuleb päevas 2-3 tuhat külastajat. Nende paigutamiseks lööme üles suured telgid, aga on juhtunud, et telgid ei pea paduvihmale vastu ja inimesed saavad seal läbimärjaks. Neil

tuli seal seista lausa vees, sest öö läbi kestnud tugeva äiksevihma tõttu oli kogu ümbrus üle ujutatud. Kuid vaatamata ebamugavustele inimesed ei solvu, ei pahandu ega ole pettunud.

Lisaks ööbimispaigale on raskusi reisimisega. Inimesed sõidavad kohale lahtistel veoautodel, seistes kastis püsti tihedasti üksteise vastu surutult 5-20 tundi palava aafrika päikese käes. Kas kujutate ette, mida tähendab seista 20 tundi palava päikese käes suures veoauto kastis, kuhu on surutud 200-300-400 inimest? Sõnulväljendamatu kitsikus ja lämmatav kuumus! Aga nad ei nurise ega kaeba. Nende ainus küsimus on: „Millal toimub järgmine koosolek? Millal tohime jälle siia sõita?“ Tihti tulevad nad jalgsi nii kaugelt, et jalad on paistes. Teised sõidavad mitu päeva rongiga, et kohale jõuda. Tullakse lennukiga teistelt maadelt ja teistelt kontinentidelt. Lennureisi pikkus võib olla 10-16 tundi.

Ärkamine on juba ammu levinud kaugemale suulude juurest, see on haaranud teisi suguharusid ja rahvaid, kes elavad Lõuna-Aafrikas ja selle naabermaades, ning isegi maakera teistes paikades. Meid külastavad grupid Šveitsist, Lääne-Saksamaalt, Prantsusmaalt, Austraaliast, Hollandist, Inglismaalt, Austriast, Lõuna- ja Põhja-Ameerikast.

Siia tulevad inimesed metsikutest džunglitest ja kõrbedes – bušmanid, kes pole iial elanud majades, kelle kogu elu möödub lahtise taeva all. Neil pole aimugi, mis on töö. Kord elas grupp bušmaneid meie misjonijaamas kuus nädalat. Nad olid tulnud 1200 kilomeetri kauguselt. Nende ainsaks sooviks oli teada saada ja kuulda Jeesusest. Nii tulevad inimesed kohale kõikjalt, sest neil on suur janu elava evangeeliumi ja tõelise elu järele Jeesuses Kristuses.

Mida küll maailm ei tee naudingut ja rahuldust huvides. Ühed reisivad ringi kogu maailmas. Teised tahavad näha Jeesust looduses, nad lähevad metsa või ronivad kõrgetele mägedele. Nendele sooviksin öelda: „Kui te tõesti tahate näha Jeesust, siis minge elava, tõelise koguduse juurde! Seal te näete Jumala au. Vaadake tõelisi kristlasi, ja te näete neis suure ja elava Jumala au!“

Meid külastavad kõige erinevamate rahvuste ja rasside esindajad. Ühel meie koosolekul võib neid koos olla 12-14. Kas suudate kujutleda – neliteist rahvust on kogunenud, neid ühendab armastus Jeesuse vastu! Jumalateenistused tõlgitakse nelja erinevasse keelde. Sizabantus on iga päev keskmiselt kaks koosolekut, vahel isegi kolm või neli. Kuid inimesed aina tulevad ja tulevad. Nende ainus soov on läbi elada tõeline kohtumine Issandaga. Kogudus peab ju olema maailmale valguseks ja soolaks!

Hiljuti külastasid meid kaks piiskoppi ja Lõuna-Aafrika metodistikiriku esindaja ning mõned tuntud usutegelased Mosambiigist, Rodeesiast, Namiibiast, Botswanast ja Svaastmaalt.

Juhtivatel kohtadel olevad inimesed, poliitikud ja muud riigitegelased sõidavad meie misjonisse ja ütlevad: „Me tahame leida Jeesust! Tahame sõlmida rahu Jumalaga, saada Tema au astjateks, keda Ta saab tarvitada! Tahame elada püha elu, et. Tema püha nimi saaks austatud!“

Nii sünnib kõigis meie kogudustes. Kwa Sizabantu misjonijaam on ainult ärkamise keskus. Peale keskuse on meil veel 140 filiaali üle terve Lõuna-Aafrika Vabariigi, need on kogudused, milledega oleme tihedais sidemeis ja mida hooldame. Meid kutsuvad külla teised uskkonnad, sest ärkamistuli laieneb üha, haarates koole, instituute, ülikoole ja muid õppeasutusi.

1978. aastast alates külastame; regulaarselt Euroopat. Rea aastate jooksul on meie misjoni kaastöölised läbi viinud mitmesugust vaimulikku teenimistööd. Lääne-Saksas, Prantsusmaal, Hollandis ja Šveitsis. Kolm korda on Euroopat külastanud meie koor. Euroopas peame evangeelseid nädalaid, laste jumalateenistusi jne, jne.

Pidevalt kasvavate ja tugevnevate sidemete kõrval kogudustega nimetatud maades oleme viimastel aastatel saanud küllakutseid Inglismaalt, Ameerikast, Austraaliast ja isegi Iisraelist. Austraalia külastamine 1988. aastal oli väga õnnistusrohke. Meie kaastööliste grupp koosnes kuuest inimesest Sageli paluti neil läbi viia kuni 4 koosolekut päevas. Viibimine seal kauges paigas tõi neile palju rõõmu ja

rohkeid vaimulikke õnnistusi. Pärast seda saime hulgaliselt uusi kutseid järgmiseks aastaks. Kõikjal, kus oleme käinud, on inimestel suur janu elava vee järele, ja me oleme väga rõõmsad, et võime janunevad hinged juhatada Elava Allika juurde.

Me muidugi kasutame iga võimalust levitada evangeeliumi valgust, kuhu Issand meid iganes läkitab ja kus ukсед on avatud, aga meie peamiseks tööpõlluks jääb Lõuna-Aafrika, sest ärkamine, mille Issand meile kinkis, võtab üha suuremad mõõtmед.

Inimesed tulevad oma vajadustega ja otsivad abi. Kwa Sizabantu tähendab tõlkes „inimeste abistamise koht“. Meie tööd tutvustava raamatu kaanel on kujutatud puu, mis pakub varju. Selle sümboolse pildi andis meile Issand ärkamise alguses. Lõuna-Aafrikas on palav päike ja tiheda võraga puu on heaks puhkepaigaks. See puu kujutab meie misjonit, kus väsinud rändurid võivad puhata ja uut jõudu koguda. Jeesuse Kristuse evangeelium on ju kõigi probleemide lahendus. See päästab inimese südametunnistuse piinadest, kinkides südamele rahu ja vaikuse. Sõnad ei suuda seda kõike väljendada. Võime vaid öelda igäühele teist: „Tule ise ja vaata!“

Me viime oma külalisi usklike kodudesse, et nad näeksid perekonnaliikmete vahelisi suhteid oma silmaga ja tunnetaksid kristliku kodu atmosfääri. Seda on tõepoolest imeline jälgida, kuidas evangeelium on inimeste elu läbi immutanud.

Kõik meie juurde tulnud inimesed tunnevad end ühtsena meiega. Me ei küsi kelleltki, millisesse uskkonda ta kuulub, kas ta on luterlane, katoliiklane, baptist, nelipühane, metodist, me ei küsi, kas ta on hindu, muhameedlane või budist. Me lihtsalt kuulutame kõigile, et inimesel on vaja oma elu korraldada, selgitada suhted Jumala ja ligimestega. Meid huvitab ainult see.

Meil on head suhted mitmete teiste kirikutega. Ärkamise algul oli muidugi kõik teisiti. Oldi meelestatud skeptiliselt. Alles seitsme aasta pärast avas esimene kirik meile ukсед. Siis möödus veel kolm aastat, kuni paljud ülejäänud tegid sedasama. See oli isegi hea, sest algul ei olnud meile jõukohane tegelda suurte rahvamassidega.

Ühel mu Euroopa-reisil küsiti minult, milles seisneb meie teenimistöo mõte ja mida me õieti siit Läänest otsime? Sellele vastates ütlen, et külastame kõiki maid, sest täidame suurt misjonikäsku: „Minge kõike maailma ja kuulutage evangeeliumi kõigele loodule!“

Teiseks on meie palveks ja püüdeks, et meie teenimistöo aruraks impulsi kogu kristlaskonnale ja et muudki inimesed selle õnnistuse läbi saaksid uut jõudu oma kutsumuse täitmiseks.

Kolmandaks on meie deviisiks sõnad: „Igaüks pöördugu tagasi sinna, kust ta on tulnud!“ Niisugune lähenemine igauhele ei meeldi. Mõned küsivad nõrдинult, miks me nii teeme, sest paljud tulevad mitmesugustest sektidest ja liikumistest, mis on tõest kaugele kaldunud, ja sinna tagasimine oleks viga.

Sellele vastame, et me ei saa inimestele ette kirjutada, kuidas nad peavad käituma. Me ei tee kunagi seda, et soovitame neile jätta maha. oma kogudused, kirikud ja koosolekud ning meile üle tulla. Peame oluliseks, et kristlane oleks valguseks teistele seal, kus ta asub. Igaüks peab olema ainult Issanda poolt juhitud. Me ei poolda usklikke, kes ühest kogudusest teise üle lähevad – nagu liblikad, kes lendavad õielt õiele.

Me usume, et igal inimesel, keda Issand on kutsunud, on oma teenimisülesanne. Ta olgu selles ustav! Aga kui mõni mulle ütleb, et tal on Issandalt niisugune juhtimine, siis ei või midagi öelda, sest mina pole Jumal. Me ainult jälgime, millist vilja ta kannab. Vili näitab, kas teda on juhitud Jumal või ta oma tahe. Oleme korduvalt näinud, kuidas meid külastanud inimese südames sündinud ärkamine kannab head vilja tema kodukoguduses.

Tihti toovad jutlustajad ja pastorid meie juurde usklike rühmi. oma kogudusest. Ühel nädalal oli niisuguseid rohkem kui 60, kliigi sellal ei olnud meil mingit vaimulikku konverentsi ega kohtumist. See oli kõige tavalisem nädal misjonis.

On juhtumeid, et pastorid sõidavad kohale terve kogudusega, soovides meie osaduses viibida nädalavahetuse või

terve nädala. Me oleme alati rõõmsad nende külastuste puhul, sest inimestel on hea oma silmaga näha, kuidas elavad Jumalale tõeliselt pühendunud kristlased, ja mida Issand neile teeb. Veel suurem on meie rõõm, kui muudatused nende külastajate elus ei jää tulemata.

Seejuures kaovad probleemid mustade ja valgete vahel, inglaste ja sakslaste vahel, eri neegrisuguharude vahel Jeesuse Kristuse rist toob rahu ja ühtsuse. Purunevad apartheidi müürid. Ja mis veel olulisem: hajuvad erimeelsused koguduste vahelt, mis on veelgi halvemad kui rahvus- ja rassivaen.

Meie misjonis on ligikaudu 100 kaastöölist. Ärkamise puhkemisest peale kuni tänaseni tulevad inimesed päeval ja ööl, tulevad sadade ja tuhandetena, sõltumata aastaaiast. Peame alati valmis olema neid teenima, ühed öösel, teised päeval.

Kõik mu neli venda on samuti aktiivsed töötajad Issanda viinamäel. Nende ajalikud tööd ja toimetused on muutunud neile teisejärguliseks, evangeelium aga peamiseks – niihästi neile kui ka nende lastele. Mu vanema venna Fredeli neli last on misjoni jaama kaastöölised. Teine vend Heino käib ümbruskonna külates koosolekuid pidamas. Tal on iga nädal lisaks farmitööle 2-3 koosolekut. Heinol on seitse last. Ta oli kogu aeg rõõmus: „Küll on tore, et lapsed kasvavad. Saan hulga abilisi farmitööle. Siis võin iga päev evangeeliumi kuulutada ja inimestele Issandast Jeesusest tunnistada!“

Kui esimene laps oli täiskasvanuks saanud, tuli ta isa juurde ja ütles: „Isa, Issand kutsub mind misjonitööle.“

Seejärel kasvas suureks teine ja teatas: „Isa, Issand kutsub mind tööle misjoni jaama.“

Kolmas, lõpetanud kooli, pöördus samuti isa poole: „Isa, Issand kutsub mind oma riigi tööle.“

Lõpuks tuli isa minu juurde ja ütles naljatades: „Erlo, selles oled vist sina „süüdi“,“ et mu lapsed üksteise järel misjonipõllule lähevad. Ma lootsin ju neist abilisi farmitööle, e.t ise saaksin rohkem evangeeliumi kuulutada.“

Vastasin talle: „Ei, vend! Sa ise oled „süüdi“ oma „halva“ eeskujuga. Lapsed lihtsalt järgivad sind!“

Nii lähevad meie asjad. Kui imeline see on! Kui lapselap-lapsedki sama teed lähevad, siis on seeme nende südames head vilja kandnud. Keegi pole selleks liiga noor ega liiga vana. Igaüks võib saada Jeesuse tõeliseks tunnistajaks, kes Talle uusi ja uusi hingi võidab. Ega jutlustajad üksi seda tööd tee. Meil on palju farmereid, ettevõtete omanikke ja juhte, sekretäre, arste, õpetajaid ja muid töölisi ja teenistujaid, kes vahel isegi rohkem inimesi Issanda juurde juhivad kui paljud jutlustajad ja pastorid. Ka väikesed poisid ja tüdrukud on Issanda tööriistadeks, kelle läbi Tema nimi saab austatud.

Tahaksin veel peatuda meie töö majanduslikul küljel. Paar-kolm aastat pärast ärkamise algust kolisime Mapumulost sinna, kus praegu on meie misjonijaam. See oli 20 aastat tagasi. Kohe algul kerkes küsimus, kuidas majutada haiged, kes meie juurde tulid või keda toodi. Ehitasime siis kõigepealt haigla. Selles haiglas pole arste ega muud meditsiinilist personali. Haigete eest hoolitsevad kristlased, kes misjonijaamas elavad, aga hinge ja ihu ravimisega tegeleb Issand Ise – meie taevane Arst ja Tervendaja. Me pole arstiabi vastased, oleme Jumalale tänulikud arstide eest, kellele Tema annab tarkust ja teadmisi inimeste abistamiseks. Mu enda majas elab, üks arst oma perekonnaga, ainult et ta töötab lähedal asuvas linnas haiglaarstina. Haiglal meie misjonis on teine otstarve. Meie juurde tulevad haiged vajavad eelkõige vaimulikku tervenemist. Nad kuulavad Jumala sõna, mis räägib nende südameste vastu ja äratas nad korraldama oma neid Issanda ja inimeste ees. Pärast seda puudutab Issand nende ihu, keda Ta tahab tervendada. Mõnede juures sünnib see äkki ja täielikult, teiste juures pikkamööda. Selles me Jumalale ettekirjutusi teha ei saa. Tema teeb nagu tahab.

Meil on omaette kool, kus õpib ligikaudu 400 last. Need on meie kaastöölise ja teiste kristlaste lapsed. Õpetajateks on seal tõsised ja hoolsad kristlased. Selleski töös näeme suurt Jumala armu. Õppeprogrammis on peale tavalist õppeainet veel sügavuti minev vaimulik kasvatus. Meie kooli külastavad perioodiliselt riiklikud inspektorid ja on õppetööga täielikult rahul.

Misjonijaamal on veel oma suur majapidamine. Kasvatame maisi, kartulit, mitmesuguseid aed- ja puuvilju ning peame karja liha ja piima saamiseks, samuti kanu. Oma kaupluses turustame toodetut ning müüme muid hädavajalikke asju ja pudukaupa misjonijaama ja ümbruskonna elanikele.

Misjonijaamal on ka väike kudumistöökoda ja pesumaja ning suur korralik köök koos külmhoonega. Garaažis asuvari misjoniautod ja autobussid. Kõik see on vajalik mitte ainult endi eest hoolitsemiseks, vaid ka inimeste vastuvõtmiseks ja teenimiseks. Paulus ütleb, et me ei pea mingis asjas andma põhjust pahanduseks, et meie tööd ei laidetaks (2Ko 6:3). Seepärast teeme meiegi tööd oma kätega ega küsi abi teistelt. Kui meil abi on vaja, läheme palves Issanda ette ja Tema on alati kõik meie vajadused rahuldanud. Nii on Issand meid algusest peale õpetanud.

Rääkida võiks veel paljust, aga oma silm on kuningas. Sõitke meile külla ja te saate täieliku ülevaate kõigest, mida Issand teeb. Võite veenduda Jesaja sõnades, et kõrbest saab aed ja seal, kus elasid šaakalid ja rebased, ilmub Jumala au.

Jeesuse Kristuse evangeeliumil ori tõepoolest suurimvägi maailmas. Jeesus ütles jüngritele: „Mulle on antud kõik meelevald taevas ja maa peal. Minge kõike maailma ja kuulutage evangeeliumi kõigele loodule!“ Maailmas pole midagi niisugust, nagu on Jeesuse Kristuse evangeelium, kui Tema on meile eluks saanud.

Sageli küsitakse minult, kas ma usun, et Euroopasse tuleb ärkamine. Vastates olen ikka öelnud: „Kas Teie Piiblis töötusi pole?“

„Jah, muidugi on,“ öeldakse mulle.

„Miks te siis minult küsite, kas teil tuleb ärkamine? Te ju palvetate selle pärast! Aga kui Issand teie palvet ei kuule, siis ilmselt on teie elus midagi korrast ära“

Nii rääkides meenub mulle jumalamees, Charles Finney, kes elas Ameerikas. Nooruses õppis ta advokaadiks ja oli täiesti uskmatu. Aga kord sattus ta ühele vaimulikule koosolekule, kus kohalolijad palvetasid ärkamise ja paljude muude asjade pärast.

Järgmisel nädalal läks Finney jälle samasse maj ja vaimulikule koosolekule. Palveteemad olid endised. Kolmandal korral pöördus sealne pastor Finney poole ja küsis, kas nad võivad tema pärast palvetada. Finney keeldus järsult: „Ma ei taha, et teie minu pärast palvetate!“ „Ohoo,“ mõtlesid koosolijad, „ainult kõige hullem jumalasalga ja võib nii vas-tata! Mõtle, ta ei taha isegi, et tema pärast palvetataks!“

Aga Finney lisas: „Ma ei taha, et just teie minu pärast palvetate! Juba kolmandat korda olen ma teie palvekoosolekul ja iga kord te palvetate ärkamise pärast, aga siiani pole seda tulnud. Mis kasu on mul niisugusest palvest?“

Mõne aja pärast see uskmatu advokaat pöördus Jumala poole, ja 10 aasta jooksul tuli tema läbi päästmisele 200 tuhat inimest. Ta oli mees, kes võttis Jumala sõna nii, nagu on kirjutatud. Tema polnud nõus pöörama kristlust näitemänguks või vagade sõnade keerutamiseks. Finney elas läbi sügava patukahetsuse ja korrastas oma elu Issanda ees. Hiljem käis ta läbi maa, kutsudes inimesi otsima lepitust Jumalaga ja kõrvaldama oma elust kõik, mis võiks olla takistuseks nende ja Jumala vahel.

Kallid sõbrad! Mõelgem, kuidas siis on, kui kord peame seisma kõigeväelise Jumala ees, Kes meile ütleb: „Vaadake, Mu lapsed, Ma tahtsin teie läbi teha seda ja seda, aga teie ebapuhtuse ja patu pärast Mu Vaim ei saanud tegutseda!“

Piibel manitseb: „Ärge kurvastage ega kustutage Jumala Püha Vaimu!“ Tähendab, niisugune oht on olemas. Kui me soovime ärkamist, kui tahame, et Püha Vaim meie läbi tegutseks, siis peab meie elu olema puhastatud. Kuidas näeb välja teie vaimulik eluhoone – seesama, mis peab olema Jumala tempel? Millal te seda viimati puhastasite? Oma ajalikke eluruume te ju koristate ja puhastate regulaarselt.

Mõnel kulub palju aastaid, enne kui nad end puhastavad meelekibedusest, solvumisest, leppimatusest, vihkamisest, kadestamisest, tülist ja vaenust... Millal me lõpuks mõistame, et kui need pahed on meie südames, siis kurvastame ja kustutame Püha Vaimu. Mitte minu venna patud ega ligimese patud, mitte maailma patud ega uskmata patud ei

kustuta Püha Vaimu, vaid minu isiklikud patud – need ei lase Tal tegutseda.

Selles pidin ma ise kunagi veenduma. Palvetasin samuti kord ärkamise pärast. Aga kas Issand sai vastata sellele palvele, kui mu elus oli veel nii palju saatanlikke asju, mis Jumala Püha Vaimu kurvastasid. Alles pärast seda, kui ma need ära tundsin ja pattu kahetsedes oma elu puhastasin, avas Issand taeva ja tuli alla meie juurde, ja sellest algas vaimulik ärkamine.

Ameerika evangelist Dwight Moody ütles: „Pole midagi niisugust, mida Issand ei võiks teha, kui su isiklik elu on korras.“

Olles seda läbi elanud, olen sügavalt veendunud, et kui Issand võis anda ärkamise Lõuna-Aafrikas, võib Ta sedasama teha ükskõik millises maailma punktis. Kui Jumal tegi seda julmade, verejanuliste südametega suulude juures, kus valitses sügav vaimulik pimedus – nõidus, spiritism ja eba-jumalateenistus, siis Ta võib sama teha ka teie juures.

Esimesel päeval pärast Püha Vaimu väljavalamist meie peale ütlesin: „Nüüd usun, et ka Venemaal võib alata suur vaimulik ärkamine, sest Jumala Vaimule pole miski võimatu! Tema jaoks pole seinu ega piire!“

Kallid sõbrad! Sellega ma lõpetan. Ma ei tea, kas me veel kohtume. Kindel on vaid üks – me näeme kord Issanda autrooni ees, kes teab, võib-olla on see päev meile kohtupäevaks. Siis saab ilmsiks kogu meie elu: kuidas möödus meie noorus, kuidas vallaspõlve- ja abieluaastad. Saab ilmsiks, kuidas kõndisid Issanda ees lesed, noored ja vanad. Siis avatakse raamatud ja võime ehk lugeda midagi ka sinu kohta, sõber! Su elu saab avalikuks maa ja taeva ees. Kas see päev toop sulle häbi või suurt rõõmu ja kirkust? Luuka 12:2, 3 ütleb Jeesus: „Ei ole midagi varjatud, mis ei tuleks ilmsiks, ega oie midagi salajas, mida ei saadaks teada. Sellepärast peab kõike, mida te ütlete pimedas, kuuldama valguses, ja mida te üksteisele kõrva räägite kambrites, seda peab kuulutatama katustelt!“

Andku Issand meile, et kohates Teda palgest palgesse võiksime näha Tema haavatud kätt meie poole sirutumas ja

kuulda sõnu: „Sina hea ja ustav sulane! Sa oled piskus ustav olnud, seepärast Ma panen sind palju üle. Tule oma Issanda rõõmusse!“ Andku Jumal seda mulle ja teile!

Palvetagem:

Issand Jeesus!

Sinul on igavese elu sõnad. Kelle juurde me peaksime minema, kui me Sinust ära pöördume?

Kingi oma suures helduses armu, et igaüks meist võtaks kõik selle südamesse ja läheneks kõigele kogu tõsidusega! Aita igaühel korda teha oma suhted Sinuga, Issand!

Tegutse oma Vaimu läbi ja valgusta südamed ning mõtted. Ava kõik peidetud! Jälgi ja kontrolli meid! Näita meie elus neid asju, mis vajavad korrastamist! Ilmuta armu, et kõik kõlvatu ja rüve saaks meie südamest eemaldatud ja et Sinu kallihinnaline veri puhastaks kõik! Kingi armu, et Sinu Püha Vaim just sel ajal ja selles paigas võiks tegutseda üle meie mõistmise! Anna, et Jeesuse Kristuse rist jälle võidutseks maa kohal ja et sina, Issand, saaksid võitjaks!

Aamen